

C:\Users\Plazma\Desktop\302\R\_Silverberg-Muž\_v\_labyrintu.PDB

PDB Name: R.Silverberg-Muž v labyrintu  
Creator ID: REAd  
PDB Type: TEXT  
Version: 0  
Unique ID Seed: 0  
Creation Date: 1.8.2002  
Modification Date: 4.8.2002  
Last Backup Date: 2.8.2002  
Modification Number: 421

ROBERT SILVERBERG

MUŽ V LABYRINTU

## KAPITOLA PRVNÍ

1

Muller znal bludiště už celkem dobře. Rozuměl jeho nástrahám, jeho záludnostem, léčkám, i smrtelným pastem. Strávil tu devět let. Dost dlouho na to, aby se s životem v něm vyrovnal, i když se nikdy nesmířil s tím, co ho donutilo hledat zde útočiště.

Stále však postupoval opatrně. Třikrát nebo čtyřikrát se už přesvědčil, že jeho poznatky o bludišti jsou sice přiměřené a použitelné, ale vůbec ne úplné. Nejednou se ocitl na samém pokraji záhuby a vyvázl jen díky neuvěřitelnému štěstí - třeba při té nečekané explozi energie, vyzařující proud obrovské síly, který se mu přehnal přes cestu.

Muller si ten záblesk a ještě padesát dalších poznamenal do mapy.

Stejně však při pohybu labyrintem, rozlehlým jako větší město, neměl žádnou záruku, že nenarazí na nějaký nezmapovaný.

Nebe nad jeho hlavou ztmavlo. Pronikavá sytá zeleň pozdního odpoledne přecházela do černé barvy noci. Muller se na okamžik zastavil a vzhlédl ke hvězdám. Dokonce i jejich struktuře už začínal rozumět.

Vybral si svá vlastní souhvězdí pro tenhle bezútěšný svět, prohledával oblohu, aby si cvičil pozornost, která byla v jeho podivné situaci tak důležitá. Ano, viděl je: Dýku, Záda, Oštěp, Opici, Žábu. Na čele Opice se mihotala nepatrná hvězdička, o níž si Muller myslel, že je sluncem planety Země. Nevěděl to jistě, protože po přistání zničil svůj zásobník map - přesto nějak cítil, že ta ohnivá tečka musí být Slunce. Stejně matná hvězda však tvořila i levé oko Žáby. Byly doby, kdy se Muller domníval, že na obloze tohoto světa, vzdáleného devadesát světelných let od Země, nemůže být Slunce vidět. Jindy byl zase přesvědčen o opaku. Za Žabou se rozprostíralo souhvězdí, jemuž Muller dal jméno Váhy. Samozřejmě, jejich uspořádání bylo značně nevyvážené.

Svítily tu tři malé měsíce. Vzduch byl řídký, ale dýchatelný.

Muller si dávno přestal všimnout, že obsahuje nadbytek dusíku a nedostatek kyslíku. Také v něm bylo málo kysličníku uhličitého, což mimo jiné způsobovalo, že Muller snad ani nezíval. Nijak se tím však neznepokojoval.

Pevně svíral pažbu pušky a pomalu kráčet nepřátelským městem, aby si našel něco k večeři. I to byl běžný postup. Půl kilometru odtud v radiačním boxu měl uložené zásoby potravin na šest měsíců, a přece vycházel každou noc na lov, aby okamžitě doplnil všechno, co si ze svého úkrytu vzal. Byla to jedna z možností, jak zabít čas. Navíc potřeboval mít sklad kompletní pro případ, že by ho bludiště zmrazilo nebo ochromilo. Očima bedlivě zkoumal spleť ulic před sebou. Kolem něj se zvedaly zdi, pastí i trosky labyrintu, ve kterém žil. Zhluboka dýchal. Vždy se pevně opřel o jednu nohu dříve, než zvedl druhou. Díval se všemi směry. Trojitě měsíční světlo rozebíralo a dělilo jeho stín, štěpilo ho na několik roztažených tančících obrazů.

Z hmotnostního detektoru, umístěného v Mullerově levém uchu, se ozval vysoký tón. Oznamoval mu objevení tepelných vln zvířete, vážícího mezi padesátí a sto kilogramy. Detektor byl naprogramovaný na pátrání ve třech horizontech, z nichž tenhle byl druhý - byla to kategorie zvířat ke konzumaci. Detektor by mu také hlásil přiblížení tvorů o hmotnosti 10-20 kilogramů - kategorie velkých zvířat.

Ta malá rychle spotřeboval a velká by příliš neohrozil. Muller tedy lovil ta prostřední a ostatním se vyhýbal.

Teď se přikrčil a připravil si zbraň. Zvířata, která se tady na Lemnosu pohybovala bludištěm, se dala zabít bez větších uskoků. I přes svou ostražitost žádné z nich ani po všech těch letech Mullerovy přítomnosti nezaregistrovalo, že právě on je tu predátorem. Už několik miliónů let na téhle planetě určitě žádná inteligentní forma života nelovila a Muller chodil střílet v noci, aniž by dal zdejší zvěři příležitost povšimnout si lidských vlastností. Jeho jedinou starostí při lovu bylo udeřit z bezpečného místa s dobrým výhledem tak, aby se sám nestal kořistí nějakého nebezpečnějšího tvora.

Výztuži připevněnou k podpatku levé boty vyzkoušel zeď za sebou. Ujistil se, že nespadne a nezasype ho. Byla pevná. Dobře. Muller opatrně ustupoval, dokud se zády nedotkl studené uhlazené stěny. Klečel teď na levém koleně, opřeném o nevýraznou kluzkou dlažbu a přes hlaveň své pušky pozoroval okolí. Byl v bezpečí. Mohl čekat. Uplynuly zhruba tři minuty.

Hmotnostní detektor nepřestával pískat, určoval, že zvíře pobývá v okruhu sta metrů. Tón se každým okamžikem zvyšoval tak, jak sílily tepelné vlny. Muller nespěchal. Byl na okraji rozlehlého náměstí, ohraničeného lesklými zakřivenými přepážkami. Odtud bude všechno, co se může vynořit z onoho třpytivého půlkruhu, snadným terčem. Muller dnes v noci lovil v Zóně E, tedy v pátém sektoru od jádra bludiště, v jednom z nejnebezpečnějších. Jen zřídka se vydával až za relativně neškodnou Zónu D, ale ten večer ho něco pohánělo do E. Od té doby, kdy našel cestu do labyrintu, už vůbec neriskoval G nebo H a v Zóně F byl jen dvakrát. Do E přicházel přibližně pětkrát ročně.

Vpravo se objevily souběžné linie stínu, vystupujícího z jedné pokřivené lesklé zdi. Zvuk hmotnostního detektoru dosáhl maximální výšky spektra pro zvířata dané velikosti. Nejmenší měsíc, Atropos, poskakující po obloze, změnil podobu stínu. Linie se už nesbíhaly, ale jeden černý pruh protínal zbylé dva. Stín čenichu, blesko Mullerovi hlavou. Za okamžik uviděl svou kořist. Zvíře se podobalo velkému psu, mělo šedý čumák a žlutohnědé tělo. Nebyl zrovna hezký, přikrčený hřbet zjevně patřil masožravci. Zpočátku se Muller několik let vyhýbal lovu masožravých zvířat v domnění, že jejich maso není jedlé.

Místo nich vyhledával zdejší ekvivalent krav a ovcí - klidné kopytníky, táhnoucí bezstarostně bludištěm a spásající trávu v zahradách.

Teprve, když se mu přejedla neurčitá chuť jejich masa, začal se zajímat o tvory s drápy a zuby, kteří lovili býložravce. K svému překvapení zjistil, že maso těch šelem chutná znamenitě. Muller čekal, až se zvíře objeví na náměstí. Viděl, jak se dlouhý čenich chvěje. Ze svého úkrytu mohl slyšet i jeho dech. Ale pach člověka neměl pro tohle zvíře žádný význam. Masožravec sebejistě a spokojeně krácel po hladké dlažbě náměstí, jeho vysunuté drápy klapaly a skřípaly. Muller ztenčil paprsek, aby zaostřil světelnost a mohl přesněji zamířit, zároveň střídavě sledoval hřbet a zadní nohy. Na danou vzdálenost puška reagovala sama a byla by zasáhla i automaticky, Mullerovi se však víc hodilo ruční zaměřování. Neměl totiž stejný cíl jako jeho puška - ta se starala o zabíjení, kdežto Muller o jídlo, a tak raději mířil sám, než by kontroloval zbraň, zda střela neprojde měkkým šťavnatým hřbetem a nepřipraví ho o nejchutnější porci. Puška by při hledání co nejsnazšího zásahu mohla protrhnout hřbet až k páteři a celé zvíře mu tím znehodnotit.

Muller dával přednost elegantnějšímu řešení.

Nezamířil na hřbet, ale o šest palců dál: tam, kde se páteř spojovala s lebkou. Jeden výstřel mu stačil. Šelma se bezvládně zhroutila k zemi.

Muller okamžitě vyrazil směrem ke svému úlovku, aniž by ovšem přestal dávat pozor na každý krok. Rychle odstranil všechno nepodstatné - nohy, hlavu, střeva - a na plátek masa, který odřízl od hřbetu nastříkal sprejem hermetický obal. Od kýty pak odkrojil mohutný řízek a pomocí popruhů si oba balíky hodil přes ramena. Znovu se rozhlédl, pátral očima po klikaté cestě, jediném bezpečném přístupu do středu bludiště. Ani ne za hodinu by mohl být ve svém příbytku uprostřed Zóny A.

Byl uprostřed cesty napříč náměstím, když zaslechl nějaký neznámý zvuk.

Zůstal stát a podíval se zpět. Ke zbytkům zastřeleného zvířete se sbíhali tři drobní tvorové. Ale šarvátka mrchožroutů nebyla tím, co slyšel. Připravuje snad bludiště novou léčku? Byl to hluboký dunivý zvuk, přerušovaný chraplavým hukotem střední frekvence. Trval příliš dlouho na to, aby mohl patřit sebevětšímu zvířeti. Muller takový zvuk ještě nikdy předtím nezaslechl.

Ne: takový zvuk ještě na Lemnosu neslyšel. Ale odněkud si ho pamatoval. Vzpomínal. Ten zvuk přece zná. Ten dvojitý třesk pomalu odeznívající v dálce - co je to?

Zdálo se, že zvuk přichází zprava. Muller se tam podíval a uviděl jen trojitou kaskádu sekundární zdi labyrintu, stoupající v jednotlivých vrstvách až k třpytivému pásu jantarové žlutí. A nad zdí?

Viděl nebe plné hvězd: Opici, Žábu, Váhy.

Muller už věděl, co je to za zvuk.

Loď... Kosmická loď připravená k planetárnímu výsadku přecházela na iontový pohon. Třesk vylučovačů a hukot brzdových trubíc se přenesl nad městem. Ten zvuk neslyšel celých devět let - od začátku svého vyhnanství tady na Lemnosu. Takže bude mít návštěvu. Náhodní vetřelci - nebo ho už vystopovali? Co chtějí? Dusil se vztekem.

Nezajímají ho, oni i jejich svět. Proč ho otravují až tady? Muller stál rozkročený, napjatý jako struna, nezapomínal na nebezpečí, které mu tu hrozilo, ani ve chvíli, kdy se upřeně díval směrem k místu pravděpodobného přistání lodí.

Nechtěl nic od Země ani od Pozemšťanů.

Zlostně pohlédl na nejasný bod v oku Žáby a na čele Opice.

Nedostanou ho, určitě ne.

Zahynou v bludišti a jejich kosti rozmnoží milióny let staré hromady, rozházené po vnějších zónách.

A co když se jim podaří vstoupit, stejně jako jemu...

Dobrá, pak budou mít co dělat s ním. A to je příliš nepotěší.

Muller se ponuře usmál, upravil si náklad masa na zádech a znovu se plně soustředil na postup bludištěm. Brzy byl v bezpečí Zóny C. Došel do svého příbytku, uklidil maso a připravil si večeři. Nakonec ho rozbolela hlava. Po devíti letech už nebyl v tomhle světě sám. Narušili jeho ústraní. Muller pocítil zklamání. Od Země nečekal nic než soukromí. A dokonce ani to mu nechťejí poskytnout. Ale budou litovat, jestli ho v labyrintu zkusí najít. Jestli...

Loď vystartovala ze závěsu o něco později, téměř ve vnějších vrstvách atmosféry Lemnosu. To se Charlesi Boardmanovi příliš nelíbilo.

Snažil se vždy co nejpřesněji plnit všechny pracovní normy a totéž vyžadoval od druhých. Zvláště pak od pilotů.

Boardman potlačil svou podrážděnost. Stisknutím tlačítka oživil obrazovku a stěna kabiny se rozzářila sugestivním

obrazem planety pod nimi. Její povrch nezakrývaly takřka vůbec žádné mraky, což jim umožňovalo snadný průhled atmosférou. Uprostřed široké planiny se rozkládal sled zářezů, které se velmi ostře rýsovaly, dokonce i z výšky sta kilometrů. Boardman se obrátil na mladého muže vedle sebe a řekl: "Tady ho máš, Nede. Lemnoský labyrint. A Dick Muller je přímo v jeho středu!"

Ned Rawlins stáhl rty. "Tak velký? Ten musí měřit stovky kilometrů!"

"To, co vidíš je vnější násep. Vlastní bludiště je obklopeno soustředným prstencem hliněných zdí, vysokých pět metrů, o vnějším obvodu skoro tisíc kilometrů. Ale..."

"Ano, já vím," přerušil ho Rawlins a vzápětí prudce zčervenál.

Jeho dojemná naivita Boardmana okouzlovala a brzy mu měla přijít velmi vhod. "Promiň, Charlesi, nechtěl jsem ti skákat do řeči."

"V pořádku. Cos potřeboval vědět?"

"Ta tmavá skvrna v kruhu vnějších zdí - to je vlastní město?"

Boardman přikývl. "To je vnitřní bludiště. Dvacet nebo snad třicet kilometrů v průměru - a Bůh ví, kolik miliónů let je staré. Tam budeme hledat Mullera."

"Jestli se dostaneme dovnitř."

"Až se dostaneme dovnitř."

"Ano... Ano. Samozřejmě. Až se dostaneme dovnitř," opravil se Rawlins a opět zčervenál. Pak se pousmál: "Máme vůbec nějakou šanci objevit vstup?"

"Muller ho objevil," řekl Boardman klidně. "Jinak by tam nebyl."

"Ale dovnitř se dostal jedině on. Nikomu dalšímu se to nepodařilo."

Tak proč bychom právě my..."

"Tolik se jich o to zase nepokoušelo," řekl Boardman. "A ti, kdo to zkusili, navíc neměli pořádné vybavení. My to zvládneme, Nede."

Zvládneme. Musíme. Teď se nadýchni a vychutnej si přistání."

Loď se začala blížit k povrchu planety. Klesá příliš rychle, pomyslel si Boardman, stísněný nápořem přítěží. Boardman nesnášel cestování a moment přistání přímo nenáviděl. Nicméně téhle projížďce se nemohl vyhnout. Uvolnil se v pěnovém podpěrném lůžku a zakryl obrazovku. Ned Rawlins zůstal vzpřímený, oči mu zářily vzrušením.

Jak je nádherné být mladý, říkal si v duchu Boardman a vůbec nebylo jisté, zda to myslí ironicky nebo ne. Ovšem, ten kluk byl silný a zdravý - zdálo se, že je také obratnější, než býval on. Nadějný mladý muž, taky někdy v mládí patřil k tomuto druhu lidí. Cítil se, jako kdyby pořád stál na počátku středního věku - rozumný, vypočítavý, disciplinovaný. Teď v osmdesátí za sebou měl téměř polovinu svého života, a přece nemohl uvěřit, že by se od doby, kdy mu bylo dvacet, nějak výrazněji změnil. Ano, vystudoval techniku, naučil se jednat s lidmi.

Byl moudřejší než dřív, ale rozhodně nebyl nějak jiný. Ačkoliv ani mladý Ned Rawlins zřejmě nebude za nějakých šedesát let úplně stejný, z toho dnešního zelenáče nezůstane skoro nic. A Boardmana nijak zvlášť netěšilo, že by právě tahle mise měla být zkouškou ohněm, při níž Ned ztratí pořádnou část své naivity.

Boardman zavřel oči ve chvíli, kdy loď přešla ke konečnému přistávacímu manévru. Celým svým stárnoucím tělem pociťoval sílu gravitace. Dolů. Dolů. Dolů. Kolik takových pádů už proklel? Život diplomata není nejkřivější. Vánoce na Marsu. Velikonoce na některé z planet Kentaura, oslava slunovratu na jedné zatuchlé planetě Rigelu - a teď navíc tahle cesta, nejkomplicovanější ze všech. Člověk nebyl stvořen k trmácení od hvězd ke hvězdě, uvažoval Boardman. Vždyť to nedává smysl. Říkají, že prožíváme nejbohatší období existence lidstva. Já si ale myslím, že člověk může být bohatší znalostí každého atomu jednoho zlatého ostrova v modrém moři než utrácením svých dnů při prolétávání mezi všemi světy.

Loď se řítí směrem k povrchu planety a Boardman si uvědomoval, jak mu gravitace Lemnosu deformuje tvář. Svislá brada, několik kilogramů nadváhy, to všechno dodávalo jeho vzhledu klidný a rozvážený výraz. Boardman si samozřejmě bez větších problémů mohl dát upravit svůj zevnějšek podle poslední módy. Teď i stopěťadvacetiletí muži mohli vypadat jako mladíci, pokud o to stáli. Boardman se ale už dříve rozhodl simulovat skutečné stárnutí. Přistupoval k němu jako k investici. Ztracenou eleganci nahrazovalo jeho vysoké postavení.

Pracoval jako poradce vlád - a žádná vláda by si nekupovala rady od mužů, kteří vypadají jako chlapci. Během posledních čtyřiceti let Boardman ustálil svou podobu na padesáti pěti letech a hodlal udržovat tento vzhled silného, energického muže středních let přinejmenším další polovinu století. Teprve pak na sobě začne zase pracovat, ale to už vstoupí do závěrečné fáze své kariéry. Pořídí si bílé vlasy a sraštělou tvář osmdesátníka, póza Nestora dostane přednost před Odysseem. V dané chvíli však pro něj bylo profesionálně užitečné, aby se zdálo, že je fyzicky jen lehce z formy.

Nebyl vysoký, spíše podsaditý - dostatečně podsaditý, aby lehce dominoval každé skupině lidí kolem konferenčního stolu. Jeho široká ramena, velký hrudník a dlouhé paže jako by patřily obrově.

Když Boardman vstal, bylo vidět, že je sotva střední postavy, ale jakmile se posadil, bezpochyby vzbuzoval úctu. I tohle pro něj bylo užitečné, i proto by na svém zevnějšku nic neměnil. Příliš vysoký muž se víc hodí k velení než ke konzultacím. A Boardman nikdy nikomu velet nechtěl, dával přednost jemnějším metodám. Ono to je totiž tak: člověk, který u stolu působí mohutným dojmem, může ovlivňovat i vlády. Protože vlády obchodují vsedě.

Boardman celým svým zjevem zvyšoval svou autoritu. Měl nápadně velkou bradu, široký tupý nos, masité, ale pevné rty, husté obočí. Nad masivním čelem se zvedala černá spleť dlouhých rozevlátých vlasů, která by vzbudila respekt i u neandertálce. Na prstech se leskly tři prsteny, mezi nimi gyroskop z platiny a rubínů, vykládaný mozaikou z U-238.

Boardman se oblékal střízlivě a tradičně, potpěl si na těžké látky a bezmála středověké střihy. V jiné době by zřejmě působil jako svěťácký kardinál nebo ambiciózní premiér. Byl by důležitý kdekoli a kdykoli. Byl důležitý i teď. Teď

ovšem za svou důležitost musel platit tím ztraceným cestováním. Za chvíli přistane na nějaké cizí planetě s páchnoucím ovzduším, s příliš silnou gravitací a se slunečními paprsky podivné barvy. Boardman se zamračil. Jak dlouho to ještě může trvat?

Podíval se na Neda Rawlinse. Typický obraz naivního mladíka kolem dvaadvaceti nebo třiaadvaceti let. Boardman však věděl, že Ned už umí víc, než by se na první pohled zdálo. Vysoký a urostlý i bez pomoci plastické chirurgie, světlé vlasy, modré oči, neklidné rty, bezvadné zuby. Byl synem zesnulého komunikačního teoretika, který patřil k nejbližším přátelům Richarda Mullera. Boardman počítal, že jim tento vztah pomůže při jejich delikátním poslání.

"Není ti špatně, Charlesi?" řekl Rawlins.

"To přežiju. Za chvíli jsme dole."

"To přistání se nějak táhne, co?"

"Ještě minutu," řekl Boardman.

Na Nedovu chlapeckou tvář žádné přetížení snad ani nepůsobilo.

Jen levá část obličeje byla nepatrně stažená, to bylo všechno. Jako kdyby se tím klidným výrazem Boardmanovi vysmíval. "Už tam budeme," zabručel Boardman a znovu zavřel oči. Mezera mezi lodí a povrchem planety se definitivně ztratila. Trysky se zastavily, brzdové trubice zmlkly. Nejistotu a napětí konečně vystřídal klid, přistávací stabilizátory pevně zapadly, hluk strojů se ztišil. A je to, pomyslel si Boardman. Teď ještě bludiště. A pak Richard Muller. Uvidíme, jestli je pořád tak hrozný jako před devíti lety. Teď už je možná stejný jako všichni ostatní. Pokud ano, říkal si v duchu Boardman, tak nám pomáhej Bůh.

3

Ned Rawlins příliš necestoval. Navštívil pouze pět světů, z toho tři v rodném planetárním systému. V deseti letech ho otec vzal s sebou na letní turistickou výpravu po Marsu. O dva roky později si prohlédl Venuši a Merkur. Když mu bylo šestnáct, dokončil studia a za odměnu se jel podívat mimo Sluneční soustavu až k Alfa Centauri IV. Po třech letech pak ještě podnikl smutnou cestu do systému Rigel, aby přivezl domů tělo svého otce, který zahynul při nehodě. Rawlins věděl, že to v dobách, kdy přeprava z jedné hvězdokupy do druhé není obtížnější než let z Evropy do Austrálie, není žádný rekord. Cestování se chtěl věnovat až později, při plnění diplomatických úkolů. Po vyprávění Charlese Boardmana však pro něj kosmické lety rychle ztrácely své kouzlo a putování vesmírem získávalo úplně jiný smysl. Rawlins bral sice názory přepracovaného muže, málem čtyřikrát staršího než byl on sám, s rezervou, nicméně předpokládal, že Boardman mluví pravdu.

Všechno člověku jednou zevšední. Ale teď byl Ned Rawlins ve vesmíru teprve pošesté a zatím se rozhodně nenudil.

Loď přistála na rozlehlé planině, která obklopovala Mullerův labyrint. Vnější náspy vlastního bludiště ležely sto kilometrů odtud směrem na jihovýchod.

Tato strana Lemnosu se právě utápěla v hluboké noci. Planeta měla třicetihodinový den a dvacetiměsíční rok. Na polokouli, kde přistáli, právě začínal podzim a vzduch už byl prochladlý. Rawlins vykročil ven z lodi. Posádka vykládala komponenty, z nichž měl být vybudován tábor. Charles Boardman stál stranou zahalený v těžkém kožichu a ponořený do svých myšlenek tak hluboce, že se Rawlins neodvažoval přijít blíž. Rawlinsův vztah k Boardmanovi byl směsicí respektu a nevraživosti. Upřímně toho člověka obdivoval, i když věděl, že je to starý cynický hajzl. Rawlins si uvědomoval, že Boardman je skutečná osobnost. Takových lidí znal jen pár. Patřil k nim jeho otec, možná. A také Dick Muller, ale jemu se zhroutil celý život už v době, kdy Rawlinsovi ještě nebylo ani dvanáct let. Ovšem znát v mém věku tři tak významné lidi - to je vlastně šťastná náhoda, říkal si Rawlins v duchu.

Doufal, že jeho kariéra bude ještě strmější než Boardmanova. Ano, postrádal sice Boardmanovu prohnanost a přál si, aby ji nikdy nepotřeboval.

Měl však zase jiné vlastnosti - například smysl pro duchovní hodnoty - a ty Boardmanovi chyběly. Můžu se uplatnit svým vlastním způsobem, uvažoval Rawlins a vzápětí se ptal sám sebe, zda to není příliš naivní představa.

Zhluboka se nadechl neznámého vzduchu. Upřeně se zadíval na oblohu, posetou cizími hvězdami, a marně hledal nějaký známý tvar. Planinou se proháněl studený vítr. Celá ta planeta se zdála být opuštěná, bezútěšná, prázdná. O Lemnosu četl už ve škole: jedna ze starých pustých planet, neobydlená statisíce let. Nic tu nepřipomínalo bytosti neznámé rasy, které zde kdysi žili, kromě fosilních zbytků, úlomků lidských výtvarů - a kromě bludiště. Jejich vražedný labyrint obklopoval mrtvé město, takřka nedotčené časem.

Archeologové město pečlivě prozkoumali ze vzduchu, prohledávali ho pomocí senzorů a nakonec se vrátili s nepořízenou, aniž by objevili nějaký bezpečný přístup. Žádná z prvních deseti expedic na Lemnos při hledání průchodu bludištěm neuspěla. Každý, kdo tam vstoupil, jen zvýšil počet obětí skrytých pastí, důmyslně nastražených ve vnějších zónách. Od posledního pokusu uběhlo asi patnáct let. Až pak sem přiletěl Richard Muller, hledající únik před lidmi - a nějak tu cestu našel.

Rawlins pochyboval o úspěchu jejich kontaktu s Mullerem.

Uvažoval o tom, kolik mužů z jejich posádky bude muset zahynout, než se jim podaří proniknout do bludiště. Možnost své smrti si vůbec nepřipouštěl. Ve dvaceti má člověk stále sklon přisuzovat smrt jiným.

Ale někteří z těch, kdo teď staví tábor, možná skutečně zemřou už za několik dní...

Náhle přerušil své myšlenky, protože si všiml zvířete, které se vynořilo zpoza písečného pahorku a přiblížilo se k němu. Rawlins toho tvora zvědavě sledoval. Trochu mu připomínal velkou kočku, i když se jeho drápy nezatahovaly dovnitř a tlama byla plná nazelenalých zubů. Světlé pruhy dodávaly vychrtlým bokům nápadné zbarvení. Rawlins nechápal, jaký užitek by taková srst mohla mít pro predátora kromě toho, že na něj upozorňuje široké okolí.

Zvíře zůstalo stát zhruba deset metrů od Rawlinse. Dívalo se na něj bez nejmenší známky opravdového zájmu, pak se

majestátně obrátilo a odklusalo směrem k lodi. Kombinace tajemné krásy a síly i nebezpečí, jakou to zvíře představovalo, Rawlinse neobyčejně přitahovala.

Ted se přiblížilo k Boardmanovi. A Boardman sáhl po zbrani.

"Ne!" vykřikl mimoděk Rawlins. "Nezabíjej ho, Charlesi!"

Chce se na nás jen podívat!"

Boardman vystřelil.

Zvíře poskočilo, ve vzduchu sebou prudce trhlo a potom padlo s roztaženými tlapami zpátky na zem. Rawlins přiběhl otřesený leknutím.

Věděl, že tu nebyl žádný důvod k zabíjení. Ten tvor by jim přece nijak neublížil. Taková špinavost!

"To nemůžeš chvilku počkat?" vyhrkl zlostně. "Určitě by samo zase odešlo! Proč..."

Boardman se usmál. Pokynul jednomu z členů posádky, aby zvíře postříkal sprejem. To udělalo několik vratkých pohybů ještě ve chvíli, kdy ho táhli směrem k lodi. "Jen jsem ho omráčil, Nede. Odepíšeme tím část rozpočtu naší cesty na účet federální ZOO. Snad si nemyslíš, že jsem tak krvelačný?"

Rawlins se najednou cítil strašně malý a hloupý. "No... ne... ne doopravdy. Tohle je..."

"Zapomeň na to. Ne, nezapomínej. Nezapomínej na nic. Pouč se z toho a dej si vždycky dohromady všechny údaje dřív, než začneš vykřikovat nesmysly."

"Ale kdybych čekal a tys ho skutečně zabil..."

"Pak by ses o mně za cenu života jednoho zvířete dozvěděl něco varovného. Dozvěděl by ses, že k agresivní reakci mě vyprovokuje všechno neznámé s ostrými zuby. A ty místo toho jen ztropíš scénu.

Kdybych se rozhodl zabít ho, tvůj výkřik by na mém úmyslu nic nezměnil.

Nanejvýš bych minul cíl a dostal bych se do spárů rozlíceného poraněného zvířete. Příště radši počkej, Nede. Chápeš? Někdy je lepší nechat věcem volný průběh a ne do nich zbrkle zasahovat." Boardman přimhouřil oči. "Jdu ti na nervy, co? Možná se ti zdá, že tím svým kázáním z tebe chci udělat idiota."

"Ale ne, Charlesi. Proč bych si neměl nechat poradit?"

"I od takového starého vzteklého mizery?"

"Charlesi, já..."

"Promiň, Nede. Nemyslel jsem to vážně. Ono je vlastně dobře, že ses mi pokusil zabránit v zabítí toho zvířete. Nevěděl jsi, k čemu se chystám, a to nebyla tvá chyba. Na tvém místě bych se zachoval stejně."

"Takže ty bys taky nečekal, až stisknu spoušť?" zeptal se Rawlins zmateně.

"Asi ne."

"Ale teď si odporuješ, Charlesi."

"Já si můžu nějakou tu nedůslednost dovolit," řekl Boardman.

"Vždyť na ní stojí celá má profese," zasmál se srdečně. "A dnes v noci se dobře vyspi. Zítra obletíme bludiště a trochu si ho zmapujeme. A pak tam začneme posílat lidi. Počítám, že tak do týdne bychom si s Mullerem mohli promluvit."

"Myslíš, že bude chtít spolupracovat?"

Boardmanovou tvář se mihl stín. "Zpočátku nebude. Rozzuří se do nepřítelů. Koneckonců patříme k těm, co ho vyhnali. Proč by měl najednou pomáhat Zemi? Ale potom bude souhlasit, Nede, protože Muller je v jádru čestný člověk. A čest nikdy nikdo neztrácí.

Bez ohledu na to, jak je nemocný, osamělý nebo sklíčený. Dokonce ani nenávisť nemůže rozleptat opravdovou čest. Ty to víš, Nede, protože jsi také takový. Možná i já, svým způsobem. Čestný člověk. Dáme si s ním práci. Přesvědčíme ho, aby vyšel z toho prokletého bludiště ven a pomohl nám."

"Snad máš pravdu, Charlesi," zaváhal Rawlins. "A co bude s námi, až ho najdeme? Ted mám na mysli jeho nemoc - jak zasahuje ostatní..."

"To bude špatné. Velmi špatné."

"Ty už jsi ho viděl, ne? Po tom všem?"

"Ano. Několikrát."

"Vlastně si vůbec neumím představit, jaké to je - stát vedle nějakého člověka a cítit, že se celá jeho duše rozlévá kolem tebe," řekl Rawlins. "Tak to přece vypadá, když se dostaneš blízko k Mullerovi, ne?"

"Připadáš si, jako bys vstupoval do vany s kyselinou," řekl Boardman těžce. "Dokážeš si na to zvyknout, ale nikdy se ti to nebude líbit. Pálí tě kůže po celém těle. Ošklivost, úzkost, hltavost, nezdравost - všechno to z něj prýští jako z pramene plného špíny."

"A přitom je Muller čestný člověk... sympatický muž."

"Ano, byl." Boardman se zadíval směrem ke vzdálenému labyrintu.

"Díky Bohu. Ale víš, co to znamená, Nede? Když má někdo jako Dick Muller ve svém mozku takové svinstvo, řekni mi, jak by ve stejném případě dopadl tuctový člověk? Jako ubohá lidská troska se zničeným životem? Ne. Stejná hrůza, jaká potkala Mullera, by z něj udělala pochodeň, spalující veškeré myšlení v okruhu několika světelných let."

"Jenže Muller se ve své bídě dusí už devět let," řekl Rawlins.

"Co když se teď k němu není možné přiblížit vůbec? Co když je jeho záření natolik silné, že ho nebudeme schopni vydržet?"

"Vydržíme to," řekl Boardman.

Muller zatím v bludišti rozebíral svou situaci a uvažoval o svých možnostech. Na matně zeleném pozadí pozorovacího tanku mohl vidět loď a plastické kupole, rychle se rozrůstající kolem ní, a drobné postavy lidí, kteří se mezi nimi pohybovali. Teď si přál, aby se naučil ovládat i jemné doladování pozorovacího tanku. Zachycený obraz se mu totiž stále ztrácel z ohniska. Na druhé straně však byl rád, že tank vůbec může používat. Mnoho přístrojů v tomhle prastarém městě už dávno přestalo fungovat pro poruchu životně důležitých součástí.

Překvapivě vysoký počet jich ovšem i po tak dlouhé době zůstal nepoškozený jako důkaz technických dovedností svých tvůrců. Jenže Muller dokázal uvést do chodu pouze některé z nich a navíc je neuměl dobře ovládat.

Sledoval temné postavy svých pilně pracujících krajanů a přemýšlel, jaké nové utrpení pro něj připravují.

Když prchal ze Země, snažil se za sebou zamést všechny stopy a utajit místo svého pobytu. Přistál zde v pronajaté lodi, při průletu kolem Sigma Draconis založil falešný letový plán. Cestou sice musel minout šest monitorovacích stanic, ale každé z nich předal pečlivě vypočítaný simulovaný záznam velké okružní galaktické trasy, aby co možná nejvíce oklamal příjemce.

Běžná srovnávací kontrola monitorovacích stanic by nepochybně odhalila, že sled Mullerových pozičních hlášení nedává žádný smysl. On však spoléhal na to, že stihne dokončit svůj let a zmizet dřív, než proběhne nějaká pravidelná kontrola. Evidentně v té hře zvítězil, protože se za ním nevydal ani jeden stíhač.

Když se přiblížil k Lemnosu, provedl konečný úhybný manévr, na parkovací oběžné dráze opustil svou loď a sestoupil dolů v nouzové pilotní kabině. Pomocí silné časované nálože loď odpálil tak, že z ní zůstaly jen molekuly, rozptýlené výbuchem po miliardě nejrůznějších tras do celého vesmíru. To by musel být vážně zázračný počítač, aby odhalil jejich pravděpodobnou spojitost s určitým zdrojem! Díky seřízení nálože připadalo na jeden čtvereční metr plochy exploze padesát klamných vektorů, což bylo dostatečnou zárukou, že prakticky žádný sledovač nemůže být použitelný v reálném čase - a Muller moc času nepotřeboval - řekněme šedesát let. V šedesáti opouštěl Zemi. Normálně by ho čekalo přinejmenším další století činnorodého života, ale zde, odříznutý od veškeré lékařské péče, se musel spoléhat jen sám na sebe a na jeden mizerný diagnostat. Proto ani nepředpokládal, že se dožije víc než sto deseti nebo sto dvaceti let. Šedesát let samoty a klidná smrt v ústraní, to bylo všechno, co chtěl. Jeho soukromí však mělo skončit už teď, po devíti letech.

Že by ho opravdu nějak vyslídili?

Muller tu možnost vyloučil. Za prvé - podnikl všechna myslitelná opatření, která měla zabránit sledování. Za další - nikdo neměl důvod pronásledovat ho. Nebyl přece žádný zločinec, kterého je nutno předat spravedlnosti. Jenom člověk s nemocí vzbuzující ošklivost a hnus u ostatních lidí. Člověk, jehož se Země ráda zbavila. Byl pro ně hanbou a ostudou, zdrojem pocitu viny a zármutku, něco jako špatné svědomí planety. Tím nejlepším, co mohl pro svůj rod udělat, byl útek z jeho středu - a on se ztratil, jak nejdůkladněji uměl. Copak by tak usilovně pátrali po někom tak ohavném, jako byl on?

Kdo ale potom byli ti vetřelci?

Zřejmě archeologové. Trosky města na Lemnosu je stále přitahovaly a fascinovaly - a nejen je. Muller doufal, že nebezpečí labyrintu nepřestane lidi odrazovat. Od jeho objevu uplynulo více než sto let, avšak už dlouhou dobu před Mullerovým přiletem se Lemnosu všichni vyhýbali. Důvod byl prostý: Muller několikrát viděl skupiny lidí, kteří se neúspěšně pokusili vstoupit do bludiště. On sám sem přišel zčásti proto, že mu vůbec nezáleželo na tom, jestli rozmmoží seznam obětí.

Zčásti ho sem ale přivedla zvědavost, touha dostat se dovnitř a rozluštit tajemství labyrintu. Pokud by se mu skutečně podařilo proniknout bludištěm, domníval se, že ho tam aspoň nebude nikdo vyrušovat. Teď byl uvnitř. Ale oni sem vlezou také...

Ne, to nedokáží, ujist'oval se v duchu Muller.

Muller, bezpečně usazený v jádru bludiště, měl k dispozici dostatek čidel, aby mohl, i když ne zcela přesně, sledovat pohyb všech živých bytostí venku. Tím způsobem kontroloval od zóny k zóně migraci lovné zvěře i nebezpečnějších velkých šelem. S určitým omezením dokázal aktivizovat a řídit i nástrahy bludiště, které by normálně byly jen pasivní léčkou. Za jistých okolností je však bylo možné použít k bojovým účelům proti jakémukoliv nepříteli. Muller tak nejednou složil do podzemní pasti obrovitého masožravce hned, jakmile prošel Zónou D. Ptal se však sám sebe, jestli by stejnými zbraněmi zaútočil také proti lidským bytostem, kdyby pronikly příliš daleko. Na to odpověď neznal. Možná nenáviděl svůj vlastní druh méně, než si byl ochoten přiznat, možná jenom hledal samotu a klid.

Nespouštěl oči z obrazovek. Byl nastěhovaný v šestihrané buňce, vybavené telestěnou - zřejmě šlo o jakousi obytnou jednotku vnitřního města. Trvalo mu přes rok, než vypátral jaké části bludiště odpovídají obrazům na monitorech. Nicméně trpělivým značkováním si postupně ty neostře obrazy dával dohromady s třpytivou realitou. Šest obrazovek, umístěných podélně ve spodní části plochy, mu pokrývalo prostory v Zónách A až F. Úhel záběru kamer, pokud to vůbec byly kamery, dosahoval sto osmdesáti stupňů a dovoloval těm záhadně skrytým očím kontrolovat celé pásmo kolem všech vstupů do jednotlivých zón. Ačkoliv do každé zóny vedl jen jeden bezpečný vchod a ostatní byly vražednými pastmi, obrazovky dávaly Mullerovi možnost sledovat vetřelce na každém kroku směrem dovnitř. Ať už se v těch klamných vstupech odehrávalo cokoli, jedno bylo jisté: kdo v nich setrvá, ten zemře. Další pásmo tvořily monitory číslo sedm až deset, přenášející obraz ze zón G a H, z nejbzdálenějších, největších a nejnebezpečnějších zón labyrintu. Muller se neodvažoval vrátit do těchto zón, aby si podrobněji prověřil svou teorii. Stačilo mu, že monitory snímají obraz z vnějších zón - riskovat další cestu těmito zónami jen kvůli upřesnění místa instalace kamer by nemělo žádný smysl. Stejně tak na jedenáctém a dvanáctém monitoru byla očividně zobrazena planina kolem bludiště - planina, na níž nedávno přistála kosmická loď ze Země.

I řadě dalších nápadů pradávných stavitelů bludiště Muller příliš nerozuměl. Na podstavci uprostřed centrálního náměstí vnitřního města byl pod křišťálovou klenbou usazený dvanáctistěnný kámen rubínové barvy, v němž tikal a pulsoval mechanismus podobný komplikované zátky. Muller předpokládal, že je to nějaký typ hodin, založený na nukleární oscilaci, který odměřuje čas v jednotkách stanovených neznámými tvůrci. Kámen periodicky prodělával přechodné změny: jeho povrch se zamlžoval a jeho barva tmavla až do modra nebo dokonce do černá. Navíc se celý kámen kýval na podpěrách.

Muller si ty změny zatím vůbec neuměl vysvětlit. Nedokázal ani rozluštit jejich periodicitu. Metamorfózy nebyly docela určitě náhodné, probíhaly ovšem podle vzorce, jenž se vymykal jeho chápání.

V osmi koutech náměstí se tyčily štíhlé kovové jehly, hladce vybroščené do výšky zhruba pěti metrů. Ty jehly se v průběhu roku pořád otáčely v jakýchsi skrytých ložiscích, takže zřejmě sloužily jako kalendář. Muller věděl, že vykonají jednu kompletní otáčku během každého třicetíměsíčního oběhu Lemnosu kolem té zasmušilé oranžové hvězdy. Dalo se však předpokládat, že lesklé pylony budou mít ještě nějaký hlubší smysl. Jeho hledání Mullerovi zabralo už spoustu času.

Po ulicích Zóny A byly pravidelně rozmístěné klece s mřížemi jako vytesanými z alabastru. Muller nenašel žádný způsob, jak ty klece otevřít, ačkoliv už dvakrát během svého zdejšího pobytu našel klece úplně otevřené a jejich mříže zasunuté do kamenné dlažby. Poprvé klece zůstaly otevřené tři dny a pak se mříže vrátily do původní polohy když spal. Zapadly do sebe tak dokonale, jako by se byly nikdy neotevřely. Při dalším otevření o několik let později Muller celý průběh nepřetržitě sledoval, aby prozkoumal jeho mechanismus. Nakonec ale čtvrtou noc usnul a opět zavírání zmeškal.

Stejně záhadný byl i akvadukt. Po celé délce Zóny B se táhlo uzavřené koryto - pravděpodobně z onyxu - s hranatými čepy, umístěnými v padesátimetrových vzdálenostech. Když se pod čep vložila jakákoliv nádoba, nebo i dlaně spojené do tvaru mísky, začala odtud vytékat čistá voda. S žádným čepem však nebylo možné pohnout, a nedal se najít otvor, kterým voda vytékala. Zdálo se, jako by voda plynula nějakou propustnou skalou ve tvaru válce, a to bylo pro Mullera těžko přijatelné. Nicméně objev tohoto zdroje pitné vody uvítal.

Překvapovalo ho také, jak velká část města zůstala zachována.

Vždyť archeologové na základě analýz různých lidských výtvarů a kosterních pozůstatků, objevených na Lemnosu vně bludiště, dospěli k závěru, že tu neexistuje žádný inteligentní život už víc než milion let - a snad i pět nebo šest milionů. Muller byl jen amatérským archeologem, měl však dostatek praktických zkušeností, aby poznal přibližné stáří nalezených předmětů. Zkameněliny na planině byly prokazatelně velmi staré a stratifikace vnějších zdí města dokazovala, že labyrint pochází zhruba ze stejné doby jako ony.

A přece město, vybudované s velkou pravděpodobností dávno před začátkem vývoje lidstva na Zemi, většinou zůstávalo jako nedotčené časem. Částečně to mohlo způsobovat suché podnebí. Nebyly zde totiž vůbec žádné bouřky a od Mullerova příletu ještě nepršelo.

Ovšem vítr a navátý písek by za miliony let musel stěny i dlažbu zcela rozdrobit. Přitom tu nebyla jediná stopa jakékoliv eroze. Písek se nehromadil ani v otevřených ulicích. Muller už věděl proč. Skrytá čerpadla odsávala veškeré nečistoty a udržovala celé město ve vzorném stavu. Muller si jednou přinesl několik hrstí prachu ze zahrady a roztrousil ho v malém množství po ulicích. Za pár minut se prachové částičky začaly sunout přes uhlazenou dlažbu a rychle mizely ve štrbínách, které se otevřely na místě, kde dláždění protíná zdi budov, aby se zakrátko znovu zavřely.

Bylo jasné, že se pod městem rozkládá síť prapodivných soustrojů - nezničitelných údržbářských zařízení, chránících město před zubem času. Mullerovi se ale zatím nepodařilo k té síti proniknout.

Neměl potřebné vybavení, aby mohl rozebrat dlažbu. Ta se ke všemu zdála být absolutně pevná a nedobytná. Proto začal s improvizovanými prostředky kopat v zahradách, protože doufal, že se dostane do podzemí města touhle cestou. Přestože ale vyhrabal jednu jámu hlubokou deset stop a druhou ještě hlubší, nenarazil na nic jiného než na obyčejnou hlínu. Něco se tam ovšem skrývat muselo: přístroje zabezpečující provoz pozorovacích tanků, čistotu ulic, opravy zdí a kontrolu vražedných pastí, jimiž byly prospikovány vnější zóny labyrintu.

Bylo těžké představit si rasu, která dokázala vybudovat takové město... Město projektované k tomu, aby přetrvalo miliony let. A ještě záhadnější byl způsob jejího zmizení. Za předpokladu, že pozůstatky nalezené ve vnějších pohřebištích patřily stavitelům bludiště - což nemusel být stoprocentně správný předpoklad - by město bylo dílem statných humanoidů, vysokých asi půldruhého metru. Ti tvorové měli nápadně široká ramena, objemný hrudník, osm dlouhých obratných prstů na každé ruce a krátké nohy s mimořádně pohyblivými klouby.

Zmizeli ze světa, jako by nikdy neexistovali, a v žádném známém systému se už nikdo jim podobný neobjevil. Možná se odebrali do nějaké vzdálenější galaxie dosud nenavštívené člověkem. A nebo se vůbec nesnažili pronikat do kosmu, rozvinuli se i zanikli zde na Lemnosu a tohle město tu po nich zůstalo jako jediná památka.

Zbytek planety zůstal bez jediné stopy po osídlení, třebaže pohřebiště se paprskovitě rozbíhala do míst vzdálených až tisíc kilometrů od bludiště. Nedalo se vyloučit, že se všechna ostatní města časem rozpadla. Nedalo se ani vyloučit, že tohle město, kde by mohlo najít útočiště i milion obyvatel, bylo jediné na celé planetě. K té záhadě už sotva někdo najde klíč. Dáblská důmyslnost bludiště svědčila o tom, že během svých posledních dní byla zdejší civilizace ohrožována nějakými nepřáteli, a proto se stáhla do této rafinované pevnosti. Muller si však uvědomoval, že taková hypotéza je přece jenom pouhou spekulací.

Bludiště také nemuselo představovat nic víc než pouhý záchvěv šílené kultury bez jakékoliv souvislosti se skutečnou existencí vnější hrozby.

Byli snad přepadeni bytostmi, pro něž labyrint neznamenal žádný problém - byli snad povražděni ve svých uhlazených ulicích a jejich kosti odklizeny těmi mechanickými domovníky? Kdoví.

Prostě zmizeli. Když Muller vstoupil do města, našel ho tiché, pusté, jako by v něm nikdo nikdy nežil. Automatické

město, sterilní, dokonalé. Obývala ho jen zvířata. Měla milión let na to, aby objevila svou vlastní cestu bludištěm a vydobyla si v něm své místo. Muller tu napočítal zhruba dvě desítky druhů savců všech velikostí - od ekvivalentů krys až po ekvivalent slona. Byli zde býložravci, kteří se pásli v zahradách, i dravci, kteří na ně číhali. Díky tomu se udržovala ekologická rovnováha. Město uprostřed bludiště vůbec připomínalo Izaiášův Babylon: divoká zvířata z pouště tam budou obcovat, a jejich domovy budou plné žalostných tvorů, a sovy tam budou přebývat, a satyrové tam budou tančit.

Ted' ale město patřilo Mullerovi. A on využije celý zbytek svého života k tomu, aby přišel na kloub jeho záhadám. Se stejným cílem se však do města pokoušeli proniknout i jiní - a nebyli to jen lidé ze Země. Když Muller vstoupil do labyrintu, záhy se mu naskytl pohled na ty, kdo cestou neuspěli. Našel asi dvacet lidských koster v Zónách H, G a F. Tři muži skončili v Zóně E a jeden v Zóně D. Muller očekával, že je tu najde, ale překvapily ho hromady úplně neznámých kostí. V Zóně H a G objevil pozůstatky velkých tvorů, podobných drakům, ovšem oblečených do zbytků rozedraných skafandrů. Jednou možná zvědavost zvítězí nad strachem a on si je tam půjde znovu prohlédnout. Blíže ke středu ležela další kupa mrtvol, vesměs humanoidů. Stavba jejich těla však byla naprosto odlišná od Pozenšťanů. Muller nedokázal odhadnout ani přibližně, kdy v bludišti zahynuli. Nicméně ani v tomhle suchém prostředí nemohla odkrytá kostra vydržet déle než pár století. Ta vesmírná márnice stále připomínala fakt, o němž Muller už dávno věděl: že navzdory zkušenostem prvních dvou století cest lidstva mimo Sluneční soustavu, během nichž nedošlo k žádnému setkání s jinou inteligentní formou života, je vesmír takových civilizací plný a lidstvo na ně dřív nebo později narazí. Zdejší labyrint obsahoval pozůstatky nejméně deseti různých ras. A Mullerovi nesmírně lichotilo, že právě on jediný došel až do středu bludiště, i když ho to nijak nepovzbudilo k úvahám o rozmanitosti obyvatel vesmíru. On jich měl všech plné zuby.

Muller si zpočátku nevnímal podivné logiky výskytu koster v labyrintu. Pak si uvědomil, že městské mechanismy vytrvale čistí a odsávají každé smítko z kostí živočichů, které ulovil, a přitom kostry pravděpodobných útočníků či zvědavců zůstávají ležet v bludišti bez změny. K čemu ten rozdíl? Proč odklízí mršinu toho zvířete, podobného slonovi, co se zamotalo do proudové pasti a vůbec nevěnuje pozornost mrtvole draka, zabitého stejnou zbraní? Protože drak měl na sobě ochranný oděv, a tudíž musel být myslícím tvorem? Nakonec Muller dospěl k závěru, že mrtvolý inteligentních bytostí tam nechávají ležet záměrně.

Jako varování.

VZDEJ SE VŠECH NADĚJÍ, TY, KDOŽ VCHÁZÍŠ.

Ty kostry byly součástí psychologické války ďábelského, věčného a šíleného města proti případným vetřelcům. Připomínaly, jaké nebezpečí tu na každého čeká. Muller nevěděl, jak ti umělé hlídači poznají jemný rozdíl mezi těly, která mají zůstat nedotčená, a těly, které je třeba odklidit. Nepochyboval však o tom, že to dokáží.

Sledoval své obrazovky. Díval se na drobné figurky, pobíhající po planině kolem lodi.

Jen ať přijdou, pomyslel si. Město už léta postrádalo nějakou oběť. Ono se o vás s chutí postará. Na to můžete vzít jed. Navíc, i kdyby se nějakým zázrakem dostali až k němu, jistě se dlouho nezdrží. Ta jeho zvláštní nemoc je odtud rychle vyžene. Možná jsou dost chytří, aby zvítězili nad bludištěm, ale určitě se nedokáží vyrovnat s nemocí, která způsobila, že přítomnost Richarda Mullera je pro ostatní lidi nesnesitelná.

"Táhněte pryč," vykřikl Muller.

Když zaslechl zvuk rotorů, vyšel ze svého příbytku ven a uviděl tmavý stín, křížující náměstí. Prohledávají bludiště ze vzduchu.

Uskočil zpátky pod střechu a vzápětí se zasmál svému reflexu. Nemůžou ho přece poznat, ať je kdekoliv. Jejich obrazovky jim nanejvýš řeknou, že labyrint obývá nějaká lidská bytost. V tom případě se ho, přirozeně, celí překvapení pokusí kontaktovat, i když nebudou vědět o koho jde. A pak...

Muller až znehybněl, jak mu celým tělem problesklo to nečekané naléhavé přání. Přivést je sem. Promluvit si s nimi. Rozbít svou izolaci.

Vždyť on je vlastně čeká.

Ale trvalo to jen okamžik. Náhlý pocit osamělosti brzy ustoupil chladnému rozumu - mrazivému pomyšlení na to, jak se jim postaví tváří v tvář. Ne, to nechtěl. Ne. Ať zůstanou venku! Nebo ať chcípnu v labyrintu. Zůstaňte venku.

Zůstaňte venku.

2

"Tam, přímo pod námi," řekl Boardman. "Musí tam někde být, Nede. Vidiš, jak to v tanku svítí? Zachytili jsme správnou denzitu, prostě všechno. Je tam živý člověk a - ať se propadnu, jestli to není Muller."

"Uprostřed bludiště," dodal Rawlins. "Tak on to vážně dokázal!"

"Ano, nějak ano." Boardman se upřeně díval do pozorovacího tanku. Z výšky několika kilometrů byla struktura vnitřního města zcela zřetelná. Boardman rozeznával osm různých zón. Každá z nich měla svou vlastní architekturu, svá náměstí a promenády, své různé tvarované zdi, spleť ulic, uspořádanou do neznámých tajemných obrazců.

Zóny postupovaly v soustředných kružnicích směrem od rozlehlého náměstí v centru bludiště a právě tam, v ulici tvořené poměrně nízkými budovami na východní straně náměstí, hmotnostní detektor průzkumného letounu lokalizoval Mullera. Boardmanovi se však nepodařilo odhalit význam nápadných přechodů, oddělujících jednu zónu od druhé.

Vlastně nevyloučili ani jednu slepou uličku. A když správná cesta není patrná ze vzduchu, jak ji mají hledat uvnitř?

Boardman věděl, že to není pravděpodobné. Hlavní banka dat na palubě lodi obsahovala řadu zpráv o průzkumnících, kteří sem přišli před nimi a neuspěli. Boardman shromáždil všechny dostupné informace o pronikání labyrintem, a žádná

z nich nebyla příliš povzbudivá.

S výjimkou jednoho problematického, ale nesporného faktu - že se Richard Muller dostal dovnitř.

"Já vím, že to bude znít naivně, Charlesi," řekl Rawlins, "ale proč jednoduše nezkusíme přistát. Třeba hned teď, tady na tom centrálním náměstí?"

"Něco ti ukážu," řekl Boardman.

Na jeho povel se od břicha letounu oddělila automatická sonda a vyrazila směrem k městu. Boardman s Rawlinsem sledovali let projektilu z neuhlašeného šedého kovu, až dokud se nepřiblížil na pár desítek metrů ke střechám budov.

Prostřednictvím fasetového oka sondy získaly velmi ostrý obraz města, odkrývající i složitou strukturu kamenného zdiva. Náhle však sonda zmizela. Zbyl po ní jen prudký záblesk, oblak nazelenalého kouře - a pak už vůbec nic.

Boardman přikývl. "Nic se nezměnilo. Nad tím vším je pořád ochranné pole. Zničí všechno, co se jím pokusí proniknout."

"Takže... kdyby k němu přiletěl pták..."

"Na Lemnosu nejsou žádní ptáci."

"Nebo dešťová kapka. Nebo něco podobného..."

"Na Lemnosu neprší," řekl Boardman kysele. "Přínejmenším na tomhle kontinentu. Pole je připravené výlučně pro cizince. To víme už od první expedice. Nějaký hrdina si to vyzkoušel na vlastní kůži."

"A oni tam neposlali nejdřív automatickou sondu?"

"Když uprostřed pouště na mrtvé planetě najdeš opuštěné město, nenapadne tě, že tu můžeš během přistání vylétnout do povětří," usmál se Boardman. "Taková chyba se dá pochopit - problém je v tom, že Lemnos žádnou chybu nepromíjí."

Pohybem ruky převedl stroj na tak nízkou letovou dráhu, že několik sekund kroužili těsně kolem vnějších zdí. Potom začali znovu stoupat. Vznášeli se nad středem města a fotografovali ho. Od jakéhosi zrcadlového sálu někde pod nimi se odráželo podivně zbarvené sluneční světlo. Boardman se zoufale nudil. Léтали nad městem pořád dokola, odškrtařovali si jednotlivé položky předem naprogramovaného sledovacího vzorce a on si v duchu přál, aby z těch zrcadel nečekaně vyšlehl pořádně silný paprsek, který by je spálil na popel, protože nic jiného je před těmi hloupými úkoly nedokáže zachránit. Ztrácel už chuť k detailní práci, a přitom tu na něj čekala taková spousta různých drobností. Říká se, že

netrpělivost patří k mládí, že starší lidé obratněji spřádají své pavučiny, uskutečňují své plány s větší rozvahou.

Nicméně Boardman si alespoň v duchu musel přiznat, jak hrozně touží po rychlém vyřízení té záležitosti.

Poslat do bludiště robota na ocelových pásech, chytit Mullera a vytáhnout ho ven. Vysvětlit Mullerovi, co potřebují, a přesvědčit ho, aby to provedl. A pak odletět na Zemi. Rychle, co nejrychleji. Chmurné myšlenky zvolna vyprchávaly.

Boardman se znovu cítil úplně fíť.

Za chvíli se v zadní části objevil kapitán Hosteen, velitel jejich výpravy. Hosteen byl nepříliš vysoký tloušťák s

plochým nosem a narudlou pokožkou. Nosil svou uniformu, jako kdyby měl strach, že z něj co nevidět spadne.

Boardman však věděl, že je to dobrák, připravený obětovat všechno - i svůj život - aby se jim podařilo projít bludištěm.

Hosteen zvedl oči od obrazovky a letmo pohlédl Boardmanovi do tváře. "Našli jste něco?"

"Nic nového. Nestojí to za řeč."

"Takže zas dolů?"

"Snad ani ne," řekl Boardman. Podíval se na Rawlinse. "Jedině že bys chtěl ještě něco zkontrolovat ty, Nede?"

"Já? Ale ne... nic. To je... No, přemyslím, jestli vůbec musíme chodit do bludiště. Možná by se nám povedlo nějak

Mullera vylákat ven, promluvit si s ním tady..."

"Ne."

"Nešlo by to?"

"Ne," řekl Boardman důrazně. "Za prvé, Muller nepůjde ven kvůli tomu, že ho požádáme. Je to misantrop. Rozumíš?

Zahrabal se tu, protože chtěl být co nejdál od lidí. Proč by s námi měl spolupracovat?

A za druhé, nedostaneme ho ven, když bude vědět, co od něj skutečně chceme. Při tomhle jednání, Nede, si musíme

šetřit své strategické rezervy, a ne všechny trumfy vyhodit z ruky hned při prvním tahu."

"Teď ti moc nerozumím."

"Jenom si to zkus představ, začal trpělivě Boardman. "Co řekneš Mullerovi, abys ho vylákal ven?"

"No... že jsme přiletěli ze Země požádat ho o pomoc v době celosystémové krize. Že jsme narazili na civilizaci

neznámých bytostí, s nimiž nejsme schopni komunikovat, a že je absolutně nezbytné k nim co nejdřív proniknout. A že

to nezvládne nikdo jiný než on.

My..." Rawlins se odmlčel, jako by i jeho samotného zarazila pošetilost těch slov. Začervenal se a dodal: "Na takové

argumenty se mi Muller vykašle, víš?"

"Docela určitě, Nede. Země ho už jednou poslala za neznámými mimozemšťany. A právě oni ho zničili. Znovu to chtít

zkoušet nebude."

"Ale jak ho potom přesvědčíme, aby nám pomohl?"

"Budeme hrát na jeho smysl pro čest. Ovšem to teď není náš problém. Ze všeho nejdřív musíme nějak zařídít, aby

opustil to své doupě. Ty navrhuješ vyslat za ním mluvčího, podrobně mu vysvětlit, co od něj potřebujeme a pak už

jenom čekat, až vyrukuje ven se slavnostním slibem, že dá všechny své síly do služeb staré dobré Země. Je to tak?"

"Myslel jsem..."

"Jenže to je omyl. My se totiž musíme dostat labyrintem sami.

Musíme zvítězit nad Mullerovým královstvím, teprve tak ho získáme ke spolupráci. Nesmí o skutečném stavu věci

vědět, dokud neprolomíme jeho nedůvěru."

Rawlins vrhl na Boardmana nedůvěřivý pohled. "A o čem s ním do té doby máme mluvit, Charlesi?"

"Kdepak my. Ty."

"Dobře, tak co mu teda řeknu?"  
Boardman si povzdechl. "Samé lži, Nede. Pořádný balík lží."

3

Jejich vybavení na cestu bludištěm se zdálo být dostatečné.

Místo obyčejného palubního mozku dostali prvotřídní počítač, který měl samozřejmě k dispozici detailní informace o všech minulých pokusech Pozemšťanů vniknout do města. O všech kromě jednoho, naneštěstí jediného úspěšného. Ale i dokumentace předchozích nezdarů byla nesmírně užitečná. Palubní databanku doplňovala také řada mobilních přípojek: vzdušné a pozemní automatické sondy, sledovací kamery, senzorové baterie a další pomůcky. Boardman a Hosteen chtěli využít celý soubor automatů dřív, než se rozhodnou riskovat životy svých lidí. Automatických přístrojů mohli spotřebovat libovolné množství. Na palubě lodi pracovala sada matric, schopných vytvářet duplikáty všech zničených zařízení. Nakonec ale budou muset na místo automatických sond stejně nastoupit lidé. Jejich cesta bude tím snazší a bezpečnější, čím víc údajů se automatům podaří nashromáždit.

Nikdy předtím se nikdo nepokusil otevřít si přístup do bludiště podobným způsobem. Lidé z první výpravy bezstarostně vešli dovnitř a vůbec netušili, že tam zahynou. Jejich následovníci už věděli, jak se vyhnout těm nejnápadnějším léčkám, a do určité míry používali i moderní senzorické přístroje, ale teprve tahle expedice měla v plánu podrobný průzkum labyrintu ještě před vstupem prvního člověka. Nikdo nevěřil, že je technika dovede bez potíží až do vnitřního města, lepší řešení problému však zřejmě neexistovalo.

Po prvním dnu, věnovaném leteckému průzkumu, si každý mohl vytvořit dobrou vizuální představu o bludišti. Přesněji řečeno, letecký průzkum jistě nebyl nezbytný. Solidní informace o tvaru bludiště mohli získat, i kdyby sledovali přenos na velkých obrazovkách v pohodlí základního tábora a celou práci přenechali automatickým sondám.

Boardman však trval na svém. Vědomí totiž jinak registruje věci na televizní obrazovce a jinak vnímá impulsy, zachycené přímo od zdroje. Teď všichni viděli město ze vzduchu a viděli také, co se stalo s automatickou sondou, kterou vyslali do ochranného pole, rozprostřeného nad městem.

Rawlins navrhl, aby prozkoumali, zda v ochranném poli není nulový bod. Odpoledne ten nápad prověřovali pomocí stacionární sondy, naplněné kovovými broky a umístěné padesát metrů nad nejvyššími stavbami bludiště. Snímací přístroje zaznamenávaly, jak se sonda zvolna otáčí a postupně, v předem určených intervalech vypouští vždy několik broků do vymezených částí plochy ochranného pole.

Každý čtverečný metr této plochy odpovídal na přilet broků výbuchem stejné intenzity. A tak jediným výsledkem celé akce bylo zjištění, že se ochranné pole se vzdáleností od středu bludiště mění. Nad vnitřními zónami je hluboké jen dva metry a směrem k vnějším náspům labyrintu se stále víc a víc prohlubuje. V podstatě nad městem vytvářel jakýsi neviditelný šálek. Žádný nulový bod neobsahovalo, celé pole bylo naprosto souvislé. Hosteen se domníval, že je možné zničit pole přetížením, proto sondu naplnili novou sadou broků a všechny současně rozptýlili po celé testované ploše. Také s tím se pole dokázalo vyrovnat, i když bylo na okanzík v jednom ohni.

Za cenu ztráty několika podzemních sond zjistili také, že do města není možné vniknout ani podzemním tunelem. Sondy se provrtaly hrubou písčitou půdou kolem vnějších zdí, padesát metrů pod zemí vyhloubily spojovací chodby a pod bludištěm začaly znovu stoupat. K povrchu jim zbývalo ještě dvacet metrů, když byly zničeny bezpečnostním polem. Ztroskotal i pokus pohrabat se do labyrintu přímo vnějším náspem. Ochranné pole evidentně obklopovalo celé město ze všech stran.

Jeden elektrotechnik z jejich výpravy navrhl konstrukci interferenčního stožáru k odčerpávání energie z ochranného pole. Ani to se nepodařilo. Stožár, vysoký sto metrů, odsál snad všechnu elektřinu kolem celé planety, modré blesky přeskakovaly a syčely podél jeho sběračů, ale na ochranné pole to nemělo sebemenší vliv. Pak stožár otočili a vyslali do města dávku elektrického proudu o výkonu milión kilowattů s úmyslem pole zkratovat. Pole dávku pohltilo a zdálo se být připraveno na další. Nikdo nenašel rozumné vysvětlení záhady, odkud pole získává energii. "Tebe to nějak využívá rotační energii planety," řekl technik, který stožár zkonstruoval, a když pochopil, že nevymyslel nic užitečného, otočil se a do svého stále ještě zapnutého mikrofonu začal nadávat.

Tři dny nejrůznějších výzkumů dokázaly, že do města není možné vniknout ani ze vzduchu, ani ze země.

"Máme jen jednu cestu," řekl Hosteen, "a to pěšky hlavní branou."

"Když lidé ve městě tolik toužili po bezpečí," zeptal se Rawlins, "tak proč nechávali tu bránu otevřenou?"

"Snad proto, že ji sami používali, Nede," řekl Boardman klidně.

"A nebo zkrátka chtěli dát útočníkům nějakou šanci. Hosteene, co kdybychom už poslali dovnitř pár sond?"

Ráno bylo šedé. Mraky zbarvené jako dým z hořícího dřeva špinily oblohu. Vypadalo to na dešť, přestože tohle slovo tu nikdy nemělo svůj význam. Ostrý vítr zvedal z planiny písčný prach a vháněl jim ho do tváří. Za oponou mraků leželo slunce, plochý oranžový disk jako přilepený k obloze. Zdálo se jen o trochu větší než Slunce při pohledu ze Země, a přitom jeho vzdálenost od Lemnosu byla sotva poloviční. Zdejší slunce už bylo červeným trpaslíkem typu M, chladným a vyčerpaným, letitou hvězdou obíhanou deseti starými planetami.

Pouze na nejbližší z nich, na Lemnosu, existoval život. Ostatní planety byly studené a mrtvé, zmrzlé od jádra až po atmosféru, protože slabé sluneční paprsky k nim prakticky nedosahovaly. Byl to vůbec ospalý systém s tak malou úhlovou hybností, že i nejbližší planeta se loudala na oběžné dráze kolem svého slunce třicet měsíců. Jen tři měsíčky, energicky poletující v neuspořádaných drahách několik tisíc kilometrů nad povrchem Lemnosu zjevně kontrastovaly s celkovou náladou těchto světů.

Když se Ned Rawlins postavil ke svému terminálu, tisíc metrů od vnějšího náspu labyrintu, a díval se, jak lidé z

posádky připravují sondy a další přístroje, pocítil úzkost. Dokonce ani mrtvý, krátery posetý Mars ho nedeprimoval tak, jako teď Lemnos. Na Marsu totiž vůbec nikdy nebyl život, zatímco tady ano - a velmi rozvinutý. Ale nyní jako by se celá planeta stala domovem smrti. Rawlins jednou v Thébách navštívil hrobku faraónova vezíra, mrtvého už pět tisíc let.

Všichni ostatní z turistické skupiny si prohlíželi pestré nástěnné malby, plné barvitých výjevů a bíle oděných postav, plujících v lodkách po Nilu, on však nespouštěl oči z chladné kamenné podlahy, kde ležel na zádech mrtvý brouk jehož nohy vyčnívaly nad usazený prach.

Egypt pro něj pak zůstal navždy spojen s tím ztuhlým broukem v prachu.

Na Lemnos bude pravděpodobně vzpomínat v souvislosti s podzemním větrem, nehostinnými planinami a tichým městem. Rawlins nechápal, jak Dick Muller se svým nadáním, svou životní energií a svým temperamentem mohl být tady, nebo i jen pomyslet na útěk do toho ponurého bludiště.

Vzápětí si uvědomil, co se Mullerovi stalo na Betě Hydry IV, a uznal, že i muž jako Muller mohl mít dost pádné důvody, aby hledal klid právě v tomhle městě. Lemnos mu nabízel perfektní útočiště: planeta podobná Zemi, neobydlená, téměř stoprocentně zajištěná před příchodem lidí. Jenže teď se tu objevíme my, abychom ho odtud vyhnali a odvěkli ho pryč. Rawlins se zamračil. Je to podraz, špinavý podraz, pomyslel si. Ano, ovšem, stará písnička o účelu, který světi prostředky. Na druhé straně cesty bylo vidět zavalitou postavu Charlese Boardmana, který stál před velkým terminálem, mával rukama do všech stran a dával pokyny lidem, rozptýleným poblíž vnějších zdí města. Rawlinsovi začínalo být jasné, že se nechal zatáhnout do nechutného případu. Ten starý užvaněný ďábel se na Zemi ani nezmínil o metodách, jakými chce Mullera přimět ke spolupráci. Boardman to všechno líčil div ne jako skvělou křížáckou výpravu a zatím se z ní vyklubal jen špinavý trik. Boardman nikdy nezachází do detailů dokud nemusí. To už Rawlins pochopil. Pravidlo první: šetři své strategické rezervy a nikdy neodkrývej karty. Díky němu jsem teď tady jako šroubek v jejich soustrojí.

Hosteen a Boardman rozmístili deset sond k jednotlivým vstupům do vnitřní části bludiště. Věděli sice, že jedna bezpečná cesta do města začíná v severovýchodní bráně, ale jednak měli sond na rozdávání a jednak chtěli shromáždit co možná nejvíc údajů. Rawlinsův terminál zaznamenával na obrazovce dílčí diagram bludiště - úsek bezprostředně před sondou - a tím mu dával dostatečně dlouhý čas ke studiu různých smyček a uzlů, zatáček a zvrátů. Rawlins měl za úkol sledovat postup této sondy daným sektorem. Podobně byly monitorovány také všechny ostatní sondy - buď počítačem, nebo pozorovatelem vybraným mezi členy posádky. Boardman a Hosteen pak na hlavním terminálu sledovali zároveň průběh operace jako celku.

"Pusťte je dovnitř," pokynul Boardman.

Hosteen vydal rozkaz a stroje se začaly pomalu sunout do městských bran. Rawlins očima pozemní automatické sondy poprvé spatřil prostor Zóny H labyrintu. Viděl zvlněnou zeď, podobnou zvrásněnému svědění modrému porcelánu, která ubíhala směrem doleva, a bariéru z ocelových vláken, zavěšenou mezi dvě silné kamenné desky. Sonda minula ocelová vlákna, která zareagovala na závan řídkého vzduchu jemným zvoněním a chvěním. Dorazila k úpatí porcelánové stěny a pokračovala podél ní až do rohu. Tam se zeď příkře stáčela směrem dozadu, čímž vytvářela útvar podobný pokoji bez stropu.

Naposledy touhle cestou někdo vstoupil do bludiště při čtvrté expedici.

K tomu otevřenému pokoji dorazili dva muži - jeden z nich zůstal venku a zahynul, druhý vešel dovnitř a zachránil se. Sonda proto vnikla do pokoje. Za okamžik ze středu mozaikové dekorace na stěně vystřelil svazek paprsků čistého červeného světla a zaplavil prostor s pokojem bezprostředně sousedící.

"Ztratili jsme čtyři sondy hned ve chvíli, kdy projely branami," zazněl v Rawlinsových sluchátkách Boardmanův hlas.

"Přesně podle očekávání. A co dělá ta tvoje?"

"Plní plán," řekl Rawlins. "Zatím je všechno O.K."

"Měl bys ji ztratit za šest minut po vstupu. Jaký teď máme čas?"

"Dvě minuty patnáct."

Sonda už byla venku z pokoje a právě rychle projížděla místem, kam nedávno vyšlehl svazek paprsků. Její pachové čidlo k Rawlinsovi zaneslo vůni spáleného vzduchu, bohatého na ozón. Cesta před sondou se teď rozdělovala. Na jedné straně byl kamenný most s jedním obloukem, který se klenul nad jakousi ohnivou propastí. Na druhé straně pak byla neuspořádaná halda gigantických kvádrů, podivně postavených na hrany. Most vypadal mnohem bezpečnější, ale sonda se od něj okamžitě odvrátila pryč a začala se sunout přes hromadu kvádrů. Na Rawlinsovu otázku odpověděla informací, že tam vůbec žádný most není. Šlo jen o projekci paprsků ze snímacího zařízení, namontovaného pod mostní pilíře. Rawlins si pro jistotu vyžádal simulaci a získal obraz sondy, postupující bez nejmenšího tušení přes mostní pilíř na zdánlivě pevný most. Vzápětí však sonda ztratila stabilitu a jakmile se pokusila vrátit zpátky, mostní pilíř se překlopil a svrhl ji do plamenů. Roztomilá věčička, pomyslel si Rawlins a zachvěl se strachy.

Mezitím se skutečná sonda vyšplhala na haldu kvádrů a nepoškozená sestupovala po druhé straně dolů. Uběhly tři minuty a osm sekund. Ukázalo se, že dlouhá rovná silnice, která se před ním otvírala, je stejně bezpečná jak vypadá. Silnice byla po obou stranách lemována řadou věží bez oken, vysokých sto metrů a postavených z nějakého duhově zbarveného minerálu s hladkým a kluzkým povrchem, který, když sonda chvátila kolem, ze sebe matným světlem vyzařoval hedvábně lesklé obrazce. Na počátku páté minuty sonda projela podél třpytivě zamřížované přepážky, podobné sevřeným čelistem. Vyhnula se beranidlu ve tvaru deštníku dřívě, než s drtivou silou dopadlo na zem. Po osmdesáti sekundách minula sklopný kvádr, otevírající cestu do bezedné propasti, hbitě unikla pětici čtyřstěnných bříťů, které se náhle vynořily z dlažby na pohyblivý chodník a přesně po čtyřiceti sekundách se znovu zasunuly. Celou tuhle trasu už dávno prošel zesnulý pozemský badatel Cartissant. Dokonce ještě stačil nadiktovat podrobný záznam svých zkušeností z labyrintu. Vydržel v bludišti pět minut a třicet sekund, nicméně osudnou chybu udělal, když

ve čtyřicáté první sekundě neopustil pohyblivý chodník. Ti, kdo ho sledovali zvenčí vlastně nikdy nedokázali vysvětlit, co se s ním potom stalo.

Rawlins si vyžádal druhou simulaci hned v okamžiku, kdy sonda sjela z chodníku. Viděl nejpravděpodobnější verzi, jak ji ztvárnil počítač: v dané chvíli se chodník otevřel a svého pasažéra pohltil.

Sonda mezitím rychle směřovala k místu, které mohlo být výchozím z téhle neokrajovější zóny bludiště. Za ní se rozprostíralo dobře osvětlené, zdánlivě přívětivé náměstí, ohraničené podivnými kulovitými útvary z neznámé, perleťové zářící látky.

"Už začala sedmá minuta a my pořád postupujeme kupředu, Charlesi," řekl Rawlins. "Před námi je zřejmě vstup do Zóny G. Možná by ses měl napojit na můj monitor."

"Jestli vydrží další dvě minuty, udělám to," řekl Boardman.

Sonda se zastavila přímo před vnitřní branou. Opatrně zapojila svůj gravitron a nashromáždila energetické pole, ekvivalentní své vlastní hmotnosti. Potom vyslala energetické pole do brány. Nic se nestalo. Sonda tedy spokojeně zamiřila směrem ke vchodu. Na její průjezd však brána reagovala okamžitě. Její boční stěny se neuvěřitelnou rychlostí sevřely a rozdrtily ji jako obrovitý lis. Obrazovka zhasla.

Rawlins bleskově přepnul svůj monitor na jednu ze vzdušných sond, ale získal už jen záběr své sondy, ležící na druhé straně brány, jako kdyby ji někdo proměnil ve dvourozměrný model. Takhle past by člověka rozemlela na prach, řekl si v duchu Rawlins.

"Moje sonda už je taky vyřízená," ohlásil Boardmanovi. "Po šesti minutách a čtyřiceti sekundách."

"Jak jsem předpokládal," zněla odpověď. "Už nám zůstaly jenom dvě sondy. Přepni si monitor a podívej se na ně."

Na Rawlinsově obrazovce se objevil hlavní diagram: zjednodušený a stylizovaný světelný obraz celého labyrintu z ptačí perspektivy.

V místech, kde došlo ke zničení jednotlivých sond, byly zakresleny malé značky X. Zakrátko se Rawlinsovi podařilo vyčíst z diagramu dráhu sondy, kterou donedávna sledoval, i se značkou X, zaznamenanou na rozhraní zón v místě, kde stála vražedná brána. Zdálo se mu, že jeho sonda pronikla mnohem hlouběji do bludiště než ostatním; až se té dětinské radosti ze svého objevu musel zasmát. Nicméně dvě sondy byly stále ještě v pohybu směrem dovnitř. Jedna se právě nacházela ve druhé zóně bludiště a druhá se sunula spojovací chodbou do vnitřního okruhu.

Diagram zmizel a Rawlins znovu spatřil labyrint prostřednictvím vysílání automatické sondy. Kovový sloupec, dosahující výšky dospělého muže, velmi obratně postupoval téměř barokními zákoutími bludiště kolem zlatého pilíře, který se rozechvíval podivnou melodií neznámé tóniny, kolem svazku světelných paprsků, kolem sítě z jiskřivých ocelových drátů, kolem neuspořádaných hromad vybledlých kostí. Rawlins si ty kostry mohl prohlédnout jen zběžně ve chvíli, kdy je sonda mījela. Byl si však stoprocentně jistý, že mezi nimi viděl i lidské pozůstatky. Celé to místo v něm vzbuzovalo dojem vesmírného pohřebiště pro všechny odvážlivce.

Rawlins napjatě sledoval cestu sondy bludištěm. Jeho myšlenky splynuly s obrazem na monitoru tak dokonale, jako by procházel labyrintem on sám, vyhýbal se jedné smrtelné pasti za druhou a s radostí vítal každou další minutu úspěšného pohybu sondy. Těch minut uběhlo právě čtrnáct. Druhý úsek bludiště nebyl tak spletitý jako první.

Vedly tu prostorné ulice, příjemné kolonády, dlouhé osvětlené pasáže, navazující na hlavní komunikace. Rawlins se uklidnil. Cítil hrdo nad pohyblivostí sondy a nad citlivostí senzorů. Tím silnější a nepříjemnější byl otřes, když se náhle překlopila část dlažby a svrhla sondu násypným žlabem do míst, kde se horlivě otáčela ozubená kola jakéhosi obrovského stroje.

Nikdo z výpravy nepředpokládal, že zrovna tahle sonda se dostane tak daleko. Všichni ostatní sledovali sondu, která do bludiště vnikla hlavní branou - tou nejbezpečnější. Mizivý informační fond, nashromážděný za cenu mnoha lidských životů, ji provedl všemi nástrahami Zóny G až na samý okraj Zóny F. Dosud probíhalo všechno podle plánu. Získané informace jen potvrzovaly předpoklady těch, kdo vypočítali danou trasu na základě zkušeností předchozích expedic. Sonda stále pokračovala přesně podle programu - zatáčela, uhýbala, už osmnáct minut pronikala úspěšně labyrintem.

"V pořádku," řekl Boardman. "Tady zahynul Mortenson, že?"

"Ano," odpověděl Hosteen. "Ve své poslední zprávě oznamoval, že stojí u té malé pyramidy, a pak se odmlčel."

"Teprve teď začneme získávat nové informace. Zatím jsme si jen ověřili, že naše záznamy jsou přesné. Že správná cesta vede tudy.

Ale odsud..."

Bez předem připravených pokynů už sonda postupovala pomaleji, zvažovala každý svůj krok a shromažďovala obrovské množství údajů. Pátrala po skrytých padacích dveřích, zamaskovaných v dlažbě, po plamenometech, laserech, hmotnostních detektorech, proudových pastích. Všechny své poznatky odesílala zpět do centrální banky dat, a s každým dalším dobytým centimetrem bludiště tak rozšiřovala jejich informační fond.

Celkem urazila dvacet tři metrů. Když minula pyramidu, pečlivě prozkoumala pozůstatky Mortensona, který zde zemřel před 72 lety. Podala jim zprávu, že Mortenson zabila tlaková past, aktivizovaná jeho nepatrným přiblížením k pyramidě. Pak ještě stihla zaregistrovat dvě menší pasti, ale vzápětí jí distorzní stěna vyřadila z provozu všechny senzory a bezbranná sonda vjela rovnou pod drtící píst.

"Ta další tam bude muset vypnout všechny svoje informační vstupy," zamručel Hosteen. "Procházet tam se zakrytýma očima - no, snad to zvládneme."

"Člověk si možná povede líp než stroj," řekl Boardman. "Nevíme, jestli by ta stěna ochromila lidské smysly stejně jako sadu senzorů."

"Ještě tam nemůžeme posílat lidi," odpověděl Hosteen.

Boardman nesouhlasil nijak zvlášť nadšeně, pomyslel si Rawlins, když jejich rozhovor vyslechl. Obrazovka už zase svítila. Do bludiště vnikla další sonda. Na Hosteenův příkaz teď postupovala labyrintem druhá vlna strojů, tentokrát

celá skupina za osmnáct minut dorazila po jediné bezpečné trase, kterou znali, až ke smrtící pyramidě.

Hosteen vyslal kupředu první sondu a ostatním dal pokyn, aby ji sledovaly.

Jakmile se sonda ocitla v dosahu distorzní stěny, okamžitě odpojila své senzory. Zpočátku se sunula vpřed velmi nejistě, nedařilo se jí udržovat rovnováhu, vzápětí se však dokázala stabilizovat. Byla zbavena kontaktu s okolím a tak nevěnovala pozornost vábení distorzní stěny, které svedlo z cesty její přechůdkyni a vlákalo ji rovnou pod drtící píšť. Ostatní sondy zajišťovaly její postup. Stály mimo dosah působení distorze a předávaly počítači jasný a spolehlivý obraz. Počítač ho srovnával s cestou předchozí sondy a vyhodnocoval možnosti bezpečného průchodu kolem píšťu. Oslepená sonda se stále pohybovala vpřed, řízená jen vnitřními impulsy. Bez sebemenší vazby k vnějšímu prostředí byla sonda zcela závislá na počítači, který ji pomocí slabých energetických podnětů vedl mimo nebezpečný úsek. Za ním se všechny senzory znovu zapojily. Hosteen pro kontrolu vyslal po stejné dráze další sondu, podobně oslepenou a kompletně přepojenou na vnitřní řízení. Podařilo se. Potom vyzkoušel třetí sondu, ta měla senzory zapnuté a byla tedy vystavena vlivům distorzní stěny. Počítač se jí snažil vést bezpečnou cestou, ale sonda, zmatená zkreslenými informacemi, prudce odbočila stranou a byla rozdrčena.

"Výborně," řekl Hosteen. "Když se nám tudy podařilo provést stroj, provedeme i člověka. Zkrátka zavře oči a počítač mu bude určovat každý pohyb krok za krokem. To zvládneme."

Sonda v čele se opět dala do pohybu. Byla už sedmnáct metrů za distorzní stěnou, když se ze stříbřité mříže náhle vysunula dvojice elektrod a pohltila sondu v ohnivě lázni. Rawlins neradostně sledoval, jak se další sonda pokouší této překážce vyhnout, aby se vzápětí stala obětí jiné pasti. Řada sond trpělivě čekala na pokyn k cestě vpřed...

Takhle tam za chvíli půjdou lidé, blesklo Rawlinsovi hlavou.

Takhle tam půjdeme my.

Vypnul svůj terminál a odešel k Boardmanovi.

"Jak to zatím vypadá?" zeptal se.

"Samá nepříjemnost, ale nebude to nemožné," řekl Boardman.

"Celá cesta snad nemůže být takhle těžká."

"A když ano?"

"Sond máme dost. Budeme prohledávat celé bludiště, až dokud nezmapujeme všechna nebezpečná místa, teprve pak se tam podíváme sami."

"Ty půjdeš dovnitř, Charlesi?" řekl Rawlins.

"Ovšem. Ty přece taky."

"Jaká je vlastně šance, že se vrátíme?"

"Velká," řekl Boardman. "Aspoň doufám, že velká. On je to nebezpečný výlet, Nede, ale nesmíš ho přeceňovat. Už o labyrintu něco víme. A za pár dní budeme vědět ještě víc."

Rawlins se na okamžik zamyslel. "Muller si s sebou nevzal žádné sondy," řekl konečně. "Jak to celé mohl přežít?"

"Nevím," odpověděl Boardman tiše. "Podle mého měl prostě z pekla štěstí."

## KAPITOLA TŘETÍ

### 1

Muller zatím v labyrintu sledoval jejich postup na svých nezaostřených obrazovkách. Viděl, že posílají dovnitř nějaké roboty. Zdánlivě se jim příliš nedařilo, ale přesto každá úspěšná vlna robotů pronikla o něco hlouběji do labyrintu. Metodou pokusu a omylu objevili vetřelci správnou cestu Zónou H a teď už měli za sebou velkou část Zóny G. Muller byl samozřejmě připraven k obraně, kdyby se roboty dostaly do vnitřních zón. Nicméně až dosud mohl být klidný a nemusel nijak měnit své ustálené zvyky.

Snad každé ráno věnoval spoustu času vzpomínkám na svou minulost. V jeho životě byly také jiné světy a jiné doby, pestřejší a příjemnější, než je tahle. Něžné dívčí pohledy, ruce v jeho dlaních, úsměvy, smích, nablýskané taneční parkety, elegantní postavy procházející klenutými branami. Dvakrát se oženil. V obou případech smlouva řádně vypršela po uplynutí příslušného počtu let. Také hodně cestoval. Jednal s ministry i s králi. Dýchal vzduch stovky nejruznějších planet, rozprašených po všech koutech zdejší oblohy. Nikdy nezůstával dlouho na stejném místě. Jaro a léto jeho života bylo tak šťastné a úspěšné, že by ho předtím ani nenapadlo, jak trpký a neradostný podzim mu osud chystá.

Ale teď se o něj staralo tohle město. Měl tu svůj příbytek - tisíce příbytků. Čas od času se stěhoval, aby změnil výhled. Jinak byly všechny domy stejně prázdné. Proto si z kožešin, vypaných naškrabanou srstí, musel vyrobit lůžko. Ze šlach a kůží si udělal křeslo. Nic jiného vlastně nepotřeboval. Město mu dávalo vodu. Divoká zvířata se tu potulovala v takovém množství, že mu nehrozil hlad, přinejmenším tak dlouho, dokud bude mít dost sil k lovu. Další věci si přivezl s sebou ze Země. Měl tři boxy knih a jeden box hudby. Dohromady to byla kupa, vysoká téměř celý metr, která by bez problémů dodávala stravu jeho duši, i kdyby zůstal naživu ještě déle, než předpokládal.

Měl i pár sexboxů. Měl také malý magnetofon a občas do něj diktoval své paměti. Přivezl si dokonce i skicák. Měl zbraně a hmotnostní detektor.

Měl diagnostat s regeneračním léčebným materiálem. To mu stačilo.

Jedl pravidelně. Spal dobře. Neměl žádné potíže se svým svědomím. Málem začínal být se svým osudem spokojený. Člověk v sobě nemůže věčně žít zatrpkllost, jinak se stane pramenem, z kterého prýští jed.

Muller nikomu nedával vinu za to, co se s ním stalo. Vždyť všechno způsobil jeho vlastní hlad. Chtěl spolykat celý svět, cítil se téměř jako bůh, a nějaká neúprosná síla ho svrhla z výšky dolů. Svrhla ho dolů a rozdrtila ho. Pak ho nechala, aby se odplazil až sem, do toho mrtvého světa, kde teď látal svou rozervanou duší, jak nejlépe uměl. Pamatoval si dobře všechny zastávky na své cestě vedoucí nakonec do pustin Lemnosu. V osmnácti ležel nahý pod hvězdami se svou láskou, které vyprávěl o svých vznešených ambicích. V pětadvaceti je začal uskutečňovat. Ještě mu nebylo čtyřicet a už navštívil stovku světů, znali ho snad ve třiceti systémech. O deset let později zatoužil po politické kariéře, a ve třiapadesáti ho Charles Boardman přemluvil k té misi na Betu Hydry IV.

Toho roku trávil dovolenou v systému Tau Ceti, něco přes deset světelných let od Země. Čtvrtá planeta systému, Marduk, byla určena pro zábavu horníků, obírajících její sesterské planety o veškeré bohatství reaktivních kovů. Mullerovi se takové drancování planet příliš nezamlouvalo, ale na druhé straně mu nebránilo v tom, aby sám hledal na Marduku odpočinek. Byl to svět, kde se prakticky nestřídala roční období, svět obíhající vertikálně ve své orbitální rovině. Čtyři kontinenty prostoupené vůni nekonečného jara a omývané klidným, mělkým oceánem. Moře bylo zelené, suchozemská vegetace měla slabě namodralé zabarvení a vzduch jiskřil jako mladé šampaňské. Tu planetu vůbec projektovali jako napodobeninu Země - Země, jak by mohla vypadat v poněkud nevinnějších časech - samé parky a zeleň a rozesmáté hospůdky, prostě uklidňující sympatický svět bez reálného nebezpečí. Obrovské ryby v mořích byly stále připravené si s vámi hrát. Zasněžené hory se zdály být hrozné dokonce i pro lezce v gravitronových botách, ale ještě nikdy se v nich nikdo neztratil. Lesy tu byly plné zvířet, mohutných tvorů, kteří na vás se zuřivým supěním útočili, ale nikdy nebyli tak divocí, jak se tvářili. Muller v zásadě takovými místy pohrdal, ale nefalšovaného rizika měl za sebou už tolik, že na Marduk přiletěl právě pro těch pár týdnů snobského klidu ve společnosti dívky, kterou potkal před rokem dvacet světelných let odtud.

Jmenovala se Marta. Byla vysoká, štíhlá, její velké tmavé oči se elegantně doplňovaly s moderním účesem třpytivých červenomodrých vlasů, dosahujících až na hebká ramena. Mohlo jí být odhadem tak dvacet, i když se zrovna mohla chystat na třetí rekonstrukci v devadesáti.

To se u nikoho nedalo přesně odhadnout a o ženách to platilo dvojnásob. Něco však Mullerovi říkalo, že Marta je opravdu tak mladá jak vypadala. Neměl na mysli její pružnost a obratnost - tu si mohla opatřit jako každé jiné zboží - okouzlovala ho její vitalita, její skutečně dívčí chování, které nemohlo být produktem chirurgického zákroku.

Ne, určitě, jejich společný pobyt na Marduku, proudové plavání, plachtění ze stromu na strom, lovecké výpravy i milování - všechno by Marta prožívala jinak, kdyby jí těch dvacet bylo poprvé už dávno.

Muller o ní vůbec věděl jen málo a vlastně se ani nesnažil zjišťovat nějaké podrobnosti. Věděl, že je bohatá, že se narodila na Zemi, že nemá ke své rodině žádný vztah, a že se ráda toulá z místa na místo.

Byl to takový okamžitý nápad - zavolat jí a pozvat ji na Marduk. A ona jeho pozvání bez dalších otázek ochotně přijala. Nijak ji nevyvedlo z míry, že by měla sdílet hotelové apartmá s Richardem Mullerem.

Věděla pochopitelně, o koho se jedná, ale aura jeho proslulosti ji příliš nezajímala. Záleželo jí na tom, co říká, jak ji drží v náručí, na tom, že jsou právě teď spolu. Nic jiného nebylo podstatné.

Jejich hotel, postavený ve tvaru úzké třpyticí se věže vysoké tisíc metrů, se tyčil nad plochým údolím, rozprostírajícím se kolem lesklé hladiny elipsovitého jezera. Pokoje měli ve dvoustém podlaží, obědvali a večereli na gravitronovém disku, připojeném ke střeše hotelu, a planeta Marduk jim den co den poskytovala jednu zábavu za druhou. I počasí jim přálo. Strávili tu nerušeně celý týden plný štěstí.

Její malá pevná řadra byla jako stvořená pro jeho dlaně. Dlouhé štíhlé nohy se mu měkce vinuly kolem boků a na lýtkách cítil vzrušené doteky jejích pat... Jenže osmý den se na Marduku objevil Charles Boardman, najal si apartmá v hotelu asi půl kontinentu od nich, a pozval Mullera, aby ho navštívil.

"Mám dovolenou," řekl Muller.

"Stačí mi půl dne."

"Nejsem sám, Charlesi."

"Vím. Klidně ji vezmi s sebou. Vyrazíme si někam ven. Jde o důležitou věc."

"Doufám, že tady před důležitými věcmi zmizím."

"Tady se jim neztrátiš, Dicku. Co si budeme namlouvat - je to tvá práce a my tě potřebujeme. Přijedeš?"

"Do háje s tebou," odpověděl Muller tlumeně.

Ráno spolu s Martou odletěli rychlým člunem do Boardmanova hotelu. Muller si tu cestu pamatoval tak živě, jako by proběhla před měsícem místo před patnácti lety. Letěli přes kontinentální předěl, plachtili nad zasněženými vrcholky hor dost nízko, aby mohli vidět velkolepou postavu dlouhorohého kozorožce skalního, který právě skákal přes blyštivý ledopád: dvě tuny svalů a kostí, nepředstavitelný kolos s mohutnými rohy, nejdražší lovnou zvěř, jakou měl Marduk k dispozici. Řada lidí by ani za celý život nenastřádala tolik peněz, kolik bylo třeba k zakoupení licence na lov kozorožce skalního. Tehdy i taková suma připadala Mullerovi příliš nízká.

To zvíře obletěli ještě třikrát a pak se vydali z hor do údolí, letěli nad širokou plochou krajinou, protkanou řetězcem lesklých hladin jezer a tůní. V poledne přistáli na kraji tichého lesa stále zelených stromů. Boardman si ve zdejšímu hotelu pronajal nejlepší apartmá, vybavené spoustou obrazovek a dalších triků. Mullerovi na pozdrav stiskl zápěstí a Martu bez rozpaků dlouze objal. Marta na jeho objetí reagovala odměřeně a chladně. Pro ni bylo tohle setkání zjevně jen pouhou ztrátou času.

"Máte hlad?" zeptal se Boardman. "Nejdřív něco sníme, popovídat si můžeme až potom!"

Pít jim servíroval ve svém apartmá: jantarově žluté víno v pohárech z modrého křišťálu, těženého na Canymedu. Pak nastoupili do jídelní kabiny, opustili hotel a oběd spojili s okružní cestou nad lesy a jezery. Jídlo klouzalo z přepravního pouzdra a sunulo se k jejich pneumatickým křeslům u panoramatických oken. Chřupavý salát, grilovaná domácí ryba, zelenina z dovozu - všechno posypané strouhaným centaurijským sýrem - cestovní láhve s dobře chlazeným rýžovým

pivem a nakonec těžký, silně kořeněný likér zelené barvy. Naprosto nečinně, usazení ve své pohyblivé kabině, přijímali jídlo a pití i okolní scénérii, vdechovali zářivě čistý vzduch, přiváděný zvenčí, a sledovali hejno pestrobarevných ptáků, které pomalu mizelo na pozadí nekonečného moře stromů. Je jasné, že Boardman si to celé pečlivě připravil, aby navodil patřičnou náladu. Jeho snaha vyšla naprázdno, uvažoval v duchu Muller. Tak snadno se zase ukonejšit nedá. Může tu práci přijmout, ať už je jakákoliv, ale ne proto, že z něj Boardman bude takhle naivně dělat hlupáka.

Marta se nudila a dávala to okázale najevo pokaždé, když ji Boardman začal svlékat očima. Třpytivý denní plášť, který měla na sobě, její postavu víc odkrýval než zakrýval. Dlouhé řetízky a proužky se kaleidoskopicky rozevíraly a zase zavíraly - to byla skvělá příležitost k letným pohledům, odhalujícím stehna i řadra, břicho i pánev, boky i zadek. Na Boardmana působilo její předvádění s překvapivou silou, jenže Marta jeho nevyslovená přání úplně ignorovala. Muller se tím nepokrytě bavil. Boardman asi méně.

Po obědě kabina zastavila na břehu jezera, čistého a hlubokého jako drahokam, její stěny se rozestoupily a Boardman řekl: "Než tu vyřídíme naše nepříliš zajímavé jednání, slečna by si jistě chtěla trochu zaplavat, nemýlím-li se?"

"Prima nápad," řekla Marta bezbarvým hlasem.

Vstala, stiskla odstrojovací tlačítko na svém rameni a nechala oděv zvolna sklouznout až ke kotníkům. Boardman zvedl šaty z podlahy a obřadně je uložil do odkládací přihrádky. Mechanicky se na něj usmála, pak se obrátila a odešla dolů k jezeru. Její nahá, do bronzova opálená postava se od nich vzdalovala a na jemně zaoblených bocích se odrážely sluneční paprsky, pronikající mezi větvemi stromů. Na okamžik zůstala stát, téměř po kolena ve vodě, potom skočila kupředu a energickými pravidelnými tempy zčeřila hladinu jezera.

"Není rozkošná, Dicku?" řekl Boardman. "Kdo je to?"

"Jedna známá. Dost mladá, podle mě."

"Mladší než tvá obvyklá sorta, řekl bych. A pěkně rozmazlená."

"Znáš ji dlouho?"

"Už rok, Charlesi. Líbí se ti?"

"Přirozeně."

"Povím jí to," řekl Muller. "Někdy."

Boardman se usmál jako Buddha a pokynul rukou směrem k barovému pultu. Muller potřásl hlavou. Marta v jezeře plavala znak, na klidné hladině byly jasné viditelné růžové vrcholky jejích prsů.

Pohledy obou mužů se střetly. Zdálo se, že jsou stejně staří, zhruba padesátiletí. Obloustlý Boardman byl stejně prošeďivělý a působil stejně energickým dojmem jako hubený Muller. Vsedě vypadali dokonce i stejně vysocí. Ale zdání je často klamné: Boardman byl o celou generaci starší a Muller o půl stopy vyšší. Znali jeden druhého už dobrých třicet let.

Svým způsobem pracovali i ve stejném oboru - oba patřili ke sboru neadministrativního personálu, který byl zformován pro plnění úkolů v oblasti udržování humánní struktury lidské společnosti, rozptýlené do různých koutů galaxie. Žádný z nich neměl nějaké oficiální zařazení, ale oba museli být připraveni vyrazit kdykoliv do akce a dát všechny své síly a schopnosti ve prospěch lidstva. Muller respektoval Boardmanův talent i jeho dlouhou a impozantní kariéru, přestože k němu necítil žádné velké sympatie. Znal Boardmana jako mazaného chytráka bez skrupulí, který při plnění služebních povinností nikdy neuznával žádné ohledy - právě kombinace horlivosti s bezohledností je v každém povolání nebezpečná.

Boardman vytáhl z kapsy svého pláště videobox a položil ho na pult před Mullera. Světlo žlutá krychle s hranami dlouhými šest nebo sedm centimetrů zůstala ležet na vyleštěné černé mramorové desce jako hrací známka z nějaké složité hry. "Zapoj to," vyzval ho Boardman, "prohlížečka je vedle tebe."

Muller vsunul videobox do receptoru. Nad pult se zvedla velká krychle se stěnami s úhlopříčkou jednoho metru.

Vzápětí naskočil obraz. Muller viděl planetu, zahalenou v mracích světla šedé barvy.

Mohla to být Venuše. Pohled se prohloubil a na šedém pozadí se objevily nepravidelné, temně rudé proužky. Venuše to tedy nebyla. Oko záznamového zařízení proniklo vrstvou mraků, teď už bylo jasné, že se jedná o planetu, která se v ničem nepodobala Zemi. Půda tam byla vlhká a porézní. Elastické, jakoby pryžové stromy z ní vyrůstaly vzhůru k obloze jako gigantické houby. Podle obrázků se jejich velikost dala jen těžko určit, ovšem zdály se být nesmírně velké. Jejich nevýrazné kmény byly hrbolaté, s rozcupovanými vlákny, a zakřivené jako luk, ohnutý mezi korunou a zemí. Talířovitá vegetace pokrývala stromy od kořenů až zhruba do pětiny jejich výšky. Nad touto hranicí už nerostly ani větve, ani listy, jen široké ploché klobouky, jejichž spodní povrch byl posetý zvrásněnými výběžky. A potom Muller poprvé uviděl ty tři neznámé postavy, procházející ponurým lesem. Kdyby je měl s něčím srovnávat, zřejmě by mu připomínali pavouky - se svými protáhlými končetinami, které vycházely ve skupinách po osmi nebo po deseti z jednoho úzkého ramene. Jejich hlavy byly kuželovité, vroubené celým řetězcem očí. Místo nozder měli jakési vertikální štěrbiny, zasazené přímo do okolní pokožky. Jejich ústa se otvírala na bočních stranách hlavy. Kráčeli vzpřímeně na elegantních nohách, zakončených drobnými kulovitými patami, nahrazujícími chodidla. I když na sobě neměli žádné oblečení, s výjimkou nějakých, pravděpodobně ozdobných proužků tkaniny, přivázaných mezi prvním a druhým kloubem jejich končetin, Muller nebyl schopen rozeznat ani reprodukční aparát, ani jiné znaky, které by je zařazovaly do třídy savců.

Jejich pokožka byla bez pigmentu, šedá a drsná jako všechno na oné planetě. Pokrýval ji šupinatý povlak s malými hřebeny složenými z útvarů podobných diamantům.

Tři neznámé bytosti obratně přistoupily ke třem obrovitým houbám a vyšplhaly po nich až nad pásmo talířovité vegetace, pokrývající kmény stromů. Mimo skupinu končetin se vysunulo rameno, zřejmě zvlášť přizpůsobené k svému účelu. Zatímco ostatní končetiny měly jen pět úponkovitých prstů po obvodu nohy podobně jako náramek, rameno bylo zakončeno jehlicovitým, citlivě reagujícím orgánem.

Ten snadno pronikl hluboko do měkkého elastického kmene houbovitého stromu. Všichni tři poměrně dlouhou dobu odsávali ze stromů nějakou šťávu nebo mízu. Potom slezli dolů a bez viditelných změn pokračovali v chůzi.

Náhle se jeden z nich zastavil, sehnul se a upřel zrak na zem.

To ještě oko stačilo zachytit. Ale pak se obraz změnil v neuspořádanou směsici různých záběrů. Muller odhadoval, že oko zřejmě putovalo z ruky do ruky. Vtom se však obraz ztratil. Ti tři tedy museli oko zničit. Krychle nad pultem zhasla. "Vypadají velmi přesvědčivě," řekl Muller po chvíli napjatého ticha.

"Aby nevypadali. Vždyť jsou skuteční."

"To je záznam z nějaké mimogalaktické sondy?"

"Ne," řekl Boardman. "To je z naší vlastní galaxie."

"Snad ne z Bety Hydry IV?"

"Ano."

Muller potlačil mrazem v zádech. "Můžu si to přehrát ještě jednou, Charlesi?"

"Samozřejmě."

Muller reaktivoval krychli nad barovým pultem. Znovu sledoval průlet oka vrstvou mraků. Znovu si bedlivě prohlížel houbovité stromy. Znovu se objevili tři cizinci. Nasáli potravu ze stromů, zpozorovali oko a zničili ho. Muller visel pohledem na obrazovce jako hypnotizovaný.

Poprvé v životě se setkal s obrazem inteligentních bytostí jiného druhu. A pokud mu bylo známo, tak zatím ještě nikdo něco takového neviděl.

Potom se obraz opět ztratil.

"Ten záznam je starý sotva měsíc," řekl Boardman. "Automat zaparkoval loď padesát tisíc kilometrů nad povrchem Bety Hydry IV a vysadil tam hned několik set očí. Přinejmenším polovina z nich skončila na dně oceánu. Zbytek přistál v neobydlených a nezajímavých oblastech. Jen tohle jediné mělo shodou náhod úspěch."

"Proč se rozhodlo o přerušení karantény té planety?"

Boardman zvolna vydechl. "Myslíme, že nastal čas je kontaktovat, Dicku. Čmucháme kolem Bety Hydry IV už deset let a neřekli jsme jim ani nazdar. To není slušné. Vzhledem k tomu, že kromě nás a Hydřanů není v téhle zatracené galaxii žádná jiná inteligentní forma života - pokud se někde neskrývá něco úplně odlišného - dospěli jsme k závěru, že je třeba navázat s nimi přátelské vztahy."

"Co mi to tady vyprávíš?" přerušil ho Muller bez obalu. "Po roce jednání rozhodlo Nejvyšší shromáždění nechat Hydřany aspoň sto let v klidu - dokud u nich nezaregistrujeme snahy proniknout do vesmíru. Kdo změnil to rozhodnutí, proč a kdy?"

Boardman nasadil svůj lišácký úsměv. Muller věděl, že jedinou cestou, jak se vyhnout jeho sítím, je čelní útok.

Boardman opatrně řekl: "Žádný trik na tebe nezkouším, Dicku. Shromáždění změnilo to rozhodnutí už před osmi měsíci. Tenkrát jsi byl pryč, někde poblíž Rigelu."

"A důvod?"

"Jedna mezigalaktická sonda přinesla přesvědčivé důkazy o existenci vysoce inteligentních forem života a zřejmě i rozvinutější civilizace, než je naše, v jedné ze sousedních hvězdokup."

"Kde?"

"Na tom nezáleží, Dicku. Promiň, ale zatím nemůžu do všeho zasvětit ani tebe."

"Dobrá."

"Podle toho, co o nich víme, je nutné si přiznat, že bychom se s nimi v případě potřeby nedokázali vypořádat.

Celagalaktická ofenzíva by pro ně nebyla žádný problém - přitom jejich návštěvu můžeme očekávat v nejbližších stoletích - a jestli přijdou, nevyhneme se potížím.

Proto byl proti původnímu programu odhlasován dřívější termín kontaktování Bety Hydry IV. Vlastně je to něco jako pojistka."

"To znamená," řekl Muller, "že si chceme ověřit, jestli jsme schopni soužití s jinou rasou z naší vlastní galaxie dříve, než se ti druzí objeví?"

"Přesně tak."

"Teď bych si docela rád dal ten drink," řekl Muller.

Boardman přikývl. Muller si prostřednictvím počítače namíchal pořádně silnou kombinaci, hodil do sebe naráz celou skleničku a hned si objednal další. Najednou měl všeho dost. Otočil se k Boardmanovi zády, vzal do ruky ten žlutý videobox a držel ho v rukou, jako by šlo o posvátnou relikvii.

Člověk už pěkných pár století podnikal výpravy ke hvězdám, aniž by narazil na stopu nějakého konkurenta. Nacházel spoustu planet.

Nejedna z nich mohla být obyvatelná a překvapivé množství se jich dokonce na čtyřech nebo pěti místech podobalo Zemi. I to se však dalo předpokládat. Obloha je plná sluncí typu F nebo G, nejnadějnějších z hlediska rozvoje života. Na procesu planetogeneze není nic neobvyklého a většinu těch sluncí obíhá pět až deset světů, z nichž některé mají právě takovou velikost, hmotnost a hustotu, aby udržely atmosféru a také další podmínky vhodné pro evoluci. Navíc je řada planet situovaná v orbitální zóně, kde nejsou pravděpodobné extrémní výkyvy teplot. Z galaxie, oplývající životem, se díky tomu stal ráj zoologů.

Jenže lidé při své chaotické expanzi z vlastního systému nenacházeli nic než pouhé pozůstatky inteligentních forem života. Nic než zvířata, přebývajících v troskách nepředstavitelně starých civilizací.

Nejokázalejší stavbou toho druhu byl zřejmě Lemnoský labyrint, ale i na jiných planetách se zachovaly zbytky měst se svými zvětřalými základy, se svými pohřebišti a roztroušenými úlomky nádob. Vesmír se tak postupně měnil z ráje zoologů v ráj archeologů. Sběratelé neznámých živočichů a sběratelé archeologických památek měli pořád plné ruce

práce. Světovou vědou si razily cestu úplně nové specializace.

Civilizace zaniklé dávno před pyramidami, teď prodělávaly důkladné znovuzrození.

Vypadalo to, jako kdyby všechny ostatní rozumné bytosti v celé galaxii skosila nějaká podivná morová rána. Tyto civilizace však každopádně dosáhly svého vrcholu tak dávno, že do současnosti nepřežili dokonce ani jejich dekadentní potomci. Byli zapomenuti a vyhlazeni stejně jako obyvatelé Ninive a Tyru. Hloubkový průzkum dokázal, že nejmladší z desítek známých extrasolárních kultur zanikla ještě o osm tisíc let dříve.

Nicméně galaxie byla příliš velká, než aby člověk mohl přestat hledat. Pátral po svých kosmických bratrech s protikladnou směsí zvědavosti a strachu. Využití prostorového zakřivení sice umožňovalo rychlou přepravu do kteréhokoli místa vesmíru, ale pro tak nesmírně rozsáhlý úkol ještě lidstvo pořád nemělo ani dostatek posádek, ani dostatek lodí. I po několika stech letech od svého vstupu do galaxie byl člověk zasypáván stále novými a novými objevy, přičemž některé z nich na něj čekaly i poměrně nedaleko od Země. Například hvězda Bety Hydry měla sedm planet - a na čtvrté žil jiný druh rozumných bytostí.

Až dosud tam nikdo nepřistál. Taková možnost byla předběžně analyzována, původní projekt nakonec ale předpokládal vyhnout se předčasnému a neopatrnému setkání s jinou civilizací, které by mohlo mít nepředvídatelné následky. Veškerá zařízení pro výzkum Bety Hydry IV se tedy soustředila nad vrstvou mraků, odkud měřila různé aktivity pod tou záhadnou šedou maskou. Energetická produkce Hydranů byla zjištěna s tolerancí pouhých několika milionů kilowathodin.

Na základě mapování celých oblastí byl odvozen odhad hustoty osídlení, úroveň průmyslu Hydranů byla propočtena v rámci studia tepelného záření. Jednalo se o agresivní, rostoucí a silnou civilizaci, velmi zhruba srovnatelnou s technickou úrovní Pozemšťanů někdy koncem dvacátého století. Byl tu však jeden výrazný rozdíl: Hydrané se nepokoušeli proniknout do vesmíru. Příčina se zřejmě skrývala v té šedé vrstvě mraků. Protože ten, kdo nikdy hvězdy neviděl, necítí asi touhu dotknout se jich.

Muller se zúčastnil horečného jednání tajných konferencí, které následovaly po objevu Hydranů. Znal důvody pro uložení karantény a uvědomoval si, jak naléhavé musí být důvody k jejímu zrušení. Země pochybovala o své schopnosti navázat dobré vztahy s jinou civilizací, a proto se vcelku moudře rozhodla Hydrany zatím nekontaktovat. Jenže to všechno se teď mělo změnit.

"Co bude dál?" zeptal se Muller. "Expedice?"

"Ano."

"Kdy?"

"Příští rok, řekl bych."

Muller zpozorněl. "Kdo ji povede?"

"Zřejmě ty, Dicku."

"Proč zřejmě?"

"Můžeš to přece odmítnout."

"Když mi bylo asi osmnáct," řekl Muller, "vyjeli jsme si s jednou holkou na Zemi na pár dnů ven do lesů, do Kalifornské rezervace.

Milovali jsme se - ne, nebylo to poprvé, ale poprvé to za něco stálo - a potom jsme si lehli na záda a dívali se nahoru na noční oblohu a já jsem jí vyprávěl, jak odtud vypadnu a jak se budu toulat od jedné hvězdy ke druhé. A ona mi tehdy - třebaže na mém vyprávění nebylo nic zvláštního - řekla: To je nádhera, Dicku. Všechny děti v tomhle věku vedou takové řeči, když se dívají na hvězdy. A já jí vyprávěl, jak ve vesmíru objevím spoustu věcí, jak na mě lidi budou vzpomínat, stejně jako vzpomínají na Kolumba, Magellana, první astronauty a vůbec. Povídal jsem jí, že chci být vždycky tam, kde se něco děje, že se chci vznášet mezi hvězdami jako bůh. Byla to úplná přednáška.

Trvalo to snad deset minut a pak jsme se, celí okouzlení tou krásou kolem nás, znovu přitiskli k sobě a já ji obrátil ke hvězdám zády a miloval se s ní, jako kdybych ji chtěl přikovat k Zemi, ze které tu noc začaly vyrůstat mé ambice."

Usmál se. "Pár věci dokáže člověk říkat jenom v osmnácti."

"A taky pár věci dokáže člověk provádět jenom v osmnácti," doplnil ho Boardman. "Je to tak, Dicku? Teď je ti přes padesát, ne?"

Ke hvězdám už jsi letěl. Cítíš se jako bůh?"

"Někdy."

"Chceš letět na Betu Hydry IV?"

"Ty přece víš, že poletím."

"Sám?"

V tu chvíli měl Muller pocit, jako by se pod ním znenadání propadla podlaha. Připadal si stejně jako při své první kosmické procházce, když zůstal viset uprostřed volného prostoru. "Sám?"

"Při vymýšlení programu té akce jsme dospěli k rozhodnutí, že posílat tam celou skupinu lidí by v daném okamžiku nebylo správné.

Reakce Hydranů na naši sondu nevypadala příliš přátelsky. Viděl jsi to: prostě ji vzali a rozbili. Navíc můžeme jen těžko chápat jejich psychiku, protože jsme se ještě nikdy nesetkali s jiným intelektem než naším. Proto se domníváme, že nejbezpečnější - jak z hlediska možných lidských ztrát, tak z hlediska vlivu našeho příchodu na jejich společnost - v každém případě bude, když k nim pošleme jednoho jediného vyslance. Jednoho muže, přicházejícího v míru. Bystrého, silného muže, který se osvědčil v různých stresových situacích a který si bude vědět rady při prvním kontaktu. Ten člověk musí počítat s tím, že ho během prvních třiceti sekund po přistání třeba rozsekají na kousky. Ale zároveň - pokud ovšem přežije - může se neopakovatelným způsobem zapsat do dějin. Záleží na tom, co si vybereš."

Bylo to lákavé. Vyslanec lidstva mezi Hydrany! Jít sám, kráčet po cizí půdě a předat první pozdrav Pozemšťanů svým

kosmickým sousedům...

Bylo to jeho slabé místo. Věčná touha po nesmrtelných činech.

"Jaká je podle tebe šance na přežití?" zeptal se Muller.

"Podle našich propočtů vychází šance jedna ku pětadesáti, Dicku. Musíš brát v úvahu, že nejde o planetu pozemského typu - ty odlišnosti jsou poměrně značné, takže budeš potřebovat systém na podporu všech životních funkcí. Navíc jejich přivítání opravdu může být víc než chladné. Zkrátka jedna ku pětadesáti."

"To ještě ujde."

"Pro mě by sázka s tímhle kursem asi nebyla," řekl Boardman a usmál se.

"Vážně?" Muller vyprázdnil svou sklenici. Ano, úspěch by mu přinesl nehynoucí slávu. A nezdar? Stát se obětí Hydřanů - dokonce ani to by nebylo tak strašné. Vždyť prožil pěkný život. Mohl ho potkat i horší osud než smrt při předávání poselství lidí cizím světům. Ta jeho věčně nespokojená hrdost, ten hlad po slávě, ta dětinská touha po úspěchu, kterou nikdy nedokázal ovládnout, to všechno ho přivedlo až tam, kde je teď. Ale jeho vyhlídky přece nebyly zase tak špatné.

Marta se vrátila zpátky k jejich kabině. Byla ještě celá mokrá, kapky vody se třpytily na jejím nahém těle, vlasy se jí lepily na útlou šíji. Její ňadra se prudce zvedala a zase klesala jako dvojice malých kornoutků, ozdobených na špičce drobnými růžovými rozinkami. Má dlouhé nohy, jako by jí bylo čtrnáct, pomyslel si Muller při pohledu na její štíhlé boky a stehna. Boardman jí připravil vysušovač. Marta vstoupila do jeho žlutého pole a pomalu se tam otáčela. Potom si vzala z přihrádky svůj oděv a beze spěchu se oblékla. "Bylo to bezva," řekla.

Poprvé od svého příchodu se podívala Mullerovi do očí. "Co je s tebou, Dicku? Vypadáš jako... omráčený. Jsi v pořádku?"

"Ovšem."

"Co se stalo?"

"Pan Boardman mi navrhl takovou věc..."

"Jestli chceš, tak jí to řekni, Dicku. Nemáme v úmyslu držet to v tajnosti. Stejně chystáme celogalaktické prohlášení."

"Připravuje se přistání na Betě Hydry IV," řekl Muller zastřeným hlasem. "Poletí tam jeden člověk. Já... Jak jste si to vlastně naplánovali, Charlesi? Lodí na oběžnou dráhu a pak výsadková kabina s návratovým modulem."

"Ano."

"To je šílenství, Dicku," přerušila je Marta. "Nedělej to. Nic dobrého ti to nemůže přinést."

"Už jsem zažil horší věci. A když to nevyjde, tak... no co, byla by to rychlá smrt, Marto."

"Nedělej to Dicku, prosím tě. Něco mi říká, abys tam nejezdil."

Vidíš - nakonec kvůli tobě začnu věštit budoucnost." Nervózně se usmála, po její sebejisté póze nezbylo ani stopy.

"Bojím se, že už to nebude jako dřív, i kdyby ses odtamtud vrátil živý. Řekni, že tam nepoletíš."

Řekni to, Dicku!"

"Oficiálně jsi ještě nic nepřijal," dodal Boardman.

"Já vím," řekl Muller. Vstal a došel až k Martě, hlavou se téměř dotýkal nízkého stropu jídelní kabiny. Pak ji objal, stejně pevně jako onu dívku tenkrát pod kalifornským nebem, a pocítil v sobě stejný příliv energie, jaký ho zaplavil, když se tehdy odvrátil od světla hvězd do horké a vláčné dívčí náruče. Marta se na něj dívala se strachem.

Políbil ji na špičku nosu a na levý ušní lalůček. Vyprostila se z jeho objetí, klopýtla a srazila se s Boardmanem, který ji zachytil a starostlivě si ji posadil na klín. "A ty víš, jaká je má odpověď," dokončil větu Muller.

Toho dne jeden z robotů dorazil do Zóny F. Ještě stále před nimi byla dlouhá cesta. Muller však věděl, že dřív nebo později přijde chvíle, kdy se dostanou až do samého středu bludiště.

## KAPITOLA ČTVRTÁ

### 1

"Tam je," řekl Rawlins. "Konečně!"

Očima automatické sondy se díval na muže v bludišti. Muller se nenuceně opíral zády o zeď, ruce měl založené na prsou, dlouhán s tváří ošlehanou větrem, ostře řezaná brada a klínovitý nos. Nezdálo se, že by ho přítomnost sondy nějak zaskočila.

Rawlins uvedl do chodu mikrofon a uslyšel, jak Muller říká.

"Zdravíčko, robote. Proč mě otravuješ?"

Sonda samozřejmě neodpověděla. Neodpověděl ani Rawlins, i když by to prostřednictvím přenosového zařízení mohl udělat. Stál sehnutý nad svým terminálem a co nejpozorněji sledoval obrazovku.

Oči se mu zavíraly únavou. Než se jim podařilo dovést první sondu až do centra bludiště, uběhlo devět zdejších dní.

Těch sond ztratili snad stovku, v průměru spotřebovali jednoho robota na každých dvacet metrů hledání správné cesty labyrintem. Vzhledem ke skutečnosti, že počet možných chyb při postupu bludištěm se blížil nekonečnu, to zase nebylo tak špatné. Štěstí, palubní mozek a kvalitní senzory - to všechno jim pomáhalo, aby dokázali odhalit princip fungování jednotlivých pastí (příjemnějším těch více či méně nápadných) a snad i většiny pastí skrytých. Ale teď už byli u cíle.

Rawlins usínal vyčerpáním. Byl vzhůru celou noc a monitoroval kritickou fázi pronikání do Zóny A. Hosteen šel spát.

Po něm odešel i Boardman. Pár lidí z posádky zůstalo sice ve službě - zde a na palubě lodi - ovšem z civilního personálu nespal jediný Rawlins.

Uvažoval, jestli by objevení Mullera mohlo hrát nějakou roli v jejich dalším postupu. Zřejmě ne. Boardman by přece úspěch akce neriskoval tím, že v rozhodující chvíli nechá jednat nováčka. Sakra, to je ale situace! Nechají ho tu samotného, on posune sondu jen o pár metrů - a narazí na Mullera.

Hledal ve tváři toho muže nějaké známky utrpení.

Rozhodně nebyly na první pohled patrné. Muller tam žil sám už tolik let - co to mohlo udělat s jeho duší? A ta druhá věc, ta zákeřná zlomyslnost Hydřanů, ta se na něm přece také musela nějak projevit.

Rawlins však nic takového nezpозoroval.

Jistě, z jeho očí vyzařoval smutek a jeho rty byly sevřené jako tenký napjatý provaz. Jenže Rawlins očekával něco dramatičtějšího, něco romantičtějšího... čekal, že se v té tváři bude zrcadlit nesmírná bolest. Místo toho viděl jen drsné, lhostejné, málem až bezcitné rysy v obličejí tvrdého, odolného muže středních let. Muller byl prošedivělý a jeho šaty byly obnošené. Zdál se být unavený a podrážděný. Ale to všechno se u člověka, který v tomhle vyhnanství žije už desátý rok, dalo předpokládat. Rawlins však čekal něco víc, něco výraznějšího - ponurou, zahořklou tvář a oči zatemněné strádáním.

"Co chceš?" nepřestával Muller s otázkami určenými pro jejich sondu. "Kdo tě posílá? Proč sem lezete, co?"

Rawlins se neodvážil odpovědět. Vůbec netušil, jaký tah může mít Boardman v zásobě pro případ takového nečekaného setkání. Zablokoval tedy sondu tam, kde právě stála, a rozběhl se směrem k Boardmanově kupoli.

Boardman spal pod poklopem přístroje na podporu životních funkcí. Bylo mu, koneckonců, dobrých osmdesát let - i když na ně samozřejmě nevypadal - a pravidelný spánek pod tímhle přístrojem patřil mezi prostředky, umožňující lidskému tělu, aby na těch osmdesát nikdy nevypadalo. Rawlins jen se zjevnými rozpaky a velmi nerad zasahoval do soukromí starého muže, napojeného na osobní příslušenství.

Boardman měl k čelu pomoci řemínků připevněné dvě meningeální elektrody, které zajišťovaly správnou a zdravou poslušnost jednotlivých úrovní spánku a zároveň čistily jeho mozek od pozůstatků celodenní psychické zátěže. Ultrazvukový filtr odstraňoval z Boardmanových tepen krevní sraženiny a poškozenou tkáň. Produkce hormonů byla regulována složitou sítí, rozloženou nad jeho hrudníkem.

Činnost celého zařízení programoval a kontroloval palubní počítač.

Mezi těmi komplikovanými přístroji připadal Boardman Rawlinsovi nějak neskutečný, bezbranný jako vosková figurína.

Jeho dech byl pomalý a pravidelný, měkké rty byly ochablé, tváře opuchlé a uvolněné.

Pod víčky se rychle pohybovaly oční bulvy. To svědčilo o hlubokém spánku plném snů. Nemohlo by probuzení Boardmanovi uškodit?

Rawlins raději nechtěl riskovat. V žádném případě ho nevzbudí sám. Opustil místnost a venku zapojil terminál. "Jestli můžeš vstoupit do snů Charlese Boardmana," řekl, "tak mu vyříd', že jsme našli Mullera. Že musí okamžitě vstát. Pověz mu, aby se probudil, protože ho nutně potřebujeme. Rozumíš?"

"Potvrzuji příjem," odpověděl palubní počítač.

Impuls přeskočil z kupole na palubu lodi, tam byl převeden do příslušné formy a znovu se vrátil zpět. Rawlinsova zpráva pronikla do Boardmanova mozku prostřednictvím elektrod na jeho čele. Rawlins, spokojený sám se sebou, se vrátil zpátky do Boardmanovy ložnice a čekal.

Boardman se pohnul. Jeho ruce se zaťaly jako drápy a lehce zavadily o změň přístrojů, které ho obklopovaly ze všech stran.

"Muller..." zabručel.

Otevřel oči. Ještě stále nic neviděl, ale proces probouzení už začal a oživovací systém aktivizoval jeho metabolismus natolik, že už byl schopen normálně fungovat. "Nede?" řekl chraplavým hlasem.

"Co tu děláš? Zdálo se mi..."

"To nebyl sen, Charlesi. Naprogramoval jsem ti ho. Pronikli jsme do Zóny A. Našli jsme Mullera."

Boardman zareagoval okamžitě, vymanil se z objetí přístrojů kolem sebe a rychle se posadil. V tu chvíli už byl při plném vědomí.

"Kolik je?"

"Pomalu bude svítat."

"A kdy jste ho našli?"

"Asi před čtvrt hodinou. Zablokoval jsem sondu a šel jsem rovnou za tebou. Ale pak jsem se tě bál probudit, tak..."

"Dobrá. Dobrá." Boardman se zvedl z postele. Trochu se zapotácel, než se mu podařilo vstát. Už aby se konečně probral, pomyslel si Rawlins. Teprve teď je na něm vidět jeho skutečný věk. Vyhnul se Boardmanovu pohledu a aby se nemusel dívat na všechny ty nedostatky Boardmanova těla, zadíval se raději na oživovací aparaturu.

Až mi bude tolik, co jemu, říkal si v duchu Rawlins, postarám se, aby mi udělali pořádnou rekonstrukci. To přece není žádná marnivost.

To je obyčejná zdvořilost vůči ostatním lidem. Člověk by neměl vypadat staře, když nechce být starý. Jinak zbytečně uvádí druhé do rozpaků.

"Jdeme," řekl Boardman. "Odblokuj tu sondu. Musím ho vidět."

Rawlins přistoupil k terminálu v předsíni a oživil sondu. Na obrazovce se objevil záběr ze Zóny A, vypadal poněkud příjemněji než ostatní úseky bludiště. Muller však v záběru nebyl. "Zapni zvuk," řekl Boardman.

"Je zapnutý."

"Kam zmizel?"

"Musí být někde mimo dosah kamery," řekl Rawlins. Přenosová kamera sondy se pomalu otáčela kolem své osy, snímala obraz nízkých krychlových domů, vysokých klenutých průchodů a důmyslně uspořádaných zdí. V záběru se mihlo drobné zvíře, podobné kočce, ale po Mullerovi nebylo nikde ani památky.

"Stál přesně tady," trval na svém nešťastný Rawlins. "On..."

"To je v pořádku. Přece nebude čekat na jednom místě, dokud mě nevzbudíš. Ať se tam sonda trochu projde."

Rawlins aktivizoval sondu a nechal ji pomalu křížovat ulicemi.

Instinktivně zbystřil pozornost, jako kdyby měla každým okamžikem udeřit nějaká nová past, i když věděl, že budovatelé labyrintu zcela jistě nevystavovali nebezpečí sami sebe ve svých vlastních bytech. V tu chvíli ze stínu jednoho domu bez oken vystoupil Muller a postavil se přímo před sondu.

"No vida," řekl, "tak už jsi zase při smyslech? Proč nemluvíš?"

Co je to venku za loď? Kdo tě posílá?"

"Odpovíme mu?" zeptal se Rawlins.

"Ne."

Boardman málem narazil obličejem do obrazovky. Odstrčil Rawlinse od terminálu a sám pokračoval v jemném doladování a zaostřování Mullerova obrazu. Boardman udržoval sondu v neustálém pohybu, posouval ji Mullerovi před očima, jako by chtěl upoutat jeho pozornost a udržet ho tak co nejdéle v blízkosti sondy.

"To je strašné," zašeptal Boardman, "ta jeho tvář..."

"Mně nepřipadá nijak děsivá."

"Co ty můžeš vědět? Já ho znám, Nede. Ta tvář snad pochází z pekla. Lící kosti má dvakrát ostřejší než dřív. A ty oči mi nahánějí hrůzu. Vidíš, jak mu rty ubíhají dolů - na levé straně? Je jako zasažený bleskem. Ale na druhé straně zase vypadá poměrně zachovale. Aspoň doufám."

Rawlins zmateně pátral po stopách utrpení v Mullerově tváři.

Unikaly mu teď stejně, jako předtím. Pochopitelně, neměl možnost srovnání s minulostí, protože tehdy Mullera neznal.

Navíc byl Boardman mnohem lepší odborník na čtení lidských charakterů.

"Dostat ho ven nebude jednoduché," řekl Boardman. "Bude tam chtít zůstat. Ale my ho potřebujeme, Nede."

Potřebujeme ho!"

Muller znovu dostihl sondu při jejím neuspořádaném pohybu Zónou A a vykřikl na ni hlubokým drsným hlasem:

"Dávám ti třicet sekund na to, abys mi jasně sdělil, co tu hledáš, robote! Nebo se radši koukej otočit a táhnout tam, odkud jsi přišel."

"Ty s ním nechceš mluvit?" podivil se Rawlins. "Vždyť on tu sondu zničí!"

"Tak ať," řekl Boardman. "První, kdo s ním bude mluvit, musí být člověk z masa a krve a musí mu stát tváří v tvář. Jinak to nejde. To máš stejné jako s láskou, Nede. Copak se můžeš milovat prostřednictvím automatické sondy?"

"Deset sekund," řekl Muller.

Sáhl do kapsy a vytáhl třpytivou kouli z černého kovu, velkou přibližně jako jablko, s malým čtvercovým okénkem na jedné straně.

Rawlins něco takového ještě nikdy neviděl. Zřejmě to byla nějaká neznámá zbraň, kterou Muller našel ve městě nebo v labyrintu, usoudil Rawlins, protože Muller tu černou kouli najednou zvedl a namířil okénko přímo na sondu.

Obrazovka zhasla.

"Vida, tak jsme ztratili další sondu," řekl Rawlins.

Boardman přikývl. "Ano, to byla naše poslední ztracená sonda."

Teď přijdou na řadu lidé."

2

Nastal tedy čas riskovat v bludišti lidské životy. Bylo to nezbytné a Boardman z toho neměl prázdnou radost, stejně jako zrovna nemiloval daně, ubíhající čas, vylučování odpadových látek nebo příliš silnou gravitaci. Daně, stárnutí, vyměšování a gravitace, to všechno patřilo k nepříjemným stránkám lidského života, které sice moderní věda mohla podstatně zmírnit, ale nebyla schopna je zcela odstranit.

Totéž platilo i o riziku smrti. Úspěšné použití automatických sond jim ušetřilo nejméně deset lidských životů, ovšem absolutní bezpečí jim v žádném případě nezajistilo. Boardmana to přirozeně mrzelo. Jeho zármutek však nebyl ani příliš velký, ani příliš hluboký. Desítky let už po svých lidech požadoval, aby riskovali své životy, a ne jeden z nich skutečně zahynul. Byla to jeho - a jejich - profese a Boardman byl připraven riskovat i svůj život. V pravý čas a na pravém místě. Bludiště bylo podrobně zmapované. Palubní počítač zpracovával detailní obraz cesty dovnitř, včetně záznamů o všech známých léčkách, a Boardman věřil, že teď už by se sonda dostala do Zóny A s pětadevadesátiprocentní pravděpodobností naprosto nepoškozená.

Zbývalo ještě zjistit, jestli by tutéž trasu dokázal stejně bezpečně urazit i člověk. Muž, filtrující informace z okolí prostřednictvím svého nepřesného a málo výkonného lidského mozku, nemusí vnímat své okolí stejně jako přístroje automatické sondy. Dokonce ani tehdy, když mu palubní počítač bude dávat přesné pokyny na každém kroku. Navíc nebylo možné vyloučit nějaké nepříjemné překvapení, které by se mohlo stát osudným pro úspěch celé výpravy. Získané informace proto bylo třeba pečlivě prověřit ještě dříve, než se do labyrintu pokusí vniknout Ned Rawlins nebo Charles Boardman.

Předběžný průzkum bludiště se měl stát výhradně záležitostí dobrovolníků.

Věděli, jak nebezpečná to bude akce. Nikdo před nimi nic nezatajoval, všem bylo jasné, o co se jedná. Věděli, proč je tak důležité, aby Richard Muller vyšel dobrovolně ven z labyrintu. Věděli, že ten úkol mohou nejlépe splnit lidé jako Boardman nebo Rawlins - pokud se jim podaří k Mullerovi dostat a promluvit s ním. Boardman s Rawlinsem byli tedy pro tuhle operaci nepostradatelní - a ostatní jim museli připravit co nejbezpečnější cestu. Každý dělal svou práci. Průzkumníci byli připraveni, uvědomovali si, že jsou nahraditelní. Uvědomovali si také, že jejich smrt může být pro

ostatní dokonce užitečná.

Každá smrt přináší nové informace. V daných souvislostech byly takové informace svým způsobem prospěšnější než úspěšný průchod bludištěm. Nakonec se rozhodli losovat.

Náhoda určila, že první dovnitř vyrazí poručík jménem Burke.

Zdál se být příliš mladý a zřejmě také příliš mladý byl, protože ve vojenských posádkách sloužili jen zřídka lidé po rekonstrukcích a u elitních jednotek by podobná výjimka snad ani nepřicházela v úvahu.

Byl to robustní černovlasý chlapík střední postavy, který se snažil chovat tak, jako by ani o nic nešlo.

"Až najdu Mullera," začal Burke a dával si přitom setsakramentský pozor, aby neřekl kdybych, "řeknu mu, že jsem archeolog..."

Je to správně? A že bych rád pozval dovnitř ještě pár přátel, když mu to nebude vadit. V pořádku?"

"Ano," přikývl Boardman. "A pamatuj si: čím víc se zapleteš do nějakých odborných řečí, tím větší nedůvěru u něj vzbudíš."

Všichni věděli, že Burke jen stěží zůstane naživu tak dlouho aby mohl mluvit s Richardem Mullerem. Přesto se rozloučili zvesela, snad až příliš teatrálně, a Burke vykročil směrem k bludišti. Prostřednictvím přístrojů ve svém batohu udržoval spojení s palubním počítačem.

Počítač mu dával jednak pokyny pro cestu labyrintem a jednak umožňoval ostatním, aby v táboře na terminálech sledovali všechno, co se s ním stane.

Zatím pohotově a hladce překonával všechna úskalí Zóny H.

Postrádal sice soubor detektorů, kterým byly vybaveny sondy při hledání smrtelných pastí v jamách, zakrytých deskami na otočných čepech, při hledání zákeřných proudových pastí, bran, svírajících se jako čelisti krvelačných šelem, a různých dalších příznaků. Zato měl k dispozici něco mnohem užitečnějšího: soubor poznatků, které o nich nashromáždily desítky sond, zničených při jejich mapování. Boardman pozorně sledoval svou obrazovku, viděl už důvěrně známé sloupce, paprsky a náspy, nehmotné mosty, hromady koster i trosky jejich vlastních sond. v duchu pobízel Burka k většímu spěchu a zároveň si uvědomoval, že za několik dní tudy půjde on sám. Přemýšlel o tom, jak velkou cenu má život pro samotného Burka.

Na cestu ze Zóny H do Zóny G potřeboval Burke čtyřicet minut.

Ovšem nijak se z toho neradoval. Věděl totiž, stejně jako všichni ostatní, že Zóna G je přinejmenším stejně záludná jako Zóna H. Ale naváděcí systém dosud pracoval skvěle. Burke se pohyboval jako tanečník v nějakém úděsném baletu, skákal přes překážky, počítal každý krok, tu vyskočil do výšky, tam ustoupil stranou nebo překročil zrádný pruh dlažby. Už se zdálo, že celá akce proběhne bez jediné chyby.

Počítač však nedokázal Burka varovat před malou zubatou šelmou, číhající na pozlacené římse za čtyřicátým metrem Zóny G. To zvíře totiž nebylo součástí konstrukce labyrintu.

Ne, Burkovu smrt nezpůsobila něčí chyba, ale krutá, nešťastná náhoda. A lidé v táboře už mohli sledovat jenom jeho poslední zážitky.

Zvíře nebylo větší než divoká kočka, mělo však neuvěřitelně dlouhé tesáky a rychlé drápy. Oko v batohu poručíka Burkea ho zaregistrovalo až při skoku - a to bylo pozdě, příliš pozdě. Burke nedostal šanci reagovat včas a v okamžiku, kdy sáhl po zbrani, zvíře mu už zatínalo své ostré zuby do hrdla.

Tlama se nestvůrně rozevřela. Dál oko počítače přenášelo na terminály obraz, bez kterého by se Boardman docela rád obešel: za vnější řadou špičatých zubů se objevila druhá a uvnitř ještě třetí - snad pro lepší trhání kořisti, snad jako náhrada, kdyby se přední zuby vylomily.

Výsledkem byl každopádně hrůzostrašný les dokonalých tesáků.

Ten les se vzápětí znovu sevřel.

Burke upadl na zem, pokoušel se útočníka nějak uchopit. Marně.

Z četných ran se mu řinuly proudy krve. V zápalu boje se oba - zvíře i člověk - převalovali z místa na místo... dokud nezavadili o jakési skryté nástražné zařízení a nebyli pohlčeni prudkým výbuchem olejnatého kouře. Když se vzduch opět vyčistil, nezůstala po nich ani stopa.

Po chvilce mlčení Boardman řekl: "Měli jsme s tím počítat. Ty stvůry se o nás budou zajímat mnohem víc než o automatické sondy.

Musíme si s sebou vzít hmotnostní detektory a budeme postupovat v týmech."

Rozhodli se tedy změnit původně plánovaný způsob práce. Na všech ležel stín toho, jak vysokou cenu byli nuceni zaplatit za poznání, že od současných obyvatel bludiště jim hrozí skoro stejné nebezpečí jako od jeho dávných stavitelů. Dvorní se tedy vydali dva dobře ozbrojení muži, Marshall a Petrocelli, vzájemně se kryli a ostražitě sledovali své okolí, zbraně odjištěné, připravené k výstřelu. Infračervené snímáče hmotnostních detektorů registrovaly tepelné vlny každého zvířete, které by se k nim pokusilo nepozorovaně přiblížit. Cestou ulovili čtyři živočichy, z nichž jeden byl opravdu úctyhodně velký.

Znovu se zdálo, že je po problémech. Hluboko v Zóně G však dorazili do míst, kde si distorzni stěna zlovlně zahrávala se všemi informačními vstupy.

"Jak ta stěna asi funguje?" říkal si polohlasně Boardman. Věděl, že zkreslovače vyráběné na Zemi, působí přímo na smysly, zasahují sdělení putující ze smyslových orgánů do mozku, zkreslují je, a jednu po druhé tak ničí všechny korelace. Ovšem tahle stěna musela být úplně jiná. Nemohla útočit na nervový systém automatických sond, protože sondy neměly žádný nervový systém v pravém smyslu toho slova a jejich oči pouze reprodukovaly zachycené obrazy. A přece všechno, co sondy viděly - a co předávaly palubnímu počítači - vůbec nesouviselo se skutečnou geometrií daného úseku bludiště.

Ostatní sondy, rozmístěné mimo dosah stěny, vysílaly naprosto odlišné a mnohem spolehlivější údaje o svém okolí.

Celá věc musela fungovat přímo na nějakém optickém principu. Musela pracovat s vlastním prostorem, měnit jeho podobu, rušit perspektivu, nepatrně zkreslovat nebo smazávat vnější obrysy předmětů, transformovat normální uspořádání těchto předmětů do nereálných tvarů. Každý zrakový orgán v dosahu působení stěny přijímal neobyčejně přesvědčivý a současně dokonale klamný obraz tohoto prostoru, až už byl nebo nebyl napojen na nějaké subjektivní vědomí, do kterého by bylo možné zasahovat.

To je ohromně zajímavé, uvažoval Boardman. Později by zřejmě bylo vhodné zdejší mechanismy prostudovat a ovládnout. Později...

Boardman samozřejmě netušil, jaké přízraky bludiště přichystá pro Marshalla a Petrocelliho, jakmile vstoupí do sféry vlivu distorzní stěny. Na rozdíl od automatických sond, přenášejících se strojovou přesností všechno, co prošlo jejich očima, nebyl žádný z obou mužů přímo spojený s počítačem a nemohl tedy detailně reprodukovat své vizuální vjemy v blízkosti obrazovky. Všechno co vidí, mohl jedinečně popisovat. To se nedalo srovnat ani s obrazy přenášenými z očí, připevněných k jejich batohům, ani s reálným upořádáním předmětů, zjevným mimo dosah té stěny.

Oba muži se bezvýhradně řídili pokyny z palubního počítače.

Kráčeli kupředu, dokonce i když jim vlastní oči říkaly, že se pod jejich nohama otvírá snad samotné peklo. Krčili se, aby proklouzli tunelem, jehož strop se leskl ostrými břity čepelí, zavěšenými jako řada gilotin.

Žádný tunel však neexistoval. "Zdálo se mi, že mě některá z těch čepelí musí co nevidět zasáhnout a rozseknout na dvě poloviny," vyprávěl Petrocelli. Žádné čepele tam však nebyly. Na konci tunelu poslušně odbočili doleva, směrem k mohutnému bucharu, bijícímu divokými úderů do povrchu labyrintu. Ani buchar však neexistoval. Neochotně sešli z měkké, na první pohled čalouněné pěšinky, vedoucí kamsi pryč z dosahu distorzní stěny. I ta cestička byla imaginární. Marshall s Petrocellim nemohli vidět jámu plnou kyseliny, která tam na ně ve skutečnosti čekala.

"Bylo by lepší, kdyby prostě zavřeli oči," řekl Boardman.

"Stejně jako sondy - nechat zrak mimo hru."

"Oni tvrdí, že tak je to ještě horší," odpověděl Hosteen.

"Co je lepší - nemít žádné vizuální informace, nebo mít špatné informace?" zeptal se Boardman. "Pokyny počítače by mohli stejně dobře poslouchat se zavřenýma očima. A byla by tu menší pravděpodobnost, že..."

Petrocelli vykřikl. Na rozdělené obrazovce viděl Boardman skutečnou situaci - plochý, neškodný pruh silnice - i pohled zkreslený stěnou, jak ho přenášelo oko z batohu - prudký, nečekaný gejzír plamenů, tryskající ze země přímo před Petrocellim.

"Zůstaň tam, kde jsi!" zařval Hosteen. "To není skutečnost!"

Petrocelli ani nedokončil krok, jeho noha zůstala na okamžik viset ve vzduchu jako zkamenělá a pak se opatrně vrátila zpět. Marshallova reakce byla pomalejší. Snažil se zachránit před ohnivou erupcí a ve chvíli, kdy na něj Hosteen zavolal, už utíkal směrem doleva.

Zastavil se zhruba deset centimetrů mimo bezpečnou cestu. Příliš pozdě.

Z kamenného kvádrů vylétla lesklá kovová smyčka a ovinula se mu kolem kotníků. Struna se stahovala tak prudce a nezadržitelně, že bez obtíží pronikla i kostmi. Marshall se zhroutil na zem a jeho tělo vzápětí přibodla k blízké zdi zářící zlatá tyč.

Petrocelli se našel, jinak by asi nedokázal projít sloupem kouře a plamenů tak chladnokrevně. Ještě deset kroků - a byl v bezpečí mimo dosah distorzní stěny. "Dave?" řekl chraplavě. "Dave, jsi v pořádku?"

"Sešel z cesty," řekl Boardman. "Byl to rychlý konec."

"Co mám dělat?"

"Nic, Petrocelli. Zachovej klid a nepokoušej se nikam chodit.

Posílám za tebou Chesterfielda a Walkera. Čekej přesně tam, kde stojíš."

Petrocelli se roztřásl. Boardman požádal o pomoc palubní počítač a ten Petrocellimu ihned podal uklidňující prostředek z injekce, připravené vždy pohotově k podobným účelům v batohu. Petrocelli, omámený injekcí, zůstal tiše stát, ztratil chuť vrátit se pro svého kamaráda a čekal až přijdou ostatní.

Chesterfieldovi s Walkerem trvalo téměř hodinu, než se dostali k distorzní stěně. Dalších patnáct minut překonávali těch pár čtverečních metrů kontrolovaných stěnou. Šli tudíž se zavřenýma očima, což se jim samozřejmě vůbec nelíbilo, ovšem na druhé straně je to vymanilo z moci příznaků labyrintu a oba v pořádku dorazili do bezpečí.

Mezitím se z šoku vzpamatoval i Petrocelli a všichni tři teď společně s nejvyšší opatrností postupovali do středu bludiště.

Něco by se mělo udělat s Marshallovým tělem, pomyslel si Boardman. Ale až na to bude čas.

3

Za nejdelší den svého života pokládal Ned Rawlins ten, který strávil před čtyřmi roky cestou do systému Rigel, kam si jel vyzvednout rakev s tělem svého otce. Jenže dny, které prožíval v současné době, byly ještě delší. Stát před obrazovkou, dívat se, jak jiní umírají, cítit, jak každý nerv zoufale touží po hodině odpočinku, po dvou, třech... Ale vítězství v bitvě s labyrintem se pomalu začínalo přiklánět na jejich stranu. Zatím vstoupilo dovnitř čtrnáct mužů. Čtyři zahynuli.

Walker a Petrocelli tábořili v Zóně E, pět dalších vybudovalo základnu v Zóně F, tři muži právě opouštěli pásmo distorzní stěny v Zóně G a vydávali se směrem k základně. To nejhorší už měli za sebou. I podle zkušeností automatických sond bylo jasné, že křivka nebezpečí prudce klesá za Zónou F a navíc ve třech vnitřních zónách prakticky žádné nebezpečí nehrozí. Když se jim v podstatě podařilo dobýt už Zóny E a F, nemělo by být těžké prorazit až do středu zón, kde se skrýval a zároveň čekal uzavřený a lhostejný Richard Muller.

Rawlins byl přesvědčen, že teď zná labyrint dokonale.

Připadalo mu, že dovnitř vstupoval snad stokrát. Nejdřív prostřednictvím očí automatických sond, pak díky přenosným kamerám průzkumníků.

V noci ho budily z horečnatých snů temné obrazy bludiště, siluety jeho zvlněných zdí a spirálových věží. V duchu neustále znovu a znovu procházel celou svou trasu a tisíckrát se díval smrti do tváře. Až přijde čas, aby společně s Boardmanem vyrazili do bludiště, budou pro ně mít všechny ty těžce získané zkušenosti nevyčíslitelnou cenu.

A ten čas měl přijít velmi brzy.

Bylo studené ráno a Boardman s Rawlinsem stáli pod ocelově šedou oblohou před vchodem do labyrintu, poblíž jednoho z věkovitých nánosů hlíny a písku, obklopujících vnější okraje města. Za pár týdnů jejich pobytu se zdejší rok nezadržitelně přiblížil k tomu, co na téhle planetě mělo znamenat zimu. Slunce svítilo jen šest hodin denně, dvacet hodin bylo úplně mimo. Pak přišly dvě hodiny kalného šera a po nich nevýrazné, táhlé svítání. Na nebi stále tančily rotující měsíce a předváděly jim své zmatené stínové divadlo.

Rawlins už se téměř těšil na to, až se konečně sám utká s nástrahami bludiště. Jeho odvaha však vyznívala poněkud falešně, jako touha zrozená z netrpělivosti a rozpaků. Pořád jen čekal, nedočkavě se díval na obrazovky, kde viděl ostatní muže - a někteří byli ještě mladší než on - hrát s bludištěm ďábelskou hru o život. Zdálo se mu, že bude celou věčnost čekat na pokyn k cestě dovnitř a že se ho nedočká ani na smrtelné posteli.

Obrazovka jim dávala možnost pozorovat i Mullerův pohyb středem bludiště. Vzdušné sondy Mullera nespouštěly z očí, kontrolovaly jeho přesuny a zaznamenávaly je do hlavní mapy. Muller sice od svého setkání s jejich sondou neopustil Zónu A, ale zároveň každý den pobýval v jiné části labyrintu, stěhoval se z jednoho domu do druhého, jako kdyby se bál spát dvakrát na stejném místě. Po setkání Mullera se sondou už Boardman nechtěl připustit žádný další náhodný kontakt.

Rawlins měl dojem, že se Boardman chová jako při lovu na nějaké vzácné a plaché zvíře.

Boardman se dotkl ukazovákem obrazovky a řekl: "Dnes odpoledne jdeme dovnitř, Nede. Přespíme v základním táboře a ráno se vydáš do Zóny E. Tam tě budou čekat Walker a Petrocelli. Druhý den budeš pokračovat sám až do středu a zkusíš najít Mullera.

"Proč chceš jít dovnitř i ty, Charlesi?"

"Kvůli tobě."

"Můžeš se mnou přece být ve spojení i odtud," řekl Rawlins.

"K čemu zbytečně riskovat?"

Boardman si zamýšleně mnul svou dvojitou bradu. "Kdybych zůstal venku, riskoval bych mnohem víc."

"Myslíš?"

"Když budeš mít potíže," řekl Boardman, "nezbyde mi než jít za tebou a pomáhat ti. Proto je bezpečnější, abych čekal v Zóně F, jinak bych pak musel v případě potřeby spěchat přes nejnebezpečnější část labyrintu. Rozumíš mi? Ze základny v Zóně F se k tobě dostanu rychle a bezpečně. Ale odtud ne."

"Jaké můžu mít potíže?"

"S Mullerovou zatvrzelostí. Každopádně tě čeká těžké jednání, navíc Muller nemá nejmenší důvod, aby s námi spolupracoval. Bude to problém. Nikdy nezapomenu na těch pár měsíců po jeho návratu z Bety Hydry IV. Nedalo se s ním rozumně promluvit. On byl vždycky trochu náladový, ale potom to byl hotový vulkán. Pochop, Nede, já mu nic nevyčítám. On má právo vztekat se na celý svět. Ale co z toho? Je jako pták přinášející neštěstí, protože člověk v jeho blízkosti prostě nemůže být šťastný. Zkrátka budeš mít plné ruce práce, Nede."

"Tak proč tam rovnou nejdeš se mnou?"

"Vyloučeno," řekl Boardman. "Všechno by bylo předem ztracené, kdyby jen věděl, že jsem na téhle planetě. Jsem přece ten, kdo ho poslal k Hydřanům, na to nezapomínej. Jsem ten, kdo ho vlastně vyhnal až sem na Lemnos. Myslím, že by mě zabil, kdyby mě tu potkal."

Ta poslední věta Rawlinse vyděsila. "Ne. Tak divoce zas nevypadá."

"Ty ho neznáš. Nikdy jsi ho neznal. A nikdo neví, co se s ním stalo tady."

"Když je to takový démon, jak říkáš, čím mám podle tebe zrovna já vzbudit jeho důvěru?"

"Tím, že ho potkáš. Že se budeš tvářit naivně a důvěřivě. To ani nemusíš trénovat, Nede. Máš od přírody bezelstnou tvář. Poviš mu, že patříš ke skupině archeologů. Nesmí se dozvědět, že jsme tu kvůli němu. Řekni, že jsi ho poznal, když na něj náhodou narazila naše sonda - a že si ho pamatuješ z doby, kdy on a tvůj otec byli přátelé."

"Mám s ním mluvit o svém otci?"

"V každém případě. Vyprávěj mu především o sobě a o své rodině. To je naše jediná šance. Pověz mu, že tvůj otec zahynul, že jsi na své první vesmírné expedici. Jednoduše mu hraj na city, Nede.

Snaž se v něm probudit něco jako rodičovský instinkt."

Rawlins potřásl hlavou. "Nezlob se na mě, Charlesi, ale řeknu ti, že se mi to vůbec nelíbí. Takhle mu lhát."

"Lhát?" Boardmanovi se zajiskřilo v očích. "Copak to o tvém otci není pravda? Copak tohle není tvoje první expedice?"

"Copak jsem archeolog?"

Boardman pokrčil rameny. "Řekneš mu radši, že jsi přiletěl s pátračkou, která tu pořádá hon na Richarda Mullera? To vzbudí jeho důvěru? Mysli na náš cíl, Nede."

"Ano. Jistě. Účel světlí prostředky. Já vím."

"Opravdu to víš?"

"Jsme tu, abychom přiměli Mullera ke spolupráci, protože se domníváme, že on jediný nás může zachránit před hroznými nepřijemnostmi," odříkával Rawlins jednotvárným, lhostejným a nevýrazným hlasem. "Z toho důvodu je třeba učinit příslušné kroky, nezbytné k zajištění této spolupráce."

"Ovšem, a kdyby se ten tvůj projev obešel bez úšklebků, měl bych z něj radost ještě větší."

"Promiň, Charlesi. Už se mi z toho všeho zvedá žaludek."

"Potřebujeme ho."

"No dobrá."

"A tebe taky potřebujeme," řekl Boardman. "Kdybych to dokázal vyřídit sám, udělal bych to. Ale když mě Muller uvidí, pošle mě na onen svět. V jeho očích jsem zrůda. Stejně jako všechny ostatní z jeho minulosti. Ale ty mezi ně nepatříš."

Tobě snad uvěří. Jsi mladý, hrome, vypadáš jako nevinátko a ke všemu tvůj otec byl jeho přítelem.

Na co by měl zabrat, když ne na tohle?"

"Zkrátka, pro tenhle podraz se hodím ze všech nejvíc."

Boardman zavřel oči. Zdálo se, že ho ta rozmluva stojí příliš mnoho sil a přemáhání. "Přestaň, Nede."

"Jen pokračuj. Co mám dělat, až se představím?"

"Stanete se kamarády. Budete často spolu. Snad mu na tvých návštěvách postupně začne záležet."

"A co když nevydržím být v jeho blízkosti?"

"Nesmí na tobě nic poznat. To bude to nejhorší, já vím."

"Nejhorší bude lhaní, Charlesi."

"Říkej si mu, co chceš. Hlavně na tobě musí vidět, že dokážeš snést jeho přítomnost. Přemáhej se. Povídej si s ním. Vykládej mu, že si pro něj kradeš čas ze své pracovní doby - že ti hloupí bastardi, co organizují vaši expedici, nechtějí, aby za tebou chodil, ale že tě k němu něco přitahuje, snad soucit, náklonnost nebo zvědavost, hlavně na něj musíš pořád mluvit. Vyprávěj mu o sobě, o svých ambicích, o svých láskách, zálibách, o čem chceš. Musí se to z tebe jen sypat. Dej si záležet, aby ti uvěřil, že jsi jenom naivní mladík. Nic víc."

"Mám se zmínit i o těch z Galaxie?" zeptal se Rawlins.

"Ale ne moc nápadně. Stačí jen tak mimochodem prohodit pár slov, až se budete bavit o nejnovějších událostech. Ale opravdu jen stručně. A rozhodně mu neříkej nic o hrozbě, kterou pro nás znamenají."

Nebo dokonce o tom, že ho potřebujeme. Rozumíš? Kdyby začal třeba jen tušit, co od něj chceme, byl by v tu ránu se vším konec."

"A jak ho dostanu ven z bludiště, když mu neřeknu, proč ho potřebujeme?"

"Tím se teď nebudeme zabývat," odpověděl Boardman. "To probereme později, až se ti podaří získat jeho důvěru."

"Jinak řečeno," začal Rawlins, "ta lež, kterou mi vložíš do úst, je taková, že ji nesním znát ani teď, abych náhodou nedal od všeho ruce pryč a neodešel."

"Nede..."

"Omlouvám se. Ale... podívej, Charlesi, proč na něj máme zkoušet nějaké triky? Proč mu jednoduše neoznámíme, že ho lidstvo potřebuje, a nepřinutíme ho, aby vyšel ven?"

"To by podle tebe bylo etičtější než mu lhát?"

"Rozhodně by to bylo čestnější. Já tyhle špinavé konstrukce a výmysly prostě nesnáším. To je snad lepší rovnou ho omráčit a v bezvědomí vynést ven z bludiště, než postupovat podle tvého plánu. A když ho dostaneme ven násilím, bude to mnohem rychlejší. Je nás tu přece dost."

"Není nás tu dost," odsekl Boardman. "A já nic takového nepřipustím."

V žádném případě. Je to příliš riskantní. Může ve chvíli, kdy se ho pokusíme chytit, spáchat sebevraždu."

"Uspávací střela," řekl Rawlins. "Dokázal bych to. Přiblížit se na dostřel a zasáhnout ho, pak by ho stačilo vynést ven z bludiště a až se probudí vysvětlil mu..."

Boardman vehementně zakroutil hlavou. "Muller žije v labyrintu už devět let. Nevíme, co všechno se tu dokázal naučit, jaké pasti připravil na svoji obranu. Dokud je uvnitř, nemůžeme si dovolit žádnou útočnou akci. Uvědomuješ si vůbec, jakou má pro nás jeho život cenu? Kdo mi zaručí - například - že to tu celé nevyletí do povětří, když proti němu někdo pozvedne zbraň? On musí vyjít ven jedině o své vlastní vůli, Nede, a to znamená, že ho musíme vylákat nějakými falešnými sliby. Je to odporné, já vím. Celý svět je někdy hnusný."

Toho sis ještě nevšiml?"

"Proč by měl být odporný?!" vykřikl Rawlins ostře. "Lituju tě, jestli je tohle jediná věc, kterou ses za všechny ty roky naučil. Svět není hnusný. To člověk je hnusný! Je odporný, protože takový chce být! Lež je hnusná. Podvod je hnusný. Ale přece taky existuje něco jako čest a slušnost a..." Rawlins se náhle zarazil. Potom změněným hlasem dodal:

"Zní to dětinsky, vid', Charlesi?"

"Máš na to právo," řekl Boardman. "Omyly jsou výsadou mládí."

"Opravdu si myslíš, že svět ovládá nějaký zlý duch?"

Boardman sepal ruce a vklínil své krátké silné prsty do sebe.

"Nic takového jsem neřekl. Nejsou žádné síly zla, které všechno ničí, stejně jako nejsou žádné síly dobra. Svět je jenom velký neosobní stroj, který při svém fungování prostě čas od času přitlačí ke zdi některou ze svých součástí. Může ji zničit, může ji nahradit novou, ale stroji to je v každém případě úplně, ale úplně jedno. Stroj nemá svědomí, a proto na jeho fungování nemůže být nic nemorálního, třebaže to z hlediska těch přitlačených součástí vypadá spíš opačně. A přesně takhle se srazily dvě malé součástky vesmíru, když jsme na planetu Hydřanů vysadili Dicka Mullera. Poslali jsme ho tam, protože nám nezbyvalo nic jiného, a oni mu udělali to, co udělali, protože se najednou zkrátka stali tou přitlačenou součástí. A Muller se vrátil z Bety Hydry IV jako přízrak v hrozně špatném stavu. Bezduchý stroj ho jednoduše semlel ve svém soukolí. Teď jsme se srazili s jinou součástí a stejně nutně potřebujeme protáhnout Mullera tím strojem podruhé. Měl by se nechat znovu semlít, což je samozřejmě hnusné a on to neudělá, když ho k tomu my dva nějakou lstí nedoženeme. Trochu si při tom pošpiníme své duše - to je snad ještě odpornější - jenže my nemáme jinou možnost. Když nepodrazíme Dicka Mullera, můžeme uvést do pohybu právě tu část stroje, která zničí

celé lidstvo - a to by bylo ze všeho úplně nejhorší. Musíme tedy udělat nechutnou věc kvůli vznešenému cíli. Ty to udělat nechceš a já chápu, co cítíš. Jen se ti snažím vysvětlit, že tvoje svědomí není nejdůležitější věc na světě. Za války voják stílí a zabíjí, protože ho k tomu nutí okolnosti. Může to být nespravedlivá válka a v nepřátelské lodi proti němu může letět jeho vlastní bratr, jenže válka je válka a on v ní hraje svou roli."

"A kde je v tom tvém mechanickém světě místo pro svobodu, Charlesi?" "Žádné není. Proto mi svět připadá hnusný."

"Takže podle tebe svoboda neexistuje?"

"Ne. Kromě svobody kroutit se jako červ na háčku."

"A takhle to cítíš celý život?"

"Většinou ano," řekl Boardman.

"I když jsi byl stejně starý jako já?"

"Ještě dřív."

Rawlins pohlédl stranou. "Myslím, že nemáš pravdu, ale teď se s tebou nechci hádat. Nevím, jak tě přesvědčit. A ty bys mě podle všeho stejně neposlouchal."

"Ne, opravdu bych tě neposlouchal, Nede. Ale můžeme si o tom popovídat někdy jindy. Řekněme za dvacet let. Souhlasíš?"

Rawlins se pokusil o úsměv. "Proč ne. Jestli mě zatím svědomí nepřinutí, abych si vpálil do hlavy kulku."

"Toho se nebojím."

"A jak budu žít s tím, co za pár dní provedeme Mullerovi?"

"Počkej a uvidíš. Nakonec přijdeš na to, že jsi v podstatě udělal správnou věc. Nebo aspoň jenom úplně malinkou špinavost. Věř mi, Nede. Teď máš dojem, že tě ta záležitost navždycky poznamená, ale to je absolutní nesmysl."

"Uvidíme," řekl Rawlins tiše. V tom blahosklonném rozpoložení se mu Boardman zdál být ještě úskočnější než kdykoliv předtím.

Umřít v bludišti - pomyslel si Rawlins - jinak se nevyhneš jeho bahnu.

Ta myšlenka ho ale samotného vyděsila natolik, že ji vzápětí zase zavrhl.

Ještě jednou si prohlédl obrazovku. "Tak půjdeme," řekl. "Už mě to čekání unavuje."

## KAPITOLA PÁTÁ

1

Muller viděl, jak se stále víc a víc blíží. Zároveň se divil sám sobě, že nepřestává být klidný. Ano, toho robota jim zničil, to je pravda.

A oni už mu sem žádného dalšího neposlali. Ale v pozorovacím tanku viděl muže tábořící ve vnějších zónách. Neviděl jasně jejich tváře. Neviděl ani, co tam dělají. Napočítal jich asi deset, plus minus dva, tři. Někteří se usadili v Zóně E, větší skupina pak v Zóně F. Muller si také všiml, že jich pár zahynulo ve vnějších částech labyrintu.

Měl dost možností zaútočit. Kdyby chtěl. Mohl pomoci akvaduktu zatopit Zónu E. Kdyby chtěl. Jednou už to neúmyslně udělal a město ji potom dávalo do pořádku téměř celý den. Při napouštění se Zóna E hermeticky uzavřela, aby v sobě udržela dostatečné množství vody. Kdyby se vetřelci náhodou zachránili před utopením, proud by je docela určitě zahnal do některé z pastí. Podobných překvapení měl Muller v zásobě tolik, že kdyby to nevídaná návštěva věděla, už dávno by s hrůzou prchala někam daleko od vnitřního města.

Zatím však nepodnikl nic. Bylo zbytečné namlouvat si, že hlavním důvodem jeho nečinnosti není touha skoncovat s nekonečnými léty izolace. Jakkoli je Muller nenáviděl, jakkoli se jich obával, jakkoli se děsil rozbití své samoty, nedokázal násilím zarazit jejich postup labyrintem. Teď už bylo jejich setkání nevyhnutelné. Vědí o něm. Možná ho i znají. Najdou ho a zřejmě to nebude příjemné ani jemu, ani jim. A co když za ty dlouhé roky vyhnanství jeho choroba ztratila na intenzitě? Co když by mohl znovu žít v lidské společnosti?

Ne, určitě ne. Byly to naivní a hloupé otázky a Muller si to uvědomoval.

Tehdy mezi Hydřany strávil necelý rok a potom, když viděl, že ničeho nedosáhl, nastoupil do své výsadkové kabiny a vznesl se rovnou k nebesům. Vrátil se zpátky do své lodi, která ho čekala na oběžné dráze. Jestli Hydřané mají nějakou mytologii, stal se bezpochyby její součástí.

Na palubě lodi Muller postupně připravil všechno potřebné k návratu na Zemi. Když informoval palubní počítač o svém příchodu, zahlédl neobvyklý obraz na lesklé kovové desce vstupní banky. Ten obraz mu nahnal strach. Hydřané totiž zrcadla nepoužívali a Muller najednou viděl nové, hluboké vrásky, vyryté v jeho vlastním obličejí.

Mnohem víc ho však znepokojil podivný výraz v očích. Mám příliš napjaté svaly, utěšoval sám sebe. Dokončil programování návratu a odešel na ošetřovnu, kde si spolu s horkou koupelí a důkladnou masáží naordinoval dvakrát čtyřicet kapek na obnovení rovnováhy nervového systému. Ale i pak zůstaly jeho oči pořád stejně cizí. Navíc zaregistroval v obličejí nepříjemný tik. Toho škubání by se snadno zbavil, jenže s očima si poradit neuměl.

Ty oči jsou jako mrtvé, říkal si v duchu Muller. To dělají víčka.

Jsou přetížená dlouhým používáním dýchací soupravy. To bude v pořádku. Byly to pěkně divoké měsíce, ale teď už to bude dobré.

Loď nabrala energii z nejbližší určené dárcovské hvězdy. Rotory se začaly točit podle os prostorového zakřivení a Muller - i se svým plastickým a kovovým obalem - byl vymrštěn mimo prostor po jedné z nejkratších cest směrem k Zemi. Let probíhal normálně, úbytek absolutního času při pohybu daným úsekem se uvnitř lodi nijak neprojevoval. Muller si četl, spal, poslouchal hudbu, stačil si přehrát i pár sexboxů. Ještě pořád si myslel, že se toho podivně ztuhlého

výrazu tváře bez problémů zbaví. Nanejdůležitější mu na Zemi udělají rekonstrukci - nic horšího si nebyl ochoten připustit. To docela určitě, během toho výletu musel zestárnout o několik let.

Cestou Muller neměl žádnou práci. Loď se přesně podle plánu vrátila zpátky do trojrozměrného prostoru v předepsaném limitu 520 tisíc kilometrů od Země a na komunikačním panelu se rozsvítila řada barevných světel jako reakce na signály nejbližší kontrolní stanice, která zaměřila jeho polohu. Muller dal komunikačnímu systému pokyn k navázání spojení se stanicí.

"Srovnajte si s námi rychlost, pane Mullere, a my k vám na palubu pošleme pilota, ať nemusíte pilotovat až do samotného přistání," řekl dopravní inspektor.

Muller nastavil svou loď na příslušný program. Měděná koule kontrolní stanice už byla v dohledu. Ještě okamžik se vznášela před Mullerem, ale pak letěli bok po boku.

"Máme tu pro vás přímý přenos ze Země," řekl inspektor.

"Volá Charles Boardman."

"Že prosím," řekl Muller.

Obrazovku zaplnil Boardmanův obličej. Celý růžový, uhlazený a odpočinutý, přímo přetékal zdravím. Smál se a podával mu ruku.

"Bože, Dicku," začal, "to je prima, že tě vidím!"

Muller aktivizoval hmatový snímač a skrz obrazovku stiskl Boardmanovi ruku. "Ahoj. Charlesi. Jedna ku pětasedesáti, co? No, tak jsem zase tady."

"Mám zavolat Martu?"

"Marta," řekl Muller a na chvíli se zamyslel. Aha. Ta modrovlasá holka s pružnými boky a špičatými patami. "Ovšem. Zavolej Martu. Rád bych se s ní sešel hned po přistání. Sexboxy už mě vůbec nebaví."

Boardman nasadil úsměv typu tak se mi líbíš, chlapče, náhle však zvažněl a řekl: "Jak to šlo?"

"Bídě."

"Kontaktoval jsi je aspoň?"

"Hydřany? Ano. Našel jsem je. Nezabili mě."

"Jak tě přijali?"

"Nezabili mě..."

"Ano, ale..."

"Jsem naživu, Charlesi." Muller znovu ucítil to protivné škrábání ve tváři. "Nenaučil jsem se jejich řeč. Nevím ani, jestli rozuměli oni mně. Myslím, že jsem je zaujal. Studovali mě dlouho a důkladně.

Ale neřekli mi jediné slovo."

"Jsou to snad telepati?"

"Já nevím, Charlesi."

Boardman se na několik vteřin odmlčel. "Co s tebou udělali, Dicku?"

"Nic."

"Opravdu?"

"To, co vidíš, to je obyčejná únava z cesty," řekl Muller.

"Mám trochu pocuchané nervy, ale jinak jsem ve formě. Potřebuju se nadýchat skutečného vzduchu, napít skutečného piva, sníst opravdové maso a nějaká společnost v posteli by mi taky přišla vhod. Vážně. Za pár dní jsem zase fit. Uvidíš. Pak si můžeme promluvit i o kontaktu s Hydřany."

"Jak je nalaďený tvůj přenosový systém, Dicku?"

"Cože?"

"Slyšíme tě tu nějak moc ostře," znejistěl Boardman.

"To si vyřídíte s přenosovou stanicí. Kristepane, Charlesi, co s tím má společného můj systém?"

"Nevím," řekl Boardman. "Snažím se jen pochopit, proč na mě křičíš."

"Já nekřičím," vykřikl Muller.

Nedlouho potom bylo jejich spojení přerušeno. Muller dostal z kontrolní stanice zprávu, že k němu na palubu posílají pilota. Připravil tedy nouzový průlez a nechal muže vstoupit. Pilot byl mladý blondák s orlím nosem a bledou pokožkou. "Jmenuji se Les Christiansen, pane Mullere," řekl, jakmile si sejmul z hlavy přilbu. "Je pro mě velkou ctí, že budu pilotovat loď s prvním člověkem, který navštívil Betu Hydry IV. Neporušíme, doufám, nějaké služební tajemství, když mi o tom všem budete cestou vyprávět. Vlastně je to svým způsobem historický moment - a já jsem první, kdo se s vámi osobně setkal po vašem návratu.

Snad to nebude vypadat jako dotěrnost, kdybych vás poprosil o nejzajímavější zážitky... z vaší... z..."

"Ale ano, něco málo už vám vyprávět můžu," řekl Muller přátelsky.

"Tak především - viděl jste vůbec videobox s Hydřany? Pokud vím, stejně ho chtěli zveřejnit a..."

"Můžu si na chvíli sednout, pane Mullere?"

"Prosím. Takže jste je viděl, třeba ty blány na jednotlivých končetinách..."

"Je mi nějak mdlo," řekl Christiansen. "Nechápu, co se to se mnou děje." Tváře mu náhle zrudly a na čele se zatřpytily křupěje potu. "Nejspíš nějaká nemoc. Já... ono by se to nemělo stávat..." Pilot se zhroutil do pěnového lůžka, celý rozechvělý se tam schoulil a zakryl si dlaněmi obličej. Muller, jehož hlas byl pořád ještě ochraptělý dlouhým mlčením, zůstal bezradně stát. Nakonec uchopil muže za loket, aby ho mohl doprovodit na ošetřovnu. Christiansen však uskočil tak prudce, jako by se dotkl rozžhaveného kovu. Tím pohybem ztratil rovnováhu a upadl na podlahu kabiny. Ani se nepokoušel vstát, klekl si a rovnou po kolenou se snažil odplazit co možná nejdál od Mullera.

"Kde to je?" řekl tlumeným hlasem.

"Ty dveře támhle."

Christiansen vběhl do dveří, zavřel za sebou a ještě jednou je pro jistotu zabouchl. Muller s údivem zaslechl zvuky provádějící zvracení a potom další - ty se spíš podobaly pláči. Už chtěl oznámit kontrolní stanici, že jejich pilot je nemocný, když se dveře opět otevřely a Christiansen procedil mezi zuby: "Podal byste mi mou přilbu, pane Mullere?" Muller mu ji podal.

"Vrátím se zpátky na stanici, pane Mullere."

"Mrzí mě, že to s vámi takhle dopadlo. Bože, snad v sobě nemám nějakou nákazu."

"Já nejsem nemocný. Jenom se cítím mizerně." Christiansen si nasadil přilbu a důkladně ji upevnil. "Nerozumím tomu, ale chce se mi stočit do klubíčka a začít křičet. Prosím, nechte mě odejít, pane Mullere."

To... já... to je... to je příšerné. Já to nevydržím!" Vběhl do nouzového průlezu. Muller ho zaraženě sledoval, až dokud nepřešel z volného prostoru do kontrolní stanice.

Potom přistoupil k vysílačce. "Raději už mi sem žádného pilota neposílejte," řekl Muller inspektorovi. "Christiansen se složil hned, co si sundal z hlavy přilbu. Možná, že se mnou něco je. Musíme to prověřit."

Inspektor souhlasil, bylo vidět, že jen s obtížemi skrývá své obavy. Požádal Mullera, aby odešel na svou ošetřovnu, zapojil si diagnostat a odeslal jim jeho posudek.

O něco později se na obrazovce objevila čokoládově zbarvená tvář zachmuřeného palubního lékaře: "Je to divné, pane Mullere."

"Co?"

"Dal jsem záznam z diagnostatu zpracovat našemu počítači."

Žádné zvláštní příznaky. Také jsem prohlédl Christiansena. Negativní.

Ríká, že teď už je mu dobře. Vypadá to, jako kdyby ho při pohledu na vás postihla akutní deprese, která se rychle prohloubila až do jakéhosi ochromení metabolismu. Proto se cítil tak stísněný, že mohl jen těžko pracovat."

"Už se mu někdy stalo něco podobného?"

"Nikdy," odpověděl doktor. "Rád bych se na vás podíval. Můžu k vám přejít?"

Lékař se nezhroutil tak jako Christiansen. Ale ani on se dlouho nezdržel - a když odcházel, po tvářích mu stékaly slzy. Zdál se tím být stejně vyvedený z míry jako Muller. O dvacet minut později vstoupil dovnitř nový pilot, zůstal ve skafandru a naprogramoval loď na planetární přistání. Strnule a vzpřímeně si sedl zády k Mullerovi, věnoval se jen řízení, nemluvil, na Mullerovu přítomnost téměř nereagoval. Loď pilotoval přesně podle předpisů, až dokud nebyla v dosahu přistávacího regulátoru pozemní služby. Potom se okamžitě rozloučil. Muller viděl jeho obličej, napjatý, orosený potem, viděl jeho sevřené rty. Pilot jenom zběžně přikývl a zmizel v průlezu. Musím asi hrozně zapáchat, napadlo Mullera, když to cítí i přes skafandr.

Přistání proběhlo normálně.

Na kosmodromu ho odbavili přímo bleskově. Zemi trvalo pouze půl hodiny, než ho shledala přijatelným. Muller, který podobné průchody hraničními přístroji mohl počítat na stovky, odhadoval, že se s největší pravděpodobností jedná o rekord. Báł se, aby u něj obří diagnostat na kosmodromu nezjistil nějakou nemoc, o níž by neměl ponětí ani jeho palubní počítač, ani doktor z kontrolní stanice. Prošel však útroby toho soustrojí, nechal si vyšetřit ledviny ultrazvukem, nechal si odebrat vzorky molekul z různých tělesných tekutin a nakonec se vynořil bez jediného zazvonění zvonků nebo blikání výstražných světel.

Souhlas. Promluvil si s celním automatem. Odkud jedeš, cestovateli?

Kam máš namířeno? Souhlas. Jeho papíry byly v pořádku. Ze štěrbin ve zdi se stala brána a on tou branou vykročil ven, aby se poprvé od svého přistání postavil tváří v tvář lidským bytostem. Boardman na něj už čekal. Marta byla s ním. Boardman, zahalený v šatech z těžké hnědé látky, protkávané jakýmsi matným kovem, klesal pod vahou svých prstenů. Jeho převislé obočí bylo hustší než tropický prales. Marta měla krátké modrozelené vlasy, oči si nechala postříbřit, její útlý krk byl pro změnu pozlacený. Vypadala jako socha posázená drahokamy. Muller nikdy nezapomněl na její krásu ve chvíli, kdy k němu přicházela od toho křišťálového jezera, mokrá a nahá, a tyhle změny se mu protivily. Ona přece věděla, že takovou strojenost nemá rád. Všechny ty ozdoby, to je Boardmanův styl. No ovšem, táhli to spolu, když byl pryč. Vlastně by Mullera spíš překvapilo - a snad i šokovalo - kdyby se s ní Boardman za celou tu dobu nevyspal ani jednou.

Boardmanova dlaň na pozdrav stiskla Mullerovo zápěstí - stisk ale vzápětí neuvěřitelně rychle ochabl. Ruka se stáhla dřív, než Muller stačil pozdrav opětovat. "To je dobře, že tě zas vidím, Dicku," řekl Boardman nepřesvědčivě a ustoupil o několik kroků dozadu. Jeho tváře byly skleslé jako pod vlivem silné gravitace. Kolem Boardmana proklouzla Marta a pevně Mullera objala. Muller ji pohladil po zádech, od lopatek až k drobným vyhublým hýždím. Nepolíbil ji. Díval se do jejich třpytivých očí a připadal si ztracený v zrcadlových odrazech své vlastní podoby. Její chřípí se neklidně chvělo. Muller cítil, jak se jí napínají svaly po celém těle. Pokusila se vyprostit z jeho objetí.

"Dicku," zašeptala. "Modlila jsem se za tebe každou noc. Ani nevíš, jak jsi mi chyběl." Vzepřela se ještě silněji, Muller přesunul ruce k jejím bokům a sevřel je tak prudce, až si uvědomil, jaká je její pánev pružná a poddajná. Nohy se jí třásly a on měl strach, aby neupadla, až ji pustí. Odvrátila hlavu. Malé jemné ucho se mu přitisklo na tvář.

"Dicku," řekla nejistým hlasem, "cítím se nějak divně - mám takovou radost, že tě vidím, až se mi ze všeho točí hlava... Pojdme, Dicku, je mi trochu špatně..."

Ano. Ano. Samozřejmě, Muller uvolnil své objetí.

Boardman, propocený a nervózní, měl ve tváři nezvyklou grimasu, právě si píchal něco pro uklidnění, byl ustaraný a odměřený zároveň. Muller ještě nikdy neviděl Boardmana tak rozčileného.

"Předpokládám, že vy dva budete chtít zůstat spolu sami, co?" Boardmanův hlas zněl o půl oktávy výš. "Dnes nějak nejsem ve své kůži, Dicku. Domluvíme raději až na zítřejší den. O ubytování máte postaráno."

Boardman doslova utekl z odbavovací haly a Mullera se začínala pomalu ale jistě zmocňovat panika.

"Kam půjdeme?" zeptal se.

"Venku jsou přepravníky. Máme pokoj tady v hotelu Kosmodrom.

A co zavazadla?"

"Jsou ještě na palubě," odpověděl Muller. "To nespěchá."

Marta si prokousla dolní ret. Muller ji vzal za ruku a potom oba odjeli na pohyblivém chodníku ven k přepravníkům. Tak do toho, pomyslel si. Řekni mi, že se necítíš dobře. Řekni mi, že na sobě už dobrých deset minut pozoruješ nějakou zvláštní nemoc.

"Proč sis ostříhala vlasy?" zeptal se.

"A proč ne? Takhle se ti to nelíbí?"

"Moc ne." Vstoupili do přepravníku. "Když byly delší a modřejší, podobaly se rozbouřenému oceánu." Přepravník se s nimi řítit rtuťovou vanou. Marta se od něj odvrátila, byla schoulená až těsně u dveří. "A nebo to tvoje líčení. Promiň, Marto. Škoda, že se mi to nelíbí."

"Chtěla jsem ti udělat radost, až se vrátíš."

"Proč se koušeš do rtů?"

"Co?"

"Nic," řekl. "Už jsme tu. Pokoj je objednaný?"

"Je na tvé jméno."

Vešli dovnitř. Muller položil ruku na desku v recepci. Rozsvítila se zelená a oni mohli odejít k výtahům. Hotel začínal v pátém subpodlaží kosmodromu a disponoval dalšími padesáti patry směrem dolů. Jejich pokoj byl téměř na dně.

Příhodně zvolené místo, pomyslel si Muller. Úplné apartmá pro novomanžele. Pokoj s kaleidoskopickými závěsy a širokou, dobře vybavenou postelí. Osvětlení bylo citlivě ztlumené. Po měsících strávených ve společnosti sexboxů, teď Muller cítil stále větší a větší vzrušení. Věděl, že nemusí Martě nic vysvětlovat.

Ale Marta se zdržela někde venku, pak zase zmizela v místnosti, určené pro úpravu zevnějšku, a zůstala tam celou věčnost. Muller se zatím svlékl.

Z té místnosti vyšla Marta nahá. Všechno to důmyslné líčení bylo pryč a její vlasy byly opět modré.

"Jako oceán," řekla. "Je mi líto, víc se prodloužit nedaly. Ty programy, co tu jsou, za moc nestojí."

"Už je to mnohem lepší," řekl.

Marta stála snad deset metrů od něj a dívala se stranou. Z profilu ještě víc vynikly kontury její útlé, ale pevné postavy, drobná ňadra, zvedající se při každém nadechnutí, chlapecké boky a elegantní stehna.

"Hydraně," začal, "mají buď pět pohlaví, nebo nemají žádné, nejsem si tím moc jistý. Aspoň vidíš, jak se mi podařilo je poznat, když jsem tam byl. Ať už je to jak chce, rozhodně si myslím, že lidi si při tom užijou víc zábavy. Proč stojíš tak daleko, Marto?"

Mlčky došla až k němu. Muller ji jednou rukou objal kolem ramen a druhou se dotkl jejích ňader. Jindy už by v té chvíli jeho dlaň hladila rozžhavený oblázek, naplněný touhou. Teď ne. Marta se zachvěla jako splašená kobylka. Chtěl ji políbit, ale její rty byly suché, napjaté, nepřívětivé. Když přešel dlaní po jemné linii její brady, roztřásla se jako osika. Odstrčil ji od sebe a oba zůstali sedět bok po boku na posteli. Ještě jednou se - téměř s nechutí pokusila vztáhnout k němu ruku.

Muller v jejích očích viděl bolest.

Odsunula se od něj, prudce zabořila hlavu do polštáře, její tvář byla zkřivená jakýmsi potlačovaným zoufalstvím. Náhle křečovitě sevřela ruce a přitáhla ho k sobě. Její kolena se zvedla a klín se rozevřel.

"Miluj mě, Dicku," vykřikla málem hystericky. "Teď hned!"

"Proč ten spěch?"

Pokusila se ho k sobě přivínout silou. V tu chvíli jako by se něco zlomilo. Muller se jí vytrhl a znovu si sedl. Viděl, jak se jí na rozpálených tvářích lesknou slzy. Teď už nebylo o čem pochybovat.

Pravda, kterou si postupně uvědomoval, však byla příliš krutá, aby si ji bez dalších otázek dokázal přiznat.

"Řekni mi, co se děje, Marto."

"Já... nevím."

"Jestli jsi nemocná, tak..."

"Myslím, že jsem."

"Kdy to začalo?"

"Já... ach, Dicku, k čemu ty otázky? Miluj mě, prosím, pojd' blíž."

"Ale ty mě přece nechceš. Ne doopravdy. Jsi hodná, ale..."

"Já... chci, abys byl šťastný, Dicku. To... strašně to bolí... tak..."

strašně..."

"Co?"

Neodpověděla. Svěhlavým pohybem se k němu znovu pokusila přiblížit. Muller vstal z postele.

"Dicku, Dicku, varovala jsem tě, abys tam nejezdil! Tušila jsem to. Vzpomínáš? Nic už nebude jako dřív."

"Řekni mi, co tě bolí."

"Nemůžu. Já... nevím."

"To je lež. Kdy to začalo?"

"Dnes ráno. Když jsem se probudila."

"Další lež. Musím znát pravdu!"

"Miluj mě, Dicku. Déle už nedokážu čekat. Já..."

"Co?"

"Nemůžu... vydržet..."

"Co nemůžeš vydržet?"

"Nic. Nic." Ani Marta nezůstala na posteli, přistoupila k němu jako v horečce, třásla se, oči jí plály, svaly v obličeji se napínaly."

Uchopil ji za zápěstí a pevně je sevřel.

"Pověz mi, co už nemůžeš vydržet, Marto."

Těžce dýchala. Přesto ho ze všech sil objala. Potom se jí hlava zvrátila dozadu a spolu s ní se obrátila ke stropu i její drobná řadka.

Tehdy už si Muller nebyl jistý, jestli ho její nahota vzrušuje nebo dohání k zuřivosti. Nebyl si jistý vůbec ničím.

"Pověz mi, ty nemůžeš..."

"...být u tebe," řekla.

## KAPITOLA ŠESTÁ

### 1

Vzduch v bludišti se zdál být teplejší a příjemnější. Ty stěny v sobě musí nějak zachycovat vítr, pomyslel si Rawlins. Pozorně poslouchal pokyny hlasu, který mu zněl v uchu a opatrně kráčel vpřed.

Odboč doleva... tři kroky... pravou nohu musíš klást podél toho černého pruhu na dlažbě... obrátka... odboč doleva... čtyři kroky...

devadesát stupňů doprava... a hned se otoč ještě jednou o devadesát stupňů doprava.

Je to jako dětská hra někde na ulici, blesklo mu hlavou. Jenom sázka je tu trochu vyšší. Postupoval ostražitě labyrintem a v patách cítil ledový dech smrti. Kdo vůbec mohl postavit takové město, jako je tohle? Kousek před ním přes cestu právě vyšlehl záblesk obrovské síly. Počítač mu hlasitě odpočítával čas. Pět, čtyři, tři, dva, jedna, BĚŽ! Rawlins vyrazil. Hotovo.

Přesně podle pokynů se Rawlins zastavil až na opačném konci nebezpečného úseku a teprve pak se ohlédl. Boardman s ním bez ohledu na věk stále držel krok. Dokonce na něj teď zamával rukou a zamrkal. Boardman dostával od počítače stejné instrukce jako on. Pět, čtyři, tři, dva, jedna, BĚŽ! Boardman proběhl královstvím smrtících paprsků.

"Nezastavíme se tu na chvíli?" zeptal se Rawlins.

"Odpusť si tu shovívavost, Nede. Jdeme dál. Tak unavený ještě nejsem."

"Brzy nás čeká další oříšek."

"Tak ho tedy rozlouskneme."

Rawlins se neubráníl pohledu na kostry. Seschlé pozůstatky neznámých tvorů, kteří zahynuli před dávnými lety, se mísily s mrtvolami lidí, kteří žili ještě před několika dny. Ted' tu leželi všichni společně.

Co když za deset minut nebudu žít ani já?

Kolem nich se ve zlomcích sekund střídavě rozsvěcelo a zase zhasínalo ostré, pronikavé světlo. Z Boardmana, vzdáleného pět metrů od Rawlins, zůstala jen hrůzostrašná silueta, pohybující se v nesouvislých prostorových skocích. Rawlins si dlaněmi zakryl tvář, aby se nemusel dívat na ty trhané pohyby. Připadalo mu to, jako by každý druhý z těch nepředstavitelně krátkých časových úseků měl být vystřelován z jeho vědomí.

Počítač mu nepřestával dávat pokyny. Deset kroků a stát. Jedna.

Dvě. Tři. Deset kroků a stát. Jedna. Dvě. Tři. Deset kroků a stát.

Jedna. Dvě. Tři. Pokračuj rychle až na konec rampy.

Rawlins si nemohl vzpomenout, co by se stalo, kdyby nedodržel načasované tempo. V Zóně H bylo těch příznaků tolik, že si je všechny ani nepamatoval. Spadla by mu tu na hlavu tuna kamení?

Sevřely by se tu dvě stěny jako čelisti? Nebo by ho ten krásně zaprášený most dopravil přímo do ohnivého jezera?

Teoreticky mu zbývalo ještě dvě stě pět let života. A on chtěl většinu těch roků skutečně prožít. Myslím, že pro umírání nejsem nejvhodnější typ, říkal si Ned Rawlins v duchu.

Tančil přesně podle not palubního počítače, kolem ohnivého jezera, kolem sklopných stěn...

### 2

Něco s dlouhými zuby sedělo na římse nad branou, kterou měli projít. Charles Boardman opatrně vyjmul z batohu zbraň a uvedl do chodu hledáček. Nastavil ho na hmotnost do třiceti kilogramů a na vzdálenost do padesáti metrů. "Mám ho," řekl Rawlinsovi a bez rozmýšlení vystřelil.

Svazek paprsků pokropil zeď nad branou. Zelená barva blesků se střídala se sytější červenou. Zvíře vyskočilo, tlapy roztažené ve smrtelné křeči, a dopadlo na zem. Vzápětí se k němu ze svých skrýší seběhli tři drobní mrchožrouti a roztrhali ho na kousky.

Boardman se spokojeně usmál. Věděl, že lov s distančním zaměřovačem nevyžaduje žádné velké dovednosti. Ale když si uvědomil, jak dlouho si už nezastřílel, musel mít z přesného zásahu radost.

Tehdy mu bylo třicet a strávil týden na lovu v Saharské rezervaci. Byl nejmladší ze skupiny osmi obchodníků a vládních konzultantů a jel na ten výlet z čistě politických důvodů. Nenáviděl tam úplně všechno: horký vzduch, žhavé slunce, žlutohnědá zvířata v písku, vychloubání lovců, bezohledné masakrování zvěře. Ve třiceti nemá člověk příliš

pochopení pro bezduché sporty lidí středního věku. Přesto tam zůstal až do konce, protože přátelství těch mužů pokládal za užitečné pro svou kariéru. A rozhodně se nezmýlil. Ovšem na lov se od té doby už nikdy nevydal. Samozřejmě, teď šlo o něco jiného, včetně dálkových zaměřovačů. Teď na sport nebyl čas.

3

Původ obrazů, které se promítaly na zlatém štítu, zasazeném do zdi poblíž vnitřního výstupu ze Zóny H, si nikdo neuměl vysvětlit.

Rawlins tam viděl tvář svého otce, vystupující ze základního obrazce, složeného z pruhů a křížků. Ta tvář se utopila v plamenech. Štít musel fungovat na bázi nějakého dálkového přenosu a zasahovat přímo vědomí jednotlivých pozorovatelů. Když tudy projížděly sondy, viděly jen prázdný zlatý štít. A Rawlins teď sledoval obraz dívky. Šestnáctileté Maribeth Chambersové, studentky druhého ročníku střední školy Panny Marie milosrdné v Rockfordu, stát Illinois. Maribeth Chambersová se s plachým úsměvem ve tváři začala pomalu svlékat. Její vlasy byly jemné a hebké jako zlatý mrak, oči byly modré, rty měla plné a vlhké. Z uvolněné podprsenky vyklouzla ven dvě velká bílá jablka, ozářená dvěma půvabnými plamínky. Byla tak mohutná a nespoutaná, jako by na ně vůbec nepůsobila gravitace. Údolí mezi nimi bylo šest palců hluboké a šestnáctinu palce široké. Maribeth Chambersová se začervenala a obnažila i dolní polovinu svého těla. Důlky nad oblými růžovými boky měla ozdobené sadou drobných třpytivých polodrahokamů.

Na zlatém řetízku, ovinutém kolem pasu, se houpal zdobený kříž ze slonoviny. Rawlins se snažil na štít nedívat. Počítač řídil jeho kroky a on poslušně mířil směrem k východu ze Zóny H.

"Jsem život i vzkříšení," řekla Maribeth Chambersová chraplavým, rozvášněným hlasem.

Kývala na něj třemi prsty. Vábila ho k sobě svůdným pohledem přivřených očí. Polohlasně si zpívala sladké oplzlosti.

"Zůstaň tu se mnou, můj milý! Nebudeš toho litovat..."

Chichotala se. Vlnila se v bocích. Zhluboka dýchala a její ňadra se vzdouvala a zase klesala, těžce a pravidelně jako dva kostelní zvony.

Náhle její pokožka začala měnit barvu, až byla sytě zelená. Oči se jí posouvaly po tváři. Její dolní ret se zdeformoval do nestvůrně protáhlého tvaru. Stehna se jí rozplývala jako tající sníh. Zlatý štít se znovu zaplnil obrazem tančících plamenů. Rawlins slyšel hluboké, rozechvělé, tíživé akordy nějakých neviditelných varhan. Víc než jim však naslouchal radám palubního počítače a jen díky němu prošel podél štítu bez jediného zaváhání.

4

Na zlatém štítu se promítaly abstraktní vzory: vektory síly, pravidelně postupující přímky, nehybné obrazce. Charles Boardman tu na okamžik zůstal stát a se zalíbením si je prohlížel. Potom pokračoval v cestě.

5

Les rotujících nožů poblíž vnitřního východu ze Zóny H.

6

Teplota prudce stoupala. Po dlažbě už se nedalo jít ani po špičkách. Byla to zapeklitá situace, protože tu ještě nikdo něco podobného nezažil. Změnila se snad cesta? Nebo město své nástrahy čas od času střídá? Na kolik stupňů se to tady vlastně může zahřát? Copak ten žár nikdy neskončí? Co když je tamhle alespoň trochu chládek?

Dožijí se vůbec vstupu do Zóny E? A nedělá to třeba Richard Muller úmyslně, aby zabránil jejich vstupu do vnitřních zón?

7

Třeba Boardmana poznal a teď se ho pokouší zabít. Taková možnost by tu samozřejmě byla. Muller má dost důvodů k tomu, aby Boardmana nenáviděl a teď už by jeho útok nedokázal odvrátit ani zázrak. Když trochu přidám do kroku, tak se vzdálenost mezi mnou a Boardmanem zvýší a potom bych.... To horko snad poroste donekonečna.

Ale když to udělám, budu vypadat jako zbabělec. A zrádce.

Maribeth Chambersová by nikdy a před nikým takhle nevyváděla.

Jestlipak si jeptišky pořád ještě holí hlavy?

8

Boardman měl největší obavy z distorzní stěny v Zóně G. Nebál se nebezpečí, vždyť kolem stěny se nepodařilo projít jedině Marshallovi.

Bál se vstoupit do míst, kde to, co mu budou říkat jeho vlastní smysly, nebude odpovídat skutečnému světu. A Boardman se až dosud a za všech okolností spoléhal ze všeho nejvíc právě na ně. Měl už třetí sadu sítnic. Jak se člověk může orientovat ve světě, který mu nedovolí, aby ho vnímal co nejpřesněji?

Nic jiného než vstoupit do prostoru ovládaného distorzní stěnou mu však nezbývalo...

Rovnoběžné přímky se tu protínaly. Trojúhelníkové obrazce, nanesené na vlhkých, rozkmitaných stěnách, měly všechny úhly tupé.

Řeka ubíhala šikmo údolím. Hvězdy se tu zdály na dosah ruky a tři lemnosské měsíce obíhaly jeden kolem druhého.

Ted' musí zavřít oči a nenechat se ničím oklamat. Levá noha.

Pravá noha. Levá noha. Pravá noha. Ted' trochu doleva a posunout nohu. Víc. Víc. Ještě kousek. A zase zpátky doprava. Správně. A zase krok za krokem vpřed.

Koho by nelákalo zakázané ovoce. Boardman se celý život usilovně snažil, aby všechny jeho smysly byly v naprostém pořádku.

Kouzlo distorze však bylo neodolatelné. Boardman se zastavil. Stál pevně, jako by mu nohy vrostly do země. Jestli se odtud chceš dostat, říkal si v duchu, musíš udržet oči zavřené. Když je otevřeš, tvá šance přežít bude příliš malá. A ty nemáš právo tak hloupě zemřít, když se tu tolik lidí rvalo za to, aby právě tobě umožnili přežít.

Boardman stále ještě váhal. Tichý hlas počítače zněl podrážděně a pobízel ho k další cestě.

"Počkej," řekl Boardman klidně. "Můžu se tady přece trochu rozhlédnout, když zůstanu stát. Důležitá věc je nehýbat se. Nic se mi nemůže stát, když se nebudu hýbat."

Palubní počítač mu připomněl gejzír plamenů, který poslal na smrt Marshalla.

Boardman otevřel oči.

Dával pozor, aby se ani nepohnul. Všechno, co kolem sebe viděl, bylo negací geometrie. Připadal si jako v Kleinově láhvi. Nechut' v něm sílila pořád víc a víc.

Je ti osmdesát let, tak snad víš, jak by měl svět vypadat. Ted' zavři oči, milý C. B. Zavři oči... a běž dál. Tohle je strašná nezodpovědnost.

Pak si všiml Neda Rawlinse. Chlapec byl o dvacet metrů před ním, šoural se pomalu podél distorzní stěny. Oči zavřené? Ovšem. Jak jinak. Ned je zkrátka poslušný chlapec. Nebo snad ustrašený. Nezajímají ho účinky distorze, jde mu jenom o to, jak to tu ve zdraví přežít.

Jednou bych chtěl mít takového syna. Ačkoliv - kdoví.

Boardman opatrně zvedl pravou nohu, ale hned zase došlápl zpátky na dlažbu. Přímou před ním vzduchem probleskovaly rytmické záchvěvy zlatého světla, zpočátku vytvářely obraz podobný labuti, potom v nich Boardman pro změnu viděl strom. Náhle se levé rameno Neda Rawlinse začalo zvedat do výšky. Ve zlatavé mlze zahlédl Marshallovu mrtvolu přibitou ke stěně. Marshallovy oči byly nepřírozeně vyboulené. Na Lemnosu zřejmě nejsou žádné hnilobné bakterie. Boardman v těch očích viděl svůj vlastní zdeformovaný obraz, obličej bez rtů, jenom velký nos.

Zavřel oči.

Počítač mu s úlevou předal pokyny pro další postup vpřed.

9

Oceán krve. Pohár čisté vody.

10

Zemřít a nemilovat...

11

Tady je brána do Zóny F. Právě opouštím druhé království smrti. Kde je můj pas? Potřebuju vízum? Nemám nic k proclení. Nic.

Nic. Nic.

12

Studený vítr rozfouká zítřek.

13

Chlapci z tábora v Zóně F nám půjdou naproti a doprovodí nás. Doufám, že si nedělají starosti. Zvládneme to i bez nich. Stěnu už máme za sebou, ted' už to bude v pořádku.

Tak často jsem o té cestě snil. A ted' ji nenávidím, i když je krásná. Je krásná, to musíš uznat. A nejkrásnější se ti bude zdát těsně před tím, než tě zabije.

14

Maribeth má trochu zkrabatělou kůži na stehnech. Ztloustne dřív, než jí bude třicet.

15

Myslím, že jsem v životě prožil snad už všechno. Můj život mohl skončit už dávno. Ne, nikdy jsem nečetl Rousseaua.

Neměl jsem čas na Donna. Nevím nic o Kantovi. Když to přežiju, přečtu si je. To slibuju! Zdravý na těle i na duchu, si v osmdesáti letech věku, já, Ned Rawlins, budu já, Richard Muller, budu čist já budu já já já budu čist, já Charles Boardman.

16

Za branou se Rawlins prudce zastavil a zeptal se počítače, jestli by pro něj bylo bezpečné, kdyby si tu na chvíli vsedě odpočinul.

Počítač souhlasil. Rawlins bez meškání poklesl v kolenou a sedl si na paty. Kamenná dlažba ho vzápětí začala příjemně chladit. Ohlédl se.

Za ním se do výšky padesáti metrů tyčila děsivá konstrukce z kolosálních kvádrů, sestavených s dokonalou přesností a bez použití malty.

Zdálo se, že musí každým okamžikem zavalit úzkou protáhlou štěrbinu, kterou právě procházela mohutná postava Charlese Boardmana.

Boardman byl zpocený a nervózní. Rawlinse ten pohled ohromil. Ještě nikdy toho starého muže neviděl tak dokonale zbaveného slupky vnější elegance. Asi proto, že spolu ještě nikdy nemuseli procházet podobným labyrintem.

Ta cesta ovšem nebyla snadná ani pro Neda Rawlinse. I on cítil, jak se mu do všech kanálků a trubíc v těle rozlévá jed únavy. I on se koupal v potu tak dokonale, že šaty nestačily odčerpávat vlhkost a odpařovat substráty chemických sloučenin. Na radost bylo ještě příliš brzo. Právě tady v Zóně F zahynul Brewster. Myslel si, že už má po starostech, když překonal nástrahy Zóny G. V tom se tedy skutečně nemýlil.

"Odpočíváš?" zeptal se Boardman. Jeho hlas zněl slabě a neostře.

"Proč ne? Byla to fuška, Charlesi," usmál se Rawlins nepřesvědčivě.

"A pro tebe taky. Počítač mi to schválil. Udělám ti tu místo."

Boardman došel až k němu a posadil se. Když si klekal, Rawlins ho musel podepřít, aby neupadl.

"Muller tudy šel sám a dokázal to," řekl Rawlins.

"Copak Muller."

"Jak se mu to mohlo podařit, co myslíš?"

"Proč se nezeptáš jeho?"

"Zeptám se," řekl Rawlins. "Možná, že už zítra touhle dobou s ním budu mluvit."

"Možná. Teď ale musíme jít dál."

"Když chceš."

"Za chvíli nám půjdou naproti. Budou nás chtít zaměřovat."

Takhle by nás jejich hmotnostní detektory špatně hledaly. Vstáváme, Nede, vstáváme."

Postavili se. Rawlins šel opět vpředu.

Zóna F byla sice méně spleťitá, ale zároveň i mnohem méně přitažlivá. Základním architektonickým rysem tu bylo napětí, úzkostlivě přesné linie a nevhodně spojované objekty. I když Rawlins věděl, že tu není tolik pastí jako v Zóně G, nemohl se zbavit dojmu, že se mu rovná přehledná dlažba může každým okamžikem rozevřít pod nohama.

Vzduch v Zóně F byl chladnější. Měl stejně ostrou pachut' jako vzduch na otevřené pláni. Každé křižovatce jednotlivých ulic věvodily obrovské betonové kádě, osázené roztrpenými vějířovitými rostlinami.

"Co tě tu nejvíc zaskočilo?" zeptal se Rawlins.

"Distorzní stěna," řekl Boardman.

"Ta nebyla tak zlá - když pomínu ten nepříjemný pocit z chůze se zavřenýma očima. To bylo přece jenom riziko. Kdyby nám v tu chvíli skočil na záda jeden z těch zakrslých tygrů, nemáme šanci bránit se dřív, než do nás zaryje tesáky."

"Já jsem se díval," řekl Boardman.

"V distorzní zóně?"

"Jen pár vteřin. Nevydržel jsem to, Nede. Nebudu ti teď vykládat, co jsem tam viděl, ale do smrti na to nezapomenu."

Rawlins se usmál. Chtěl Boardmanovi poblahopřát k tomu, že konečně udělal něco pošetilého, nebezpečného... a lidského, ale neodvážil se. "Jak jsi to udělal?" řekl. "Zůstal jsi stát, podíval ses a potom jsi šel dál? A to ses vážně ani nepohnul? Při všem, co se tam děje..."

"Jednou. Zapomněl jsem se a už už jsem chtěl pokračovat v cestě s otevřenýma očima, naštěstí jsem ten krok nedokončil. Stál jsem nohama pevně na zemi a rozhlížel se kolem sebe."

"Až půjdeme zpátky, měl bych to taky zkusit," řekl Rawlins.

"Jedno malé mrknutí nemůže škodit."

"A jak víš, že stěna působí i v opačném směru?"

Rawlins se zarazil. "O tom jsem nikdy neuvažoval. Ještě jsme nezkoušeli vyjít z bludiště ven. Myslíš, že to nebude stejné jako cesta dovnitř? Ale my pro tenhle směr nemáme žádné mapy. Jak se vůbec dostaneme ven?"

"Zase použijeme sondy," řekl Boardman. "S tím si nedělej starosti."

Až se budeme chtít vrátit, dovedeme skupinu sond do tábora v Zóně F a prozkoumáme cestu ven zrovna tak, jako jsme prozkoumali cestu dovnitř."

"A proč by vlastně na cestě ven z labyrintu měly být nějaké pasti?" řekl Rawlins zamyšleně. "To by znamenalo, že stavitelé bludiště drželi uvnitř města i sami sebe se stejnou tvrdostí, s jakou od něj odháněli své nepřátele. Proč by to dělali?"

"Kdoví, Nede. Byli jiní než my."

"Ano. Jiní."

17

Boardman si uvědomil, že jejich rozhovor zůstal nedokončený.

Snažil se chovat přívětivě. To nebezpečí je, koneckonců, spojovalo.

"A co ty?" řekl. "Co zaskočilo tebe?"

"Ta druhá stěna," odpověděl Rawlins. "Ta, co odrážela všechno nepříjemné a nízké z tvého vlastního mozku."

"Co to bylo za stěnu?"

"Ta u východu ze Zóny H. Takový zlatý štít, upevněný kovovými pásy na vysokou zeď. Viděl jsem tam na pár vteřin svého otce.

A potom jednu známou, která se později stala jeptiškou. Na té obrazovce si ovšem svlékala šaty. Podle mě se to asi muselo nějak hrabat v mém podvědomí. Jako v jámě s hady. Ale kdo je na tom líp?"

"Já jsem nic takového neviděl."

"To se nedalo přehlédnout. To bylo... no, zhruba padesát metrů od místa, kde jsi zastřelil první zvíře. Trochu doleva, téměř po celé zdi, obdélníkový štít - nebo lichoběžníkový, se zářivě bílou, kovovou obrubou, měnily se tam barvy a vzory..."

"Aha. Ty myslíš tu s těmi geometrickými vzory."

"Cože? Tak já tam viděl nahou Maribeth," řekl Rawlins zmateně, "a ty jen geometrické vzory?"

18

I Zóna F uměla zabíjet. Na dlažbě se nečekaně objevila malá perleťová bublina a vzápětí se z ní vyvalil proud třpytivých kuliček, směřující přímo k Rawlinsovi. Blížily se k němu s tupou cílevědomostí hladových rozzuřených mravenců. Jejich dotek působil člověku palčivou bolest. Rawlins jich spoustu stačil rozdupat, ale v zápalu boje se málem přiblížil až k modrému světlu, které náhle problesklo vzduchem.

A když k němu tři z těch kuliček přistrčil botou ještě blíž, okamžitě se roztavily.

19

Boardman už měl té cesty až po krk.

20

Od jejich vstupu do bludiště uplynula teprve jedna hodina a čtyřicet osm minut, ale Boardmanovi s Rawlinsem to připadalo jako celá věčnost. Cesta Zónou F je dovedla do růžové místnosti, kde z řady skrytých ventilů proudila neustále vodní pára. Na druhé straně místnosti zářila úzká, duhově zbarvená štěrbin. Kdyby se jim nepodařilo správně načasovat okamžik průchodu, rozmačkala by je na kaši.

Ta štěrbin byla jediným přístupem do dlouhé, nízko klenuté chodby, svírané ohavně rozkmitanými, horkými stěnami krvavě červené barvy.

Chodba ústila na otevřeném náměstí, ohraničeném šesti obrovitými deskami z bílého kovu, které se podobaly napraženým mečům. Celému náměstí pak dominovala fontána, chrlící do výšky sto metrů vodu.

Po stranách střežily náměstí tři věže se spoustou oken různé velikosti.

Žádné z těch oken, prozářených kužely duhového světla, se nezdálo být rozbité. Na schodech jedné z věží ležela kostra neznámého tvora, dlouhého téměř deset metrů. Skleněná koule, pokrývající jeho lebku, byla před mnoha lety bezpochyby součástí skafandru.

21

Alton, Antonelli, Cameron, Greenfield a Stein zřídili tábor v Zóně F jako pomocnou základnu pro předsunutou skupinu.

Antonelli a Stein se vrátili zpátky na centrální náměstí Zóny F a počkali tu na Rawlinse a Boardmana.

"Odtud už je to jenom kousek," řekl Stein. "Nechcete si pár minut odpočinout, pane Boardmane?"

Boardman mu odpověděl zlostným pohledem. Pokračovali tedy v cestě.

"Davis, Ottavio a Reynolds odešli dnes ráno do E, když k nám dorazili Alton, Cameron a Greenfield," řekl Antonelli.

"Petrocelli s Walkerem zkoumají terén podél vnitřního okraje Zóny E a nakoukli už i do D. Říkají, že to tam vypadá mnohem líp než tady."

"Jestli tam vlezou, tak je přetrhnu," zavrčel Boardman.

Antonelli ze sebe vyloudil nucený úsměv.

Pomocnou základnu tvořila dvojice výtlačných kupolí, postavených vedle sebe v odlehklém koutě nějaké zahrady.

Místo bylo pečlivě vybráno tak, aby se případná překvapení omezila na minimum.

Rawlins vstoupil do jedné z kupolí a zul si boty. Cameron mu podal čisticí a Greenfield balíček s jídlem. Rawlins se mezi těmi lidmi cítil celý nesvůj. Neměli stejné životní perspektivy, jaké byly dopřány jemu.

Neměli příslušné vzdělání. Nedožili by se tak vysokého věku, dokonce i kdyby se vyhnuli všem nebezpečím, která tu na ně číhají.

Nikdo z nich neměl ani světlé vlasy, ani modré oči. A zřejmě si ani nemohli dovolit rekonstrukci takové úrovně, jaká by

jim tuhle modifikaci umožnila. A přece mu připadali šťastní. Snad proto, že vůbec neměli čas hloubat nad morálními aspekty vylákání Richarda Mullera z labyrintu.

Do kupole přišel i Boardman. Odolnost a vytrvalost toho starého muže Rawlinse ohromila. "Vyříd' kapitánu Hosteenovi, že prohrál sázku," řekl Boardman vesele. "Dokázali jsme to."

"Jakou sázku?" zeptal se Antonelli.

"Máme dojem, že nás Muller musí nějak sledovat," přerušil je Greenfield. "Jeho pohyb je příliš pravidelný. Obsadil zadní kvadrant Zóny A, co možná nejdál od vstupu - pokud je to jediný vstup, který užívá - a i tam mění svou polohu podle postupu předsunutého oddílu."

"Hosteen vsadil tři ku jedné, že se sem nedostaneme. Tak jsem mu vyhověl," řekl Boardman a teprve pak se obrátil na Camerona, který byl komunikačním technikem: "Ty máš taky dojem, že Muller používá nějaký druh monitorovacího systému?"

"Je to nanejvýš pravděpodobné."

"Mohl by rozeznat tváře?"

"Zřejmě ano. Ale rozhodně to není jisté. I když na druhé straně měl dost času, aby poznal, jak labyrint funguje, pane."

"Jestli uvidí můj obličej," řekl Boardman, "můžeme se klidně vrátit domů. Nikdy by mě nenapadlo, že nás Muller sleduje. Nemá tu někdo trochu termoplastu? Potřebuji rychle novou tvář."

22

Nikomu se nepokoušel nic vysvětlovat. Ale když byl hotov, měl dlouhý ostrý nos, úzké rty s koutky stočenými směrem dolů a bradu protáhlou jako jezinka. Nebyla to vůbec žádná přitažlivá tvář.

Ale hlavně to už také nebyla tvář Charlese Boardmana.

23

Ráno se Rawlins probudil z neklidného spánku a připravil se k cestě do předsunutého tábora v Zóně E. Dál už s ním Boardman nepůjde, celou dobu ale budou v přímém spojení. Boardman uvidí a uslyší totéž, co Rawlins. A navíc může Rawlinsovi předávat instrukce tak, aby je slyšel jenom on.

Hned za suchého a mrazivého svítání začali testovat komunikační okruh. Rawlins opustil kupoli, ušel deset kroků, pak zůstal stát a prohlížel si třpytivé odrazy oranžových paprsků denního světla na zdech z jakéhosi keramického materiálu, posetého drobnými krátery.

Temně černá barva zdí ostře kontrastovala se zářivě zelenou barvou oblohy.

"Jestli mě slyšíš, zvedni pravou ruku, Nede," řekl Boardman.

Rawlins zvedl pravou ruku.

"Teď mi něco řekni."

"Kde jsi povídal, že se to Richard Muller narodil?"

"Na Zemi... Slyším tě velmi dobře."

"Kde na Zemi?"

"Někde v Severoamerickém direktorátu."

"Já jsem taky odtamtud," řekl Rawlins.

"Ano, já vím. Myslím, že Muller pochází ze západní části kontinentu."

Ale nejsem si tím jist. Byl jsem na Zemi jen krátce, Nede, a moc to tam neznám. Kdyby na tom záleželo, můžu to zjistit prostřednictvím počítače."

"Snad později," řekl Rawlins. "Neměl bych vyrazit hned?"

"Nejdřív mě poslouchej. Dalo nám spoustu práce, než jsme se dostali až sem, ale musíš si uvědomit, že celá ta akce byla jen pouhou přípravou k našemu skutečnému poslání. Jsme tu kvůli Mullerovi, na to nezapomeň."

"Proč bych na to měl zapomenout?"

"Zatím jsme se příliš starali o své přežití. To by tě mohlo svádět k dojmu, že nejdůležitější jsi tady právě ty, tvůj život nebo smrt."

Ale pravda je jiná. Ta Mullerova odlišnost, ať už jí říkáš dar nebo prokletí, ta má pro nás teď nevyčíslitelnou hodnotu - a tvým úkolem je zajistit využití téhle cennosti v náš prospěch, Nede. Na tom, co se během několika příštích dní stane mezi tebou a Mullerem, závisí osud Galaxií. Poznamená to celé dlouhé věky. Životy miliard dosud nenarozených lidí se změní k lepšímu nebo k horšímu podle toho, jak uspěješ."

"To zní děsně vážně, Charlesi."

"Ono to zatraceně vážně je. Někdy zkrátka přijdou chvíle, kdy všechny ty velké a pošetile nabubřelé fráze opravdu něco znamenají - a taková chvíle nastala právě teď. Stojíš na křižovatce dějin Galaxie."

A proto, Nede, půjdeš a budeš lhát a podvádět a křivě přísahat - a vydržíš to bez ohledu na své svědomí. I když nejdřív se budeš k smrti nenávidět, nakonec pochopíš, že ten tvůj podvod byl vlastně hrdinský čin. Přesně tak. Testování komunikační výstroje máme za sebou. Pojď zpátky dovnitř, ať tě můžeme připravit na pochod."

24

Rawlins šel sám jen velmi krátkou dobu. Stein s Altonem ho doprovodili až ke vstupní bráně do Zóny E. Bez problémů. Ukázali mu správný směr a on prošel vířivou sprškou blankytně modrých jisker, aby mohl vstoupit do strohé, ponuré

zóny, která ho čekala na druhé straně brány. Když překonával vyvýšenou rampu nedaleko od vchodu, povšiml si dutiny vyhloubené v kolmo vztyčeném kamenném sloupu. V jejím přítmi se pohybovalo cosi lesklého, a to něco se podobalo oku.

"Myslím, že jsem objevil část Mullerova monitorovacího systému," oznámil Rawlins. "Ta věc ve zdi mě sleduje."

"Postříkej to sprejem," navrhl Boardman.

"To by si vykládal jako nepřátelský akt a navíc... proč by archeolog ničil takovou zajímavost?"

"Máš pravdu. Jedna nula pro tebe. Tak pokračuj."

Zóna E působila méně hrozivě než předcházející. V jejích ulicích stály nízké, tmavé domy pevné konstrukce, přilepené k sobě jako vyděšené stádo ovcí. Rawlins už v labyrintu viděl různé scenérie, vysoké zdi i rozzářenou věž. Každá zóna se tak lišila od ostatních, až mu to připadalo, jako by je budovali v různých obdobích: obytné sektory jako jádro, k němuž se postupně připojují jednotlivé prstence vnějších sektorů, naplněných pastmi, v závislosti na rostoucím nebezpečí ze strany nepřátel. Vída, začínáš uvažovat jako archeolog, pomyslel si Rawlins a hned se rozhodl tenthle nápad použít.

To už se k němu zdálky blížila Walkerova nejasná silueta.

Walker byl hubený, uzavřený, chladný. Tvrdil, že už se několikrát oženil se stejnou ženou. Bylo mu asi čtyřicet, a ten věk sám svědčil o jeho schopnostech.

"Těší mě, že jste došel až sem, Rawlinsi. Pozor tam vlevo. Ta zeď je sklopná."

"Jinak je všechno v pořádku?"

"Více méně. Zhruba před hodinou jsme ztratili Petrocelliho."

Rawlins strnul. "Tahle zóna přece má být bezpečná!"

"To teda není. Je horší než F a skoro stejně hnusná jako G."

Podcenili jsme ji, když tudy projížděly sondy. Kdo vůbec přišel na to, že zóny jsou směrem ke středu čím dál bezpečnější, co? Tahle je podle mě jedna z nejzákeřnějších."

"Měla nás ukonejšit," zachmuřil se Rawlins. "Falešné bezpečí."

"Na to můžete vzít jed. Ale teď k věci. Pojdte za mnou a nesnažte se příliš používat vlastní mozek. Tady se nápady moc necení."

Tady se jde buď po vymezené trase, nebo se nedojde nikam."

Rawlins nic nenamítal. Neviděl sice žádné zjevné nebezpečí, ale přesto pokaždé vyskočil tam, kam vyskočil Walker, a ustoupil směrem, kam zamířil i Walker. Vnitřní tábor se rozkládal nedaleko.

Když tam dorazili, uviděl Davise, Ottavia a Reynoldse a také horní polovinu Petrocelliho těla.

"Čekáme na pokyn k pohřbení," řekl Ottavio. "Od pasu dolů z něj nic nezbylo. Vsadím se, že nám Hosteen nařídí, ať ho vyneseme ven."

"Aspoň ho něčím přikryjte," řekl Rawlins.

"Budete pokračovat do D ještě dnes?" zeptal se Walker.

"Nejspíš ano."

"Ukážeme vám, čemu se máte vyhnout. Je to novinka. Právě tam to koupil Petrocelli - hned vedle vstupu do D, asi tak pět metrů."

Narazíte na nějaký pole a to vás rozsekne na dvě půlky. Sondám to neudělalo nic."

"Rozpůli to tedy každého, kdo projde kolem?" zeptal se Rawlins.

"Kromě sond."

"Neroztrhalo to Mullera," řekl Walker. "A když to obejdete, nerozsekne to ani vás. Ukážeme vám jak."

"A potom?"

"To už záleží jenom na vás."

25

"Jestli se cítíš unavený, tak tam klidně zůstaň přes noc," řekl Boardman.

"Radši půjdu dál."

"Dál se budeš muset spolehnout jenom sám na sebe, Nede."

Proč si nechceš odpočinout?"

"Zeptej se na mě palubního počítače. Hlavně na úroveň mé unavenosti. Já osobně bych klidně pokračoval."

Boardman zařídil změření Rawlinsova tepu, dýchání, hladiny hormonů a řady dalších drobností. Počítač neviděl žádný důvod, proč by Rawlins nemohl bez odpočinku pokračovat v cestě.

"Dobrá," řekl Boardman, "tak běž."

"Jsem u vchodu do Zóny D, Charlesi. Tahle past dostala Petrocelliho."

Vidím tři paprsky - sotva patrné, velmi dobře skryté. Obcházím je. Ano. A... ano. Jsem v Zóně D. Teď se zastavím a počkám, až mi počítač určí azimut. Zóna D se zdá být trochu příjemnější než E.

Snad už to půjde líp.

26

Zlatohnědé plameny, střežící vstup do Zóny C, byly neškodné.

27

"Vyříd' galaxii, že její osud je v dobrých rukou. Do čtvrt hodiny najdu Mullera," řekl Rawlins tiše.

## KAPITOLA SEDMÁ

1

Muller byl zvyklý žít sám. Když sepsával smlouvu pro své první manželství, trval na doložce týkající se dočasného odstoupení od smlouvy - a Lorayn proti tomu nic nenamítala. Věděla, že ho práce čas od času zavede do míst, kam by s ním nechtěla, nebo ani nemohla jít.

Za osm let trvání jejich manželství uplatnil tu doložku třikrát, celkem to vydalo na čtyři roky.

Mullerova častá nepřítomnost však nebyla skutečnou příčinou toho, že nechali smlouvu vypršet. Rozešli se z jiných důvodů. Muller totiž během těch dlouhých let zjistil, že mu samota nejenom vůbec nevádí, ale dokonce mu svým způsobem vyhovuje. V samotě můžeme rozvíjet všechno, jenom osobnost nikoliv - tak to napsal Stendhal, Muller tomu příliš nevěřil, i když jeho osobnost se konec konců zformovala mnohem dřív, než se při plnění svých úkolů začal vydávat sám do pustých, nepřátelských světů. Tuhle práci si vybral dobrovolně a sám o své vůli se rozhodl i k odchodu sem na Lemnos. Jeho samota však ještě nikdy nebyla konejšivější a současně tíživější než teď. A přece se odtud nechtěl vrátit. To jak se dokázal přizpůsobit novým podmínkám, ho vždy udivovalo, a zároveň děsilo. Nemyslel si, že se své společenské povahy dokáže zbavit tak snadno. Chyběly mu tu ženy, ale ne zas tolik, jak si před devíti lety myslel. A i to ostatní - povzbuzující účinky rozhovorů s lidmi, změny prostředí, kontakt s lidskou společností, to všechno časem nějak ztrácelo svůj význam.

Aby se dokázal zabavit, na to tu měl dostatek boxů, navíc tu bylo bludiště se svými záhadami. A také vzpomínky. A Muller opravdu měl na co vzpomínat. V jeho paměti se skládaly obrazy stovek světů. Člověk už pronikl do nejrůznějších koutů vesmíru, jeho kolonie se rozptýlily po planetách, obíhajících kolem tisícovek hvězd, jako semínka rozfoukaná větrem daleko od mateřské rostliny. Například Delta Pavonis VI, vzdálená dvacet světelných let od Země, se začala rychle odcizovat. Planeta se jmenovala Loki (Mullerovi to připadalo poněkud nepatřičné, protože takové jméno mu připomínalo spíš něco malého, rychlého a hbitého). Kolonisté na Loki po padesáti letech izolace od Země propadli uctívání kultu umělé obezity, dosahované glukostatickou regulací. Muller tam byl deset let před svou neblahou cestou k Betě Hydry. Šlo v podstatě o konzultační misi na planetu, která ztratila kontakt s mateřským světem. Nikdy nezapomněl na horké ovzduší té planety, obyvatelné jen v úzkém pásmu mírného podnebí. Na putování zelenou, neprostupnou džunglí, lemující jakousi černou řekou. Na pozorování zvířat s rubínovými očima, prodirajících se bažinatým pobřežím. A konečně na setkání s obyvateli, na osadu, kde před chatrčemi s doškovou střechou seděli upocení Buddhisté o hmotnosti několika set kilogramů, zabraní do vznešené meditace.

Ještě nikdy neviděl takové množství masa na jeden krychlový metr prostoru. Obyvatelé Loki si tak dlouho hráli se svými periferními glukoreceptory, až se jim skutečně podařilo vyvolat akumulaci podkožního tuku. Tahle adaptace neměla žádný praktický užitek, neměla nic společného s problémy zdejšího prostředí. Oni se prostě zhlédli v mohutnosti. Mullerovi navždy zůstaly v paměti paže, silné jako stehna, stehna jako sloupy a břicha, která se při dýchání triumfálně nadouvala do obludných rozměrů.

Jak se slušelo, nabídli vyslanci ze Země některou ze svých žen.

Pro Mullera to byla lekce kulturní relativity. V osadě žily dvě nebo tři ženy, z hlediska místních poměrů tak vychrtlé, že se svou tloušťkou sice vzdáleně, ale přece jen přibližovaly Mullerovým estetickým normám.

Ovšem oni mu tyhle nebohé a nedomrlé, stokilové trosky odmítli dát. Urazilo by je, kdyby se jejich host měl spokojit s tak podprůměrnou společností. Místo nich ho obšťastnili plavovlasým kolosem, který měl nadra jako dělové koule a hýždě jako dva žoky mletého masa.

To byl tedy vskutku nezapomenutelný zážitek.

Tehdy před ním otevřel svou náruč celý svět. A Muller byl neúnavný cestovatel. Jemné politické machinace přenechával lidem jako byl Boardman. Když bylo třeba, i Muller uměl jednat jako politik, ale sám se považoval víc za průzkumníka než za diplomata. Třásl se v metanových jezerech, smažil se v postsaharských pustinách, doprovázel kočovné osadníky přes purpurovou plán při hledání zatoulaných kusů chovných členovců. Kvůli chybám počítače ztroskotat na planetě bez vzduchu. Viděl devadesát kilometrů vysoké měděné srázy Dambally. Plaval ve spádovém jezeře na Mordredu. Spal u pestrobarevného potoka pod oblohou ozářenou třemi slunci, procházel se po křišťálových mostech Prokyonu XIV. Bylo jen málo věcí, kterých musel litovat.

Ale teď, uvězněný v bludišti, sledoval své obrazovky a čekal, až ho ti vetřelci najdou. Zbraň, malou a chladnou, tiskl v dlaní.

2

Odpoledne rychle ubíhalo. Rawlins už v duchu dával za pravdu Boardmanovi a litoval, že nestrávil noc v táboře dřív, než se vydal hledat Mullera... tři hodiny hlubokého spánku, aby si mozek odpočinul od napětí, aspoň na chvíli se schoulit pod spánkovou síť - to vždycky přijde vhod. Teď už se ale nedalo dělat nic. Teď k spánku nebude mít příležitost. Jeho senzory mu říkaly, že Muller nemůže být daleko.

Náhle ho znovu začaly trápit výčitky svědomí a také obyčejný lidský strach.

Ještě nikdy neudělal nic významného. Studoval, plnil běžné úkoly v Boardmanově úřadu, jen občas přišel do styku s nějakou závažnější záležitostí. Ale přesto pořád věřil, že jeho skutečná kariéra teprve začne, že všechno, co dělá, je

pouhá příprava. Tahle optimistická představa ho neopouštěla ani teď, i když musel uznat, že je v úzkých. Tady by mu žádná tréninková simulace nabyla nic platná.

Zkrátka tu stál, vysoký, plavovlasý, mladý, ambiciózní, plný energie a měl se pustit do práce, která - to nebyl farizejský výmysl Charlese Boardmana - mohla ovlivnit další osudy lidstva.

Svist.

Rozhlédl se. Výstražné signály senzorů se nerozezvučely naplno. Ze stínu bludiště se vynořila postava muže. To byl Muller.

Dívali se na sebe ze vzdálenosti dvaceti metrů. Rawlins si z dětství uchoval vzpomínku na Mullera - nebetyčného dlouhána - a teď ho překvapilo, že jsou zhruba stejně vysokí, oba měřili přes dva metry.

Muller měl na sobě tmavý, lesklý plášť. Paprsky odpoledního slunce ještě víc zdůrazňovaly všechny nerovnosti a vrásky v jeho obličeji, zbrzděném jako struhadlo.

Muller svíral v ruce to černé kovové jablko, kterým nedávno zničil jejich sondu.

"Běž k němu blíž," hučel Rawlinsovi v uchu Boardmanův hlas. "Usmívej se. A tvař se vylekaně, nejistě, přátelsky a velmi, velmi nervózně. A ruce drž tak, ať je má pořad na očích."

Rawlins poslechl. Ptal se sám sebe, kdy na něj začne působit Mullerova blízkost. Nemohl odtrhnout oči od černé koule, která se leskla v Mullerově dlani jako granát. Teprve, když od něj byl deset metrů, ucítil jeho záření poprvé. Ano. Muselo to být ono. Ujistoval se, že by ho měl snést, když nepůjde blíž "Co tu..." promluvil Muller.

Ta slova zněla jako chraplavé zavytí. Muller se zarazil, tváře mu plály, zřejmě se snažil nějak dát do pořádku ústrojí svého hrtanu.

Rawlins sevřel mezi zuby koutek úst. Cítil nekontrolovatelné škubání v očním víčku. Po zvukové lince se k němu nesl Boardmanův zrychlený dech.

Muller začal znovu. "Co ode mě chceš?" řekl. Jeho hlas se urovnal, byl hluboký, sršel z něj potlačovaný vztek.

"Jenom si popovídat. Čestné slovo. Nechci vám způsobit žádné potíže, pane Mullere."

"Ty mě znáš!"

"Abych neznal. Každý zná Richarda Mullera. Byl jste hrdina pro celou galaxii už v době, kdy jsem chodil do školy. Učili jsme se o vás. Psali písemky. My..."

"Táhni odtud!" Zase ten hrozný skřek.

"... a Stephen Rawlins byl můj otec. Znal jsem vás, pane Mullere."

Černé jablko se zvedlo. Malé čtvercové okénko se mu dívalo do tváře. Rawlins si uvědomil, že právě v tomhle okamžiku skončil přenos z jejich sondy.

"Stephen Rawlins?" Ruka s jablkem klesla.

"Můj otec." Rawlins umíral strachy. Kolem ramen měl litry potu, odsátého a odpařeného z jeho zad. Všechno to, co se řinulo z Mullera, ho teď zasahovalo mnohem silněji. Vypadalo to, jako by W muselo trvat nějakou delší dobu než se to naladilo na jeho vlnovou délku. Rawlins cítil mučivou úzkost, smutek, připadal si jako na tiché louce, rozervané bezednou propastí. "Setkal jsem se s vámi, ale to už je dávno," řekl Rawlins. "Tehdy jste se vrátil... počkejte, to bylo 82 Eridani... myslím... byl jste krásně opálený a ošlehaný větrem - a mně bylo asi tak osm. A vy jste mě vzal a vyhodil do výšky, jenže jste nebyl zvyklý na zemskou gravitaci a vyhodil jste mě příliš silně a já narazil na strop a začal jsem brečet... a vy jste mě chtěl utiшит, a tak jste mi něco dal, takovou malou kuličku, která změnila barvy..."

Mullerovi ruce visely volně podél boků. Jablko zmizelo kdesi v kapsách jeho oděvu.

"Jak se jmenuješ?" řekl napjatě. "Fred, Ted, Ed - tak... Ano.

Ed. Edward Rawlins."

"Později mi začali říkat Ned. Tak vy si mě ještě pamatujete?"

"Trochu. Tvého otce si pamatuju víc." Muller se od něj odvrátil a zakašlal. Ruka mu vklouzla do kapsy. Zvedl hlavu, zapadající slunce mu ozářilo tvář tajemným sytým oranžovým světlem. Pak najednou ukázal prstem k východu z vnitřního města. "Běž pryč, Nede.

Řekni svým přátelům, že si nepřejí, aby mě kdokoli rušil. Jsem těžce nemocný a chci být sám."

"Nemocný?"

"Prý jde o nějaký záhadný vnitřní rozklad duše. Podívej, Nede, připadáš mi jako docela rozumný kluk a navíc mám rád tvého otce - tedy pokud mi o něm říkáš pravdu - zkrátka nechci, abys tu se mnou zůstal. Zbytečně bys toho litoval. Ne, to není žádné vyhrožování, to je pouhé konstatování stavu věcí. Běž odtud. Někam dostatečně daleko."

"Nesmíš ustoupit ani o krok," ozval se Boardman. "Jdi ještě blíž k němu. To je teď nejdůležitější."

Rawlins udělal opatrný krok vpřed, nezapomínal na černou kouli v Mullerově kapse, ani na hrozivý a nevyzpytatelný výraz v jeho tváři. Vzdálenost mezi nimi se zmenšila asi o desetinu, zatímco účinky záření se mu už zdály být dvojnásobné.

"Neodhánějte mě, pane Mullere, prosím," řekl Rawlins. "Možná, že nestojíte o mé přátelství. Ale otec by mi neodpustil, kdyby se dozvěděl, že jsem vás tu v takové situaci potkal a nepokusil se vám ani nabídnout pomoc."

"Neodpustil by? Kdyby se dozvěděl...? Co se stalo s tvým otcem?"

"Je mrtvý."

"Kdy? Kde?"

"Před čtyřmi lety, Rigel XXII. Pomáhal při stavbě pevné paprskové sítě, která spojovala rigelské světy. Zavinila to porucha zesilovače.

Převrátilo se ohnisko čocky a otec dostal plný zásah."

"Proboha. Vždyť byl ještě mladý!"

"Za měsíc by mu bývalo bylo padesát. Chystali jsme se jet za ním a překvapit ho, jenže místo návštěvy jsem tam letěl

pro jeho tělo.

Sám."

Rysy Mullerovy tváře změkly. Trýznivé napětí z jeho očí poněkud ustoupilo. Sevřené rty se uvolnily. Zdálo se, jako by zármutek někoho jiného na okamžik přehlušil jeho vlastní bolest. "Ještě blíž," pobízel ho Boardman.

Další krok. A potom, když viděl, že Muller nijak nereagoval, přidal ještě jeden. Rawlinse polilo horko: ne skutečné, ale psychické - prudký přívál nekontrolovaných emocí. Otřásl se hrůzou. Historce o tom, co Hydrané udělali Richardu Mullerovi nikdy doopravdy nevěřil.

Byl příliš ovlivněný pragmatickou životní filozofií svého otce. To, co nemůžeš přesně rekonstruovat v laboratoři, prostě neexistuje. Co nezapadá do logického systému, nemůže existovat. Jak by někdo mohl změnit lidskou bytost tak, aby své emoce mohla přenášet na jiné? U logického systému nepřipadá taková funkce v úvahu. A přesto na sobě Rawlins cítil účinky toho přenosu.

"Co děláš na Lemnosu, chlapče?" řekl Muller.

"Jsem archeolog." Každá lež je v podstatě trapná. "Poprvé v terénu. Snažíme se provést podrobný průzkum labyrintu."

"Jenže z labyrintu si kdosi udělal domov. A vy jste sem vnikli neprávem."

Rawlins zaváhal.

"Řekni, že jste o něm nevěděli," napověděl mu Boardman.

"Neměli jsme tušení, že by tu někdo mohl být," řekl Rawlins.

"Nemohli jsme vědět, že..."

"Posílali jste sem přece ty svoje zatracené roboty, ne? A našli jste tu někoho. Člověka, o němž proklaté dobře víte, že nestojí o žádnou společnost..."

"Nerozumím vám," řekl Rawlins. "Mysleli jsme, že jste tu ztroskotal. Chtěli jsme vám nabídnout pomoc." Jak snadné je lhát, napadlo ho v duchu.

Muller se zamračil. "Ty nevíš, proč jsem tady?"

"Bohužel, nevim."

"Ty to možná opravdu nemůžeš vědět. Jsi příliš mladý. Ale ostatní se měli dovědět... když viděli mou tvář. Proč ti nic neřekli? Váš robot vám přece ukázal mou tvář, ne? Věděli jste, kdo je uvnitř. A oni ti neřekli ani slovo?"

"Já opravdu nechápu..."

"Pojď blíž!" vykřikl Muller.

Rawlins, aniž si uvědomoval jednotlivé kroky, se pomalu sunul kupředu. Najednou stál Mullerovi tváří v tvář, viděl jeho mohutnou postavu, jeho svráštělé obočí, upřený, zlostný pohled jeho výrazných očí. Muller do své obrovské dlaně uchopil Rawlinsovo zápěstí.

Rawlins, ochromený účinkem záření se otřásl. Byl zaplavený zoufalstvím tak, jako by v něm měl utopit celý svět. Ze všech sil se snažil udržet rovnováhu.

"A teď táhni!" zařval Muller ostře. "Běž pryč! Pryč odtud! Padej!"

Rawlins se ani nehnul.

Muller hlasitě zaklel a těžkopádně se rozběhl k nízké budově se sklovitými stěnami a neprůhlednými okny, která připomínala oči slepce. Dveře se za ním zavřely tak dokonale, že prakticky splynuly s okolními zdmi. Rawlins se zhluboka nadechl, potom se znovu zapotácel.

Čelo se mu chvělo, jako kdyby se jím něco uvnitř hlavy pokoušelo prorazit ven.

"Počkej tam," řekl Boardman. "Jen ho nech, ať se vyzuří. Zatím jde všechno dobře."

3

Muller se schoulil za dveřmi. Po celém těle mu stékal pot a zároveň ho rozechvívalo nepříjemné mrazení. Ovinul si ruce kolem hrudníku tak pevně, až ho zabořila žebra.

Takhle se s tím vetřelcem rozhodně vypořádat nechťel.

Krátký rozhovor, jenom pár slov. Důrazný požadavek, aby nerušili jeho soukromí. A potom, kdyby ten muž odmítl odejít, na řadu by přišla destrukční koule. Tak si to Muller naplánoval. A nedokázal to dovést do konce. Příliš mnoho toho namluvil a příliš moc se dozvěděl. Syn Stephen a Rawlinse? Skupina archeologů? Zdálo se, že záření ho zasáhlo až z bezprostřední blízkosti. Jako by časem ztrácelo svou sílu. Muller se snažil přinutit mozek k chladnému uvažování a zamyslet se nad svým nepřátelským chováním. Proč by se jich měl bát? Proč by měl tak lpět na svém osamění? Jemu od Pozenšťanů nic nehrozí.

Naopak, to oni přece při každém setkání trpí. Bylo by pochopitelné, kdyby se ho štítily. Ale on? Jaký má vlastně důvod k tomu, aby se takhle stáhl do ústraní? Žádný. Kromě nedostatku sebedůvěry a strnulého myšlení, spoutaného krunýřem devíti let izolace. A nebo - může snad tenhle samotářský život být v jeho vlastním zájmu? Copak je poustevník?

Přišel sem proto, aby se ostatním lidem ztratil z očí, aby je neničil svou úmornou ohavností, pro nic jiného. A ten chlapec mu nabízel přátelství a pomoc. Proč by se mu tedy měl vyhýbat? Proč reagovat tak neotesaně?

Muller pomalu vstal a otevřel dveře. Vykročil ven. Noc se blížila s typickou zimní prudkostí. Nebe bylo černé, prosvícené třemi lemmoskými měsíci. Chlapec pořád ještě stál na náměstí a jeho tvář byla plná neklidu. Největší měsíc, Clotho, ho zaléval svým zlatavým svitem, až se zdálo, že mu z vlnitých vlasů srší jiskry. Rawlinsův obličej byl bledý, s výrazně vystouplými lícemi kostmi. V jeho modrých očích se zračil údiv, jako v očích někoho, kdo nečekaně dostal pohlavek.

Muller postoupil kupředu, nebyl si jistý tím, co právě dělá.

Připadal si jako velký, zpola zrezivělý stroj, uvedený do chodu po mnoha letech nečinnosti. "Nede?" řekl. "Podívej, Nede, chtěl bych se ti omluvit. Musíš mě chápat, nejsem na lidi zvyklý. Nejsem... zvyklý... na... lidi."

"To je v pořádku, pane Mullere. Věřím, že to pro vás muselo být nepříjemné."

"Dicku. Říkej mi Dicku." Muller zvedl obě ruce a roztáhl je, jako by chtěl zachytit co nejvíc měsíčních paprsků.

Najednou mu bylo nějak chladno. Po zdi na druhé straně náměstí přeskakovaly a tančily obrysy nevelkého zvířete.

"Příliš jsem si zamiloval svou samotu," řekl. "Ve správném duševním rozpoložení by měl člověk radost i z rakoviny. Víš, chtěl bych ti něco vysvětlit. Já jsem tu přistál schválně."

Nebylo to žádné ztroskotání. Vybral jsem si jediné místo na světě, kde mě s největší pravděpodobností nikdo neměl rušit a ukryl jsem se tady.

No a teď se tu objevíte vy s těmi svými mazanými roboty a najdete cestu dovnitř."

"Jestli chceš, abych odešel, půjdu," řekl Rawlins.

"Možná, že by to pro nás pro oba bylo lepší. Ne... Počkej. Zůstaň."

Je to moc zlé, když jsi u mě takhle blízko?"

"Není to právě nepříjemnější." řekl Rawlins. "Ale není to tak hrozné jako... jako... no, nevím. Z téhle vzdálenosti se cítím jen trochu skličene."

"Víš asi proč?" zeptal se Muller. "Podle toho, co říkáš, mi je jasné, že to víš, Nede. A jenom jsi předstíral, že vůbec netušíš, co se mi stalo na Betě Hydry IV."

Rawlins zčervenál. "No, něco málo o tom vím. Oni způsobili nějaké změny ve tvém vědomí, ne?"

"Ano, něco se mnou provedli. To, co cítíš, Nede, to jsem já, moje pitomá duše, prosakující ven do prostoru. To záření, které tě zasahuje, vychází z mého nervového systému, někde z horní části mé lebky. Není to rozkošné? Zkus přijít trochu blíž... to je ono." Rawlins se zastavil. "Tady," řekl Muller, "teď je to silnější. Dostal jsi větší dávku. A teď si vzpomeň, jaké to bylo, když jsi stál až u mě. To už nebylo tak příjemné, co? Z deseti metrů se to dá vydržet. Z jednoho metru je to nesnesitelné. Dokážeš si představit, jak příšerný odpor by vzbudilo moje objetí u jakékoliv ženy? A na vzdálenost deseti metrů se s nikým milovat nemůžeš. Alespoň já to neumím. Radši se posadíme, Nede. Tady jsi v bezpečí. V téhle zóně žádné pasti nejsou a navíc tu všude mám detektory pro případ, že by se blížilo nějaké nebezpečnější zvíře. Jenom si sedni."

Muller unaveně klesl na dlažbu z vybroušených, mléčně bílých kamenů. Díky tomu zvláštnímu mramoru působilo celé náměstí podivně uhlazeným dojmem. Rawlins na okamžik zaváhal a potom pružně sklouzl do sedu na zkřížených nohou, vzdálený od Mullera zhruba deset metrů.

"Kolik je ti let?" řekl Muller.

"Dvacet tři."

"Jsi ženatý?"

Rozpačitý úsměv. "Bohužel ne."

"A děvče máš?"

"S jednou už jsem uzavřel smlouvu o vztahu. Ale když jsem přijal tuhle práci, zrušil jsem ji."

"Aha. A v expedici jsou nějaké dívky?"

"Jenom sexboxy," řekl Rawlins.

"Ty za moc nestojíš, co Nede?"

"To tedy ne. A přitom jsme s sebou klidně mohli vzít ženy, kdyby to tu nebylo..."

"Co?"

"Labyrint... Je příliš nebezpečný..."

"Kolik mužů jste už ztratili?" zeptal se Muller.

"Pět... myslím. Stejně bych rád věděl, kdo mohl postavit něco takového. Tak ďábelský projekt jim musel zabrat nejméně pět století."

"To víc," řekl Muller. "Podle mého to byl vrchol jejich tvořivosti."

Monument, mistrovské dílo jejich rasy. Museli být na tohle vražedné místo zatraceně pyšní. Jako by vyjadřovalo samu podstatu jejich filozofie - zabít cizince."

"To jsou jen dohady, nebo jsi tu našel nějaké stopy jejich názorů na svět?"

"Jediná stopa jejich názorů na svět se rozkládá tady, všude kolem nás. Na psychologii cizinců jsem přece odborník já, Nede. Vím o ní víc než kdokoli jiný, protože nikdo jiný se s odlišnou civilizací ještě ani nepozdravil. Zabít cizince - ten zákon platí v celém vesmíru."

A když ne zabít, tak aspoň trochu zmáčknout."

"Ale my takoví nejsme," řekl Rawlins. "U nás se tolik neprojevuje instinktivní nepřátelství k..."

"Hovno."

"Ale..."

"Kdyby na některé z našich planet přistála cizí kosmická loď," řekl Muller, "dáme je všechny do karantény, posádku někam zavřeme a budeme je vyslýchát tak dlouho, dokud to vydrží. Bez ohledu na dobré způsoby, kterým jsme se naučili při své dekadenci a samolibosti."

Předstíráme si, že nenávisť k cizincům by odporovala naší ušlechtilosti, a přitom ta naše zdvořilost pramení z obyčejné zbabělosti. Vezmi si třeba Hydřany. Část naší vlády přišla s návrhem roztavit tu jejich oblačnou vrstvu a přidat do jejich systému ještě jedno slunce - dřív, než se k nim někdo pošle na výzvědy."

"Ne."

"Vláda ten návrh odmítla a poslala k nim průzkumníka a Hydřani ho zlikvidovali. Tedy mě." Náhle se Muller zarazil. "Co"

se stalo mezi námi a Hydřany za posledních devět let? Další kontakt? Nebo válka?" řekl zděšeně.

"Nic," řekl Rawlins. "Držíme se od nich stranou."

"Mluvíš pravdu nebo jsme ty bastardy už vyhladili? Bůh mi je svědkem, že bych je nelitoval, i když to, co mi udělali, nebyla jejich chyba. Oni jen zareagovali běžným xenofobním způsobem. Nede, válčili jsme s nimi?"

"Ne. Přísahám."

Muller se uklidnil. "Dobrá," řekl po chvíli. "Neboj se, nebudu po tobě chtít, abys mi vyprávěl, co je nového. Stejně mi na tom houby záleží. Jak dlouho zůstane vaše výprava na Lemnosu?"

"Zatím nevíme. Snad ještě pár týdnů. Skutečný průzkum bludiště vlastně ani nezačal. A pak jsou tu i oblasti vně labyrintu. Chceme navázat na předchozí expedice a..."

"A na nějakou chvíli se tu uhnízdít. To se chystají do středu bludiště i ostatní?"

Rawlins si olízl rty. "Poslali mě napřed, abych s tebou projednal další postup. Ještě jsme si neurčili žádný pevný program. Všechno záleží na tobě. Nechceme ti nic vnucovat. A jestli si nepřeješ, abychom tu pracovali, tak..."

"To si opravdu nepřeju," řekl Muller úsečně. "A vyříd' to i svým přátelům. Za padesát nebo šedesát let už budu mrtvý a pak ať si tady čenichají kolem dokola. Ale dokud jsem tu, nikdo mě nebude otravovat! Ať si dělají svou práci ve čtyřech nebo pěti vnějších zónách."

Ale když někdo vkročí do Zóny A, B nebo C, zabiju ho. To myslím smrtelně vážně, Nede."

"A co já? Já sem můžu?"

"Příležitostně. Ani já sám nedokážu předvídat svoje nálady."

Když si se mnou budeš chtít promluvit, trochu se tu projdi a uvidíš."

Když ti řeknu, abys šel ke všem čertům, Nede, tak půjdeš ke všem čertům. Jasný?"

Rawlins se celý rozzářil. "Dobře." Postavil se. Vzápětí se zvedl i Muller, nechtěl, aby nad ním chlapec musel stát.

Rawlins udělal několik kroků směrem k němu.

"Kam jdeš?" řekl Muller.

"Nesnáším rozhovory na tuhle vzdálenost, to pokřikování už mě nebaví. Můžu snad přijít trochu blíž, ne?"

"Nejsi ty náhodou něco jako masochista?" odpověděl Muller podezíravě.

"Ne. Je mi líto, nejsem."

"No a já zase nejsem sadista. Nechci, aby ses ke mně přibližoval."

"Není to tak hrozné, vážně... Dicku."

"Lžeš. Nenávidíš to stejně jako ostatní. Jsem pro vás jako malomocný, Nede, a jestli ty máš nějakou praštěnou zálibu v malomocenství, tak tě upřímně lituju, ale blíž tě nepustím. Vadí mi, když kvůli mně lidi trpí."

Rawlins se zastavil. "Když si to přeješ. Podívej, Dicku, já ti přece nechci působit další potíže. Jen se ti snažím přátelsky pomáhat."

A kdyby ti má pomoc měla být nepříjemná - dobrá, klidně to řekni a já vyzkouším něco jiného. Nerad bych tvou situaci ještě zhoršoval."

"To se mi zdá být pěkně zmatené, chlapče. Co ode mě vlastně chceš?"

"Nic."

"Tak proč mi nedáš pokoj?"

"Jsi přece člověk a zůstal jsi tu příliš dlouho sám. Snad je přirozené, že jsem se s tebou chtěl setkat. Opravdu to zní tak slabomyslně?"

Muller pokrčil rameny. "Nemyslím, že bych byl zrovna nejvhodnější společník. Radši by sis měl sbalit ty svoje sladké křesťanské pohnutky a zmizet. Nemůžeš mi nijak pomoci, Nede. Můžeš mě jenom zraňovat připomínáním toho, co už nikdy nepoznám." Muller odvrátil svůj pohled od vysokého mladého muže a upřeně sledoval přízračné stíny, mihající se podél stěn. Měl hlad a blížila se hodina, kdy je třeba vyrazit na lov, obstarat si večeři. "Má trpělivost je u konce," řekl prudce. "Je čas jít, hochu."

"Dobře. Můžu přijít zase zítra?"

"Možná. Třeba."

Rawlins se bezelstně usmál. "Díky za rozhovor, Dicku. Určitě se vrátím."

4

Rawlins opouštěl Zónu A za nepříjemného měsíčního svitu.

Hlas palubního počítače ho vedl zpět stejnou cestou jako dovnitř a čas od času, na bezpečnějších místech, s ním navazoval spojení i Boardman.

"Byl to dobrý začátek," řekl. "Už jen to, že tě tam vůbec strpěl."

Jak se cítíš?"

"Mizerně, Charlesi."

"Z toho setkání s ním?"

"Z té špinavosti, kterou jsem udělal."

"Přestaň s tím, Nede. Jestli do tebe budu muset pumpovat morální vzpruhu pokaždé, než se vydáš na..."

"Svou práci udělám," řekl Rawlins, "ale radovat se z ní snad nemusím." Opatrně našlapoval na odpružený kamenný blok, který byl připraven svrhnout do propasti každého, kdo by tu pečlivě neudržoval rovnováhu. Nějaké drobné zvíře na něj vycenilo svoje velké zuby ve chvíli, kdy procházel kolem. Na druhé straně bloku Rawlins strčil do zdi v místě, kde ji bylo možné otevřít a získal tak vstup do Zóny B.

Přelétl očima řmsu a zahlédl výklenek se zařízením pro přenos obrazu.

Usmál se pro případ, že by Muller sledoval jeho odchod.

Ted' už věděl, proč se Muller rozhodl žít právě tady. Za podobných okolností by zřejmě udělal totéž. Nebo něco mnohem horšího.

Muller trpěl svou deformací duše v době, kdy jakákoliv deformace byla nežádoucí - a jenom kvůli Hydřanům. Nemít nohu, ruku nebo oko, či nos - to se pokládalo za zločin proti krásu. Taková věc šla snadno opravit a povinností každého člověka bylo brát ohled na své okolí a podstoupit rekonstrukci, která by odstranila všechny jeho nepříjemné nedostatky. Nikdo neměl právo chovat se asociálně a obtěžovat společnost svými vadami.

Ovšem s Mullerovou nemocí si žádný rekonstrukční chirurg poradit nedokázal. Jediným možným řešením byla separace od společnosti.

Slaboch by zvolil smrt. Muller si vybral vyhnanství.

Rawlins se pořád ještě nemohl vzpamatovat z otřesu, způsobeného Mullerovým dotykem. V té chvíli ho bezprostředně, plnou silou zasáhlo nesouvislé, nehmotné vyzařování čistých emocí, při němž se celá Mullerova duše jaksi bezděčně, nepopsatelným způsobem rozlévala do jeho okolí. Účinky toho nekontrolovatelného proudění Rawlinse deprimovaly, vyvolávaly v něm silný pocit únavy a tísně.

To, co Hydřané provedli Mullerovi, nesouviselo nijak ani s telepatii.

Muller nedokázal číst ve vědomí jiných lidí, neuměl jim předávat své myšlenky. Spíš se zdálo, jako by odněkud z něj přýštil on sám: příval pocitů beznaděje, řeka smutku a bolesti, úplná stoka, vylévající odpad z jeho duše. A on ji prostě nedokázal zadržet. Během toho krátkého, a přece tak nekonečného okamžiku, kdy mu Muller stiskl zápěstí, měl Rawlins dojem, že se v té stoce utopí. Potom už cítil jenom jakousi neurčitou, mlhavou úzkost.

Rawlins se pokoušel srovnat si v hlavě všechny své zážitky.

Mullerovy deprese by samy o sobě přece nebyly ničím výjimečným.

A v záření, které z něj vycházelo, se v podstatě jen odráželo vědomí zátěže, jakou vesmír připravil pro své obyvatele. Čím víc se Rawlins tam na tom náměstí přiblížil k Mullerovi, tím víc si připadal jako přístroj, naladěný na příjem pocitů, pramenících ze všeho disharmonického v lidském životě: ze ztracených šancí, z promarněných lásek, z ukvapených slov, nespravedlivých neštěstí, z nenasytosti, hltavosti, žádostivosti, ze závisti, ostré jako nůž, ze zžíravé nespokojenosti, z jedovatého zubu času, ze zimy, neúprosně zabíjející drobný hmyz, z rozbitých věcí. Zdálo se mu, že snad pohlédl do tváře všem nezdarům, stárnutí, vzteku, bezmocnosti, impotenci, osamělosti, prázdnotě, šílenství i pohrdání sebou samým. Znělo to jako tichý zlostný výkřik celého vesmíru.

Rawlins se zmítal ve svých úvahách. A co my? V čem jsme vlastně jiní než Muller. Nevychází stejné vlnění i ze mě, z Boardmana, z mé matky, z dívky, se kterou se miluji? Neprocházíme kolem sebe jako majáky, fixované na frekvenci, kterou nedokážeme zachytit? Díky Bohu, že to tak není. Tahle hudba by se dost špatně poslouchala.

"Probuď se, Nede," řekl Boardman. "Přestaň se vznášet v oblacích a začni dávat pozor. Už budeš v Zóně C."

"Charlesi, jak ti bylo, když ses potom poprvé setkal s Mullerem?"

"O tom si promluvíme později."

"Necítil ses, jako bys poprvé viděl člověka takového, jaký ve skutečnosti je?"

"Už jsem ti jednou řekl..."

"Nech mě domluvit, Charlesi. Tady mi žádné nebezpečí nehrozí."

Ten pohled do lidské duše, to pro mě byl příliš velký otřes. Jenže - poslouchej, Charlesi - on je ve skutečnosti jiný. Je to dobrý člověk.

To, co z něj vyzařuje, je něco jako šum. To bahno ti o Dickovi Mullerovi nic neřekne. Když ten šum dokážeš oddělit, je signál úplně jiný... Jako když zaměřuješ zesilovač na hvězdy, je taky plný rušivých vlivů - a dokud spektrum nedoladíš, tak se právě ty nejkrásnější hvězdy můžou ztrácet v nejhorším šumu. To je ale jenom otázka citlivosti přístroje, rozumíš, to nemá s kvalitou samotné hvězdy nic společného, to... to..."

"Nede!"

"Promiň, Charlesi."

"Vrať se do tábora. Každý z nás ti potvrdí, že Dick Muller je prima chlap. Proto ho potřebujeme. A potřebujeme i tebe tak zklapni a dávej si pozor na cestu. Hlavně opatrně. Klid. Co je to tam vlevo za zvíře? Pospěš si, Nede. Ale zůstaň klidný. To je nejdůležitější, chlapče."

Klid."

## KAPITOLA OSMÁ

### 1

Druhý den ráno už bylo jejich setkání pro oba dva snazší.

Rawlins se dobře vyspal pod spánkovou síť a vyrazil do středu bludiště, kde bez problémů našel Mullera. Vlastně ho vůbec hledat nemusel.

Muller stál na kraji centrálního náměstí, poblíž vysokého komolého jehlanu z neznámého tmavého kovu a čekal.

"Co tomu říkáš?" nenuceně se zeptal přicházejícího Rawlinse.

"Je jich tu osm, v každém rohu náměstí jeden. Pozoruju je už léta."

Otáčeji se. Podívej." Muller ukázal na jednu z plochých stěn pylonu.

Ve vzdálenosti deseti metrů Rawlins znovu zachytil Mullerovo záření.

Přesto se přinutil jít dál. Tak blízko se včera vůbec neodvážil. S výjimkou toho mrazivého momentu, kdy ho Muller

chytil za zápěstí a přitáhl si ho k sobě. "Vidíš?" řekl Muller a poklepal rukou na kovový jehlan.

"Nějaká značka."

"Trvalo mi šest měsíců, než jsem ji tam vyryl. Spotřeboval jsem pěkných pár úlomků z támhleté rozpraskané křišťálové stěny.

Každý den jsem tu dřel hodinu nebo dvě, až dokud v tom kovu nebyla viditelná značka. A tu značku jsem pak pozoroval. Za jeden zdejší rok se otočí jednou kolem dokola. Proto vím, že se ty jehlany pohybují.

Normálně si toho nemůžeš všimnout, ale je to tak. Zřejmě měly sloužit jako kalendář."

"Takže... ty... už jsi někdy..."

"Ty nemáš rozum, člověče."

"Promiň." Rawlins ustoupil dozadu, snažil se ze všech sil, aby na něm Muller nepoznal, jak strašně se v jeho blízkosti cítí. Třásl se, do tváře se mu nahrnula krev. Z pěti metrů nebyl vliv záření tak mučivý.

Rawlins se zastavil. Snaž se, říkal si v duchu, musíš si na to nějak zvyknout.

"O čem jsi vlastně chtěl mluvit?"

"Jestli pozoruješ jenom tenhle pylon."

"Vyryl jsem značky i do několika dalších. Otáčejí se všechny, o tom není pochyb. Ale mechanismus toho otáčení jsem nerozluštil.

Víš, pod tím městem musí fungovat nějaký fantastický mozek. Je starý už milióny let, ale pracuje pořád dál. Možná jsou jeho kognitivní prvky ponořené do tekutého kovu, kdo ví. A tak zajišťují otáčení těchhle pylonu a dodávky vody a úklid ulic."

"A provoz pastí."

"Ano. A provoz pastí," řekl Muller. "Ale mě se z něj nepovedlo najít vůbec nic. Udělal jsem tu i pár výkopů a jediné, co jsem našel, byla úplně obyčejná hlína. Třeba se to podaří vám, vy archeologické krysy, třeba ten mozek odněkud vyhrabete... Co? Máte nějakou stopu?"

"Nemyslím," řekl Rawlins.

"To nezní příliš informovaně."

"Ani nemůže. Vždyť jsem se zatím vůbec nezúčastnil prací uvnitř města." Rawlins se nejistě usmál. Vzápětí si za ten letný pohyb v obličejí vysloužil přívál nadávek od Boardmana, který ho prostřednictvím monitorovacího okruhu důrazně upozornil, že tím přitroublým úsměvem doprovází každou svou lež a že si toho Muller co nevidět všimne.

"Většinou jsem byl mimo město," řekl Rawlins. "Řídil jsem operace spojené se vstupem do labyrintu. A potom jsem šel rovnou sem. Tak nevím, co ostatní mezitím objevili. Pokud vůbec něco objevili."

"Budou tu rozkopávat ulice?" zeptal se Muller.

"Řekl bych, že ne. Teď už se kopání moc nenosí. Používáme spíš snímací zařízení, senzory a sondážní paprsky," odpověděl Rawlins a bez rozmyslu, okouzlený svou vlastní schopností improvizace, hned pokračoval: "Archeologie bývá často spojována s destrukcí, to je pochopitelné. Když chceš vědět, co je pod pyramidou, musíš ji nejdřív odstranit. Ale teď už se dá hodně udělat s využitím sond. To je nová škola, rozumíš, nahlédnout pod zem bez kopání. Takhle chráníme historické památky pro..."

"Na jedné z planet Epsilon Indi," řekl Muller, "jeden tým archeologů před patnácti lety kompletně rozebral pohřební pavilón jakési mimozemské civilizace, aby se nakonec ukázalo, že ho není možné znovu postavit, protože nikdo nedokázal pochopit strukturu té stavby.

A když to pak přece jenom zkusili, rozpadla se celá budova na kusy a bylo po legraci. O pár měsíců později se mi poštěstilo vidět ty ruiny na vlastní oči. Ale ten případ určitě znáš líp než já."

Rawlins o tom případu samozřejmě neměl ani ponětí. "No..."

to... v každém oboru se najde spousta břídlů," vypravil ze sebe a tváře mu nezadržitelně začaly rudnout.

"Doufám, že k těm břídlům nepatříte i vy. Nerad bych viděl bludiště v troskách. I když taková možnost je prakticky vyloučena.

Bludiště se umí docela dobře ochránit i samo." Muller se vydal volným krokem od pylonu směrem na náměstí. Rawlins s úlevou sledoval, jak se vzdálenost mezi nimi zvětšuje, ale Boardman mu nařídil, aby za ním okamžitě vyrazil. Taktika postupného tlumení Mullerovy nedůvěry předpokládala, že Rawlins bude záměrně a soustavně vnikat do jeho emocionálního pole. Muller, aniž se ohlédl, zabručel víceméně pro sebe: "Klece jsou už zase zavřené."

"Klece?"

"Jenom se podívej tam dolů - do té ulice, která vede sem na náměstí."

Rawlins viděl přístěnek, opřený o zeď jednoho domu. Přímě z dlažby vystupovalo asi deset zahnutých mříží z bílého kamene, zapuštěných do stěny ve výšce zhruba čtyř metrů a vytvářejících objekt podobný kleci. A nedaleko od ní stála druhá klec.

"Je jich tu asi dvacet, symetricky rozmístěných v ulicích, které ústí na náměstí," řekl Muller. "Co jsem tu, tak se klece otevřely třikrát.

Ty mříže se nějak zasunou do dlažby a zmizí. Potřetí se to stalo v noci před dvěma dny. Ještě nikdy jsem neviděl, jak se klece otvírají nebo zavírají a teď jsem to propásl znova."

"K čemu podle tebe ty klece slouží?" zeptal se Rawlins.

"Aby se do nich zavírala nebezpečná zvířata. Nebo zajatí nepřátelé.

K čemu jinému by mohla klec sloužit?"

"A když se teď otvírají, tak..."

"Město se pořád ještě snaží pomáhat svým lidem. Vnější zóny jsou plné nepřátel. A klece se připravují pro případ, že by se některý z nich dostal do zajetí."

"To jako myslíš nás?"

"Ovšem. Nepřátele." Mullerovy oči se rozhořely v náhlém záchvatu šílené zuřivosti. Rawlins se zděsil toho, jak snadno ten člověk sklouzne od normálního rozhovoru k neovladatelnému výbuchu.

"Homo sapiens. Nejnebezpečnější, nejkrutější a nejodpornější zvíře ve vesmíru!"

"Říkáš to tak, jako kdybys tomu opravdu věřil."

"Taky že tomu věřím."

"Prosím tě," řekl Rawlins. "Zasvětil jsi celý svůj život práci pro dobro lidstva. Nemůžeš přece věřit..."

"Zasvětil jsem celý svůj život," řekl Muller pomalu, "práci pro dobro Richarda Mullera." Obrátil se tak, aby viděl Rawlinsovi do tváře.

Stáli teď šest nebo sedm metrů od sebe. A záření se zdálo silnější než kdykoliv předtím. "Houby mi záleží na lidstvu tak, jak si to představuješ ty, chlapče. Já jenom viděl hvězdy a chtěl jsem je. Chtěl jsem být bohem. Jeden svět mi nestačil. Chtěl jsem mít všechny. Budoval jsem svou kariéru proto, abych se dostal ke hvězdám. Tisíckrát jsem riskoval svůj život. Snášel jsem úžasné teplotní extrémy. Zaneřádl jsem si plíce všelijakými fajnovými plyny, jsem zrekonstruovaný od hlavy až k patě. Jedl jsem věci, ze kterých by ses pozvracel, kdybys ti o nich jen řekl. Děti jako ty mě obdivují a píšou slohové práce o mé nezištné lásce k lidem, o mém neúnavném hledání pravdy. Tak já ti něco řeknu: jsem stejně nezištný jako Magalhaes, Kolumbus nebo Marco Polo. Co myslíš - vydávali se do neznáma pro dobro lidstva a nebo kvůli sobě? Ptáš se, po čem jsem toužil já? Já se chtěl dostat nahoru.

Chtěl jsem mít zlaté pomníky na tisícovce světů... Čteš poezii?

To, co člověka žene je sláva. Největší slabost ušlechtilého ducha.

Když někdo zajde příliš daleko, bohové ho klepnou přes prsty. Říká se tomu arogance. A já bych klidně mohl být její odstrašující příklad.

Když jsem prolétl tou vrstvou mraků, abych se setkal s Hydřany, cítil jsem se jako bůh. Kristepane, já byl bůh. A když jsem je opouštěl, zase jsem se do těch oblak vrátil. Pro Hydřany musím být něco jako bůh. Rozumíš? Jsem součástí jejich mýtů, nikdy si o mně nepřestanou vyprávět. Zmrzačený bůh. Umučený bůh. Bytost, která se snesla mezi ně a stala se pro ně tak nesnesitelnou, že si ji museli trochu upravit.

Ale..."

"Ta klec..."

"Neskákej mi do řeči!" vyštěkl Muller. "Jak vidíš, pravda je taková, že jsem nebyl žádný bůh, jen hloupý smrtelník, co si na boha chtěl hrát. A skuteční bohové se rozhodli uštédřit mi lekci. Připomenout mi, že jsem jen chlupaté zvíře v obleku z plastické hmoty. Upozornit mě na můj zvířecí mozek - byť schovaný pod vznešenou lebkou.

A zařídili to tak, aby Hydřani provedli s mým mozkiem nějaký šikovný chirurgický trik, nějakou svou specialitu, předpokládám. Nevím, jestli to pro Hydřany byla jen škodolibost. Možná, že se jen upřímně snažili odstranit můj defekt, mou neschopnost předávat své pocity druhým. Cizincům. Kdoví. Každopádně udělali to, co udělali.

A potom jsem se vrátil zpátky na Zem. Hrdina a zároveň malomocný.

Kdo se ke mně přiblíží, onemocní. Proč? Protože vám dávka toho mého záření připomene, že i vy jste úplně obyčejná zvířata. A tak chodíme pořád dokola v nekonečném začarovaném kruhu. Vy nenávidíte mě, protože se v mé blízkosti dozvídáte nepříjemné věci o své vlastní duši. A já nenávidím vás, protože v té chvíli ode mě musíte okamžitě pryč. Takže jsem vlastně nositelem náказы a ta nákaza se jmenuje pravda. Díky ní jsem pochopil, jak je to obrovské štěstí pro lidstvo, že jsme všichni uzavřeni ve svých lebkách. Kdybychom totiž měli třeba jen částečnou schopnost telepatie - a stačilo by i tak neurčité proudění, jaké vychází ze mě - nedokázali bychom spolu žít. Lidská společnost by nemohla existovat. Kdežto Hydřani si dokážou navzájem předávat obsah svého vědomí a zdá se, že jim to moc nevádí. Ale nám ano. A proto říkám, že člověk je nejodpornější zvíře v celém vesmíru. Vždyť ohavnost vyzařování lidské duše nesnesou ani samotní lidé!"

"Já myslím, že se ta klec otevírá," řekl Rawlins.

"Co? Počkej... ať se můžu podívat." Muller prudce vyrazil kupředu.

Rawlins mu nestačil dost rychle ustoupit z cesty a záření ho znovu zasáhlo plnou silou. Tentokrát mu to ale nepřipadalo tak trýznivé.

Přinášelo s sebou do jeho vědomí obrazy podzimu: vadnoucí listy, umírající květy, vítr plný prachu, brzké stmívání. Rawlins necítil bolest, spíš smutek. Smutek z krátkosti života, smutek ze společenských poměrů. A Muller zatím soustředěným, upřeným pohledem sledoval alabastrové mříže té záhadné klece.

"Stáhly se už o několik centimetrů. Proč jsi mi nic neřekl?"

"Pokoušel jsem se. Ale tys mě neposlouchal."

"Ne. Ne. Ta má zatracená povaha." Muller se spokojeně usmíval.

"Nede, na tohle jsem se těšil celá léta. Klec v pohybu! Podívej, jak hladce klouže, jak plynule se zasouvá do dlažby. To je zvláštní, Nede. Ještě nikdy se neotevřely ani dvakrát za rok - a teď se otvírají podruhé během jediného týdne."

"Třeba jsi přehlédl spoustu jiných otevření," namítl Rawlins, "Například, když jsi spal..."

"To pochybuju. Podívej se na to!"

"Proč by podle tebe měly začít fungovat právě teď?"

"Protože je všude kolem plno nepřátel," řekl Muller. "Mě už město přijalo za svého. Žiju tu přece tak dlouho. Možná, že se tě pokusí nějak dostat dovnitř, do klece. Nepřítel. Člověka."

Klec už byla úplně otevřená. Kromě řady drobných otvorů v dlažbě nezbyla po mřížích ani stopa.

"Už jsi tam někdy zkoušel něco zavít?" zeptal se Rawlins.

"Nějaké zvíře?"

"Ovšem. Přitáhl jsem dovnitř velkého mrtvého masožravce. A nestalo se nic. Pak se mi jednoho menšího podařilo

chytit živého. Ale dopadlo to stejně." Zamračil se. "Přemýšlel jsem i o tom, že si tam vlezu já osobně, abych viděl, jak bude klec reagovat na živého člověka.

Ale pak jsem to neudělal. Když jsi sám, nemáš na podobné experimenty dost odvahy." Na okamžik se odmlčel.

"Nechtěl bys mi trochu pomoci při jednom malém pokusu? Co, ty na to Nede?"

Rawlins zatajil dech. Řídký vzduch ho pátil v plicích jako oheň.

"Stačí jen vlézt do přístěnku a minutu nebo dvě tam zůstat," řekl Muller tiše. "Uvidíme, jestli se za tebou klec zavře. Je to nesmírně důležitá věc, Nede."

"A jestli se zavře," namítl Rawlins, aniž by bral ten návrh příliš vážně, "jak se dostanu ven?"

"Mám přece zbraně. V krajním případě odřízneme mříže laserem."

"Ale tím tu klec zničíš. A jak jsi mi sám říkal, chceš tu mít všechno v pořádku."

"Někdy je ničení jedinou cestou k poznání. Tak běž, Nede."

Vlez si do toho přístěnku."

Mullerův hlas byl čím dál tím rozhodnější a naléhavější. Stál tam, přikrčený, svaly napjaté, ruce vbok, konečky prstů zabořené do stehů. Jako kdyby měl do té klece chtít hodit, pomyslel si Rawlins.

"Udělej, co ti říká, Nede," ozval se mu v uchu Boardmanův tichý povel. "Běž do té klece. Musíš dokázat, že mu věříš."

Jemu věřím, říkal si Rawlins, ale nevěřím té kleci.

Měl nepříjemný pocit, že se mu podlaha klece propadne pod nohama ve chvíli, kdy mříže budou zase zpátky na svém místě. Už se viděl, jak padá někam do podzemní vany s kyselinou nebo do ohnivého jezera. Do šachty na likvidaci polapených nepřátel. Jakou mám jistotu, že se něco takového nestane?

"Udělej to Nede," zabručel Boardman.

Bylo to zbytečně velké, potřeštěné gesto. Rawlins překročil řadu drobných otvorů v dlažbě a otočil se zády ke zdi domu. Takřka vzápětí vylétly zahnuté mříže z dlažby a zasekly se do stěny nad jeho hlavou tak pevně, jako by k té stěně přirostly. Podlaha se mu nepropadla pod nohama. Ani ho nezasáhly žádné smrtící paprsky. Vlastně se nestalo vůbec nic. Až na jednu maličkost: Rawlins teď byl vězněm toho šíleného města.

"Fantastické," řekl Muller. "Musí to nějak reagovat na inteligenci."

Když jsem to zkoušel se zvířaty - ať už byla živá, nebo mrtvá - mříže se ani nepohnuly. Co tomu říkáš, Nede?"

"Mám radost, že jsem ti pomohl při tvém pátrání. Ale ještě líp mi bude, až mě odtud dostaneš ven."

"To bude problém. Já nevím, jak se ty mříže uvádějí do pohybu.."

"Říkal jsi, že je odřízneš laserem."

"Proč je hned ničit? Chvilí počkáme, co ty na to? Třeba se klec zase sama od sebe otevře. Tady jsi v absolutním bezpečí. Přinesu ti jídlo, kdybys měl náhodou hlad. Nebudou tě tví lidé postrádat, když se do večera nevrátíš?"

"Poslal bych jim zprávu," řekl Rawlins mrzutě. "Ale do té doby snad už budu venku."

"Zachovej klid," radil mu Boardman. "V nejhorším tě dostaneme ven my. Teď je důležité, abys Mullerovi pokud možno ve všem vyhověl. Musíš ho přesvědčit, že jsi jeho přítel. Rozumíš? Jestli mě slyšíš, tak se pravou rukou dotkni své brady."

Rawlins se dotkl pravou rukou své brady.

"To, co jsi udělal, Nede," řekl Muller, "bylo zatraceně odvážné."

Nebo stupidní. Někdy si nejsem jistý, jaký je v tom rozdíl. Každopádně ti děkuju. Bez tebe bych určitě tajemství těch klecí nerozluštil."

"Těší mě, že jsem ti u toho asistoval. Aspoň vidíš, že lidi nejsou zas tak strašní."

"Ne. Rozhodně ne vědomě. Hnusné je to, co mají uvnitř. Dovol, abych ti to připomněl." Muller přistoupil ke kleci a opřel se rukama o hladké mříže, bílé jako vysušené kosti. Rawlins cítil, jak intenzita záření prudce stoupá. "Tady, někde pod mou lebkou. Samozřejmě, já sám jsem to nikdy na vlastní kůži nepoznal. O tom, jaké to je, se můžu jenom dohadovat podle reakcí ostatních. Musí to být odporné."

"Já už jsem si na to dokázal zvyknout," řekl Rawlins a pohodlně se usadil na zkřížených nohou. "Zkoušel ses toho nějak zbavit, když ses vrátil z Bety Hydry IV?"

"Chtěl jsem, aby mi doktoři udělali rekonstrukci. Ale jak mě mohli dát do pořádku, když vůbec nepřišli na to, co s mým nervovým systémem vlastně je? Stačí?"

"Jak dlouho to trvalo?"

"Pár měsíců. Dost dlouho na to, abych si uvědomil, že neexistuje žádná lidská bytost, která by v mé blízkosti do pěti minut nezezelenala."

Začal jsem se litovat a nenávidět zároveň. I když - lítost a nenávisť - to je v podstatě totéž. Chtěl jsem se zabít, chápeš, aby ode mě měl svět pokoj."

"Tomu nevěřím," řekl Rawlins. "Jsou lidé, kteří se prostě neumějí zabít. A ty patříš mezi ně."

"Díky, něco takového by mě nikdy nenapadlo. Ne, opravdu jsem se nezabil, jak vidíš. Zkoušel jsem nejvybranější drogy, začal jsem pít, snažil jsem se žít co nejnebezpečněji. A stejně jsem to nakonec všechno přežil. Za jediný měsíc jsem vystřídal čtyři neuropsychiatrické kliniky. Zkoušel jsem nosit ochrannou prilbu z olova jako štít proti vyzařování myšlenek. Bylo to stejné, jako kdybys chtěl udržet neutrína v kbelíku. Způsobil jsem paniku i v jednom veřejném domě na Venuši. Ty holky odtamtud utíkaly tak rychle, že se ani nestačily obléct." Muller si odplívl. "Ty víš, že jsem vždycky dobře snášel život ve společnosti i mimo ni. Mezi lidmi jsem byl šťastný, choval jsem se srdečně, zdvořile. Nebyl jsem tak uhlazený a usměvavý jako vy, co překypujete laskavostí a ušlechtilostí. Normálně jsem se s nimi bavil."

Patřil jsem k nim, rozumíš, měl jsem je rád. Ale pak jsem se klidně dokázal sbalit a zmizet na rok a půl někam, kde nenarazíš na živou duši, a bylo to taky v pořádku. Jenže tenkrát mi došlo, že jsem od společnosti odříznutý nadobro, a uvědomil jsem si, že ji vlastně moc potřebuju."

Ale to už je pryč. Už jsem z té touhy vyrostl, kamaráde. Teď bych prožil o samotě třeba sto let a nikdo by mi nechyběl. Naučil jsem se dívat na lidstvo tak, jak se lidstvo dívá na mě - na něco nechutného, na depresivně působící poškozenou věc, které je lépe se vyhnout. K čertu s vámi se všemi. Nikomu z vás nic nedlužím. Ani lásku. Nemám žádné závazky. Pro mě za mě můžeš v té kleci třeba shnit, Nede, a já kolem ní budu chodit dvakrát denně a s úsměvem si budu prohlížet tvou lebku. Ne proto, že bych tě nenáviděl. Necítím nenávist ani k tobě, ani ke galaxii plné lidí, jako jsi ty. Já se vás jenom štítím. Jinak pro mě neznamenate nic. Nebo ještě hůř: jste bláto, špína. Tak. Teprve teď o sobě víme všechno."

"Ty mluvíš, jako kdybys patřil k jiné rase," řekl Rawlins nedůvěřivě.

"Ne, já patřím k lidské rase. Jsem nejlidštější ze všech lidí, protože jsem jediný, kdo neumí skrývat svou lidskost. Cítíš ji? Cítíš ten hnus? To, co je ve mně, je taky v tobě. Odskoč si k Hydřanům, aby ti pomohli to tvoje lidství osvobodit, a lidi před tebou budou utíkat, stejně jako utíkají přede mnou. Teď přece mluvím jako člověk.

Teď říkám pravdu. Já jsem ta lebka pod mou tváří, kamaráde. Já jsem ten vnitřek. To svinstvo, o kterém si všichni myslí, že tam uvnitř není. Ta prostá zvířecnost, chtivost, nezdravost, nenávist a závist. A přitom jsem si připadal jako bůh. Arogance. Musel jsem si připomenout, kdo ve skutečnosti jsem."

"Proč ses vůbec rozhodl odejít na Lemnos?" řekl Rawlins tiše.

"To je zásluha muže jménem Charles Boardman."

Rawlins strnul překvapením, když to jméno uslyšel.

"Ty ho znáš?" řekl Muller.

"Ano, ano. Ovšem. On... on má důležité postavení ve vládě."

"Tobě se to mluví. Víš, že mě na Betu Hydry IV poslal právě Boardman? Ne, on mě nepodrazil, nemusel mě přesvědčovat některým z těch svých kriváckých způsobů. Na to mě příliš dobře znal. On si jen trochu zahrál s mými ambicemi. Jde o svět, kde žije neznámá civilizace, řekl mi, a my k nim chceme poslat člověka. Může to být sebevražedná mise, ale taky to může být první kontakt s jinou inteligentní formou života. Nezajímá tě to náhodou? A tak jsem do toho samozřejmě šel. On věděl, že něčemu takovému nedokážu odolat. A potom, když jsem se vrátil zpátky v tomhle stavu, tak se mi ještě snažil nějaký čas vyhábat - buď proto, že nedokázal snést mě, nebo proto, že nedokázal snést svůj vlastní pocit viny. Ale nakonec jsem si ho stejně našel a povídám mu: podívej se, Charlesi, jak teď vypadám - nevíš, kam bych měl jít, co bych měl dělat? Držel jsem ho těsně u sebe. Takhle.

Jeho tvář měnila barvy. Musel si kvůli tomu vzít prášek. Bylo na něm krásně vidět, jak se mu zvedá žaludek. A tak mi začal vyprávět o lemnoském labyrintu."

"Proč?"

"Nabídl mi ho jako nejvhodnější úkryt. Vlastně ani nevím, jestli se ke mně zachoval krutě nebo milosrdně. Podle mého doufal, že se zabiju při cestě labyrintem - decentní smrt pro chlápka, jako jsem já. No, rozhodně by to bylo lepší než spolykat bůhví co a potom nakrmit potkany v nějaké stoce. Tehdy jsem pochopitelně Boardmanovi řekl, že něco podobného nepřichází v úvahu. Chtěl jsem za sebou zamést stopy. Začal jsem na něj řvát, že taková hloupost je to poslední, co bych v životě udělal. Pak jsem si užil měsíc na skluznicích v dolním New Orleansu - a když jsem se odtamtud vrátil, pronajal jsem si loď a odletěl na Lemnos. Prováděl jsem všechny možné manévry, abych odvrátil pozornost od skutečného cíle svého letu. Boardman měl pravdu. Tohle je pro mě to pravé místo."

"Jak se ti vůbec povedlo projít labyrintem?" řekl Rawlins.

"Nešťastnou náhodou."

"Nešťastnou náhodou?"

"Přál jsem si jenom slavnou smrt, nic víc," řekl Muller. "Bylo mi fuk, jestli v tom bludišti pojdu dřív nebo později. Zkrátka jsem vrazil dovnitř a namířil si to rovnou ke středu."

"Tomu nevěřím!"

"Ale je to pravda. Víceméně. Můj problém je, že přežiju kdeco, Nede. Musí to být vrozený talent nebo snad něco nenormálního.

Mám neobvyklé reflexy. Šestý smysl, jak se říká. Taky mám neobvyčejně vyvinutý pud sebezáchovy. Kromě toho jsem si vzal s sebou hmotnostní detektory a spoustu dalšího užitečného vybavení. A tak jsem vstoupil do bludiště a zbystřil jsem pozornost vždycky, když se kolem mě povalovaly nějaké mrtvoly, a zastavil jsem se vždycky, když se mi před očima začaly dělat nějaké mžitky. Čekal jsem smrt už v Zóně H. Vlastně jsem si ji přál. Jenže právě v tom byl ten vtip - já už se neměl čeho bát. Na rozdíl od ostatních mi cestou chyběla potřebná dávka napětí. Prošel jsem všemi nástrahami bludiště jako starý kocour, kterému neunikne sebemenší detail, a k svému velkému zklamání jsem se dostal až sem."

"Už jsi někdy zkoušel vyjít ven?"

"Ne. Čas od času si zajdu do Zóny E, kde se teď uhníždili tví přátelé. Dvakrát jsem byl v Zóně F. Ale většinou zůstávám ve třech vnitřních Zónách. Zařídil jsem se tu celkem slušně. Mám radiační box se zásobami potravin, jedna budova mi slouží jako knihovna, do další jsem si nastěhoval sexboxy, taky mám sál s vycpaninami svých trofejí. Chodím teď často na lov. A zkoumám labyrint a snažím se přijít na kloub jeho mechanismu. Nadiktoval jsem už několik boxů se záznamy o svých objevech. Vsadím se, že by si je ti tvoji archeologové rádi pustili."

"Určitě bychom se z nich dozvěděli spoustu věcí," řekl Rawlins.

"Určitě. A proto je radši rozstřihám na kusy dřív, než by se někomu z vás mohly dostat do ruky. Máš hlad, co?"

"Trochu."

"Přinesu ti něco k jídlu. A ne, abys mi zatím utekl."

Muller odešel dlouhými kroky od klece a za chvíli zmizel v jednom ze sousedních domů. "To je hrůza, Charlesi," řekl Rawlins tiše, "ten chlap nemá všech pět pohromadě."

"To bych netvrdil," odpověděl Boardman. "Devět let samoty musí jistě zanechat stopy na duševní rovnováze člověka a pokud vím, tak Muller nebyl zvlášť vyrovnaný ani předtím. Ale třeba to na tebe jen hraje - předstírá šílenství, aby si prověřil tvoje úmysly."

"A když ne?"

"Jeho případná duševní choroba v našich plánech nehraje žádnou roli. Naopak, mohla by nám být dokonce prospěšná."

"Tomu nerozumím."

"Ani nemusíš," řekl Boardman bez rozpaků. "Radši teď odpočívej."

Zatím si vedeš skvěle."

Muller se vrátil s masem rozloženým na velkém podnosu a s křišťálovým pohárem plným vody. "Nic lepšího tu nemám," řekl a prostrčil pořádný kus masa mezi mřížemi. "Zdejší zvěřina. Jíš, doufám, tuhou stravu?"

"Ovšem."

"Aby ne, v tvém věku. Kolik jsi říkal, že ti je, dvacet pět?"

"Dvacet tři."

"Ještě horší." Muller mu podal pohár s vodou. Měla příjemnou chuť, vlastně neměla skoro žádnou chuť. Muller bezstarostně seděl před klecí a jedl svou porci masa. Rawlins si uvědomil, že mu jeho záření nepřipadá tak úmorné dokonce ani ze vzdálenosti menší než pět metrů. Člověk tomu časem přivykne, pomyslel si. Když člověku nic jiného nezbývá.

"A co takhle, kdybys odtud za pár dní vyšel ven a setkal se s mými kamarády? Nechtělo by se ti?" řekl Rawlins po chvíli.

"V žádném případě."

"Moc rádi by si s tebou poklábosili."

"Ale já bych nerad mluvil s nimi. To bych si spíš povídal s divokými zvířaty."

"Se mnou jsi přece mluvil," poznamenal Rawlins.

"Protože to pro mě bylo něco nového. A protože tvůj otec byl můj dobrý přítel. A protože - znáš to, chlapče - ty sám jsi ještě jakž takž snesitelný. Ale proč bych na sebe měl nechat vyvalovat oči nějakou bandu archeologů?"

"Mohli by být jenom dva nebo tři," navrhl Rawlins. "Aby sis pomalu zvykal na myšlenku, že se vrátíš mezi lidi."

"Ne."

"Já nevím..."

"Počkej moment," přerušil ho prudce Muller. "Proč bych si měl pomalu zvykat na myšlenku, že se vrátím mezi lidi?"

"No, protože jsou tu všude kolem," řekl Rawlins nejistě, "protože to není dobrý nápad... takhle se izolovat od..."

"Nechystáte na mě náhodou nějakou boudu? Nechcete mě chytit a vytáhnout ven z labyrintu? No? Honem, chlapče, honem... co se za tím vším skrývá? Proč se tak snažíš zlomit můj odpor k lidem, co?"

Rawlins zaváhal. Trapné ticho v jeho uších vyplňoval Boardmanův překotný hlas, napovídal mu, zahrnul ho přívalem lstivých nápadů. Rawlins poslouchal a snažil se, jak nejlépe uměl.

"Dicku, ty ze mě děláš úplného intrikána," řekl, "ale já nemám v úmyslu nic nekalého, přísahám. Chtěl jsem trochu nahlodat tvůj odpor k lidem, rozveselit tě, spřátelit se s tebou. To je pravda a myslím, že bude lepší, když ti řeknu proč."

"To si teda myslím, že bude!"

"Kvůli archeologickému výzkumu. Můžeme tu zůstat jenom několik týdnů. A ty už tu jsi... jak dlouho... devět let? Znáš tohle místo líp než kdokoli jiný, Dicku, a podle mě není fér, aby sis své poznatky nechával pro sebe. A já jsem doufal, že se postupně uklidníš, že se spřáteliš nejdřív se mnou a potom že snad přijdeš i do Zóny E, promluvíš si s ostatními, odpovíš na jejich otázky, vysvětlíš jim všechno, co víš o labyrintu..."

"Že není fér, abych si své znalosti nechával pro sebe?"

"Samozřejmě. Zatajovat poznání - to je hřích."

"A to je fér, že mě lidi pokládají za nečistého, že ode mě utíkají?"

"To nemůžeš srovnávat," řekl Rawlins. "To není otázka férovosti."

To, co se stalo tobě, je nemoc - nešťastná nemoc, kterou sis nezasloužil, a nikdo nemá radost z toho, že potkala právě tebe. Na druhé straně ale musíš pochopit, jak je pro ostatní těžké, aby zaujali objektivní postoj k tvému... k tvému..."

"K mému smradu," doplnil ho Muller. "No dobrá. Je těžké vydržet v mé přítomnosti. Pak ale nechápu, proč bych měl svou přítomností obtěžovat tvé přátele. Zkrátka zapomeň na to, že bych si s nimi měl jít promluvit a srkat s nimi čaj a kdovíco ještě. Já jsem tu proto, že chci být sám, a na tom nehodlám nic měnit. I když jsem teď v tvém případě udělal jednu krátkodobou výjimku. Navíc ti musím znovu připomenout, že ta má nešťastná nemoc není nezasloužená. Můžu si za ni já sám. Strkal jsem nos do míst, kam nepatřím, a nechtěl jsem si to ve své nadutosti vůbec připustit. Arogance. Jak dlouho ti to mám ještě vysvětlovat?"

Boardman mu neustále předával své pokyny. Rawlinse pálila na jazyku trpká chuť lži, přesto pokračoval v rozhovoru: "Nevyčítám ti tvou zahořklost, Dicku. Jenom si myslím, že není správné, abys před námi zatajoval informace. Já nevím... vzpomeň si na doby, kdy jsi sám pracoval jako průzkumník. Kdybys přistál na nějaké planetě, kde by někdo měl k dispozici informace, které by pro tebe byly životně důležité, určitě by ses je taky snažil získat - dokonce i kdyby ten člověk měl jistě osobní potíže a..."

"Lituju," řekl Muller mrazivě, "to není můj problém." Odešel a nechal Rawlinse v kleci samotného s dvěma kousky masa a jedním poloprázdným pohárem vody.

"To nic, on je hrozně vzteklý," řekl Boardman, když byl Muller z dohledu. "Vlídnosti se od něj sotva dočkáš. Ale ty na něj platíš, Nede. Ty jsi ta správná směsice mazanosti a naivity."

"A jsem v kleci."

"Na tom nezáleží. Pošleme robota, aby tě vyprostil ven, jestli se klec sama brzy neotevře."

"Nemá to cenu," zašeptal Rawlins. "Jak ho chceš přimět ke spolupráci, když nenávidí celý svět? To se nedá zvládnout, Charlesi."

Nikdy bych nevěřil, že v jednom člověku může být tolik nenávisti."

"Vždyť ani pořádně nevíš, co je to nenávisť," řekl Boardman.

"A on taky ne. Věř mi, zatím jde všechno dobře. Ještě musíme překonat nějaké překážky, ale už sám fakt, že s tebou vůbec mluví, je strašně důležitý. On v sobě nechce žít nenávist. Dej mu šanci, ať se zbaví té své strnulosti, a uvidíš, že to půjde."

"Kdy sem pošlete toho robota?"

"Později," řekl Boardman. "Když bude třeba."

Muller se stále nevracel. Odpoledne pomalu končilo, vzduch se začínal ochlazovat. Rawlins seděl schoulený v nepohodlné kleci.

Pokoušel se představit si město v dobách, kdy jeho obyvatelé ještě žili, a kdy v téhle kleci byli vystavováni zajatci, polapení v bludišti.

Představoval si, jak kolem procházejí zástupy budovatelů labyrintu - malí a zavalití, s nazelenalou pokožkou a hustou měďnatou srstí, kývají svými dlouhými pažemi a ukazují si na klece. A v kleci se krčí stvoření podobné obrovskému škorpiónovi, s voskovitými drápy, které se marně snaží rozdrásat kamennou dlažbu. Oči mu planou a jeho drsný, rozeklaný ocas čeká na každého, kdo by se k němu neopatrně přiblížil. Městem zní pronikavé tóny nesnesitelné hudby. Smích cizinců.

Horký pižmový zápach stavitelů města. Děti pohrdavě plivou na tvora v kleci. Jejich sliny jsou jako plameny. Ostré měsíční světlo, tančící stíny. Zajatec, ohyzdný a rozzuřený, trpí steskem po svých družích, po svém hnízdě někde v systému Alphecca nebo Markab, kde se voskovité ocasy tak krásně sunou třpytivými tunely. Trpí vzpomínkou na dny, kdy se v jeho životě objevily ty zrůdy z ulice a přinesli s sebou výsměch a ponížení. Tvor v kleci pořad víc a víc nenávidí jejich mohutné postavy, jejich pavoukovitě propletené prsty, jejich nevýrazné tváře a hrozné kly. A nakonec přijde den, kdy se všichni ve městě nabaží pohledu na vězně z jiného světa. Podlaha klece se pod ním otevře a on bude maně bít kolem sebe svým silným ocasem. Nic nezadrží jeho pád do jámy plné nožů.

Už byla noc. Od posledního rozhovoru s Boardmanem uběhlo několik hodin. Ani Muller se tu celé odpoledne neobjevil. Po náměstí se potloukala nejružnější většinou malá zvířata, s velkými zuby a dlouhými drápy. A Rawlins zrovna dnes nebyl ozbrojený. Kdyby nějaké zvíře náhodou proklouzlo mezi mřížemi jeho klece, neměl by proti němu jinou zbraň než svou vlastní botu.

Rawlins měl hlad a byla mu zima. Upíral oči do tmy a pátral po Mullerovi. Pobyt v kleci ho bavil čím dál méně.

"Slyšíš mě vůbec?" řekl Boardmanovi.

"Neboj se, brzy tě dostaneme ven."

"Ale kdy?"

"Poslali jsme tam robota, Nede."

"Ten by se ke mně musel dostat nejpozději za patnáct minut."

Tady přece nejsou žádné pasti."

Boardman se odmlčel. "Muller ho asi před hodinou zničil."

"Proč jsi mi o tom nic neřekl?"

"Okamžitě jsme poslali několik dalších," odpověděl Boardman.

"Alespoň jednoho z nich musí Muller přehlédnout. Zatím je všechno v naprostém pořádku, Nede. Nehrozí ti žádné nebezpečí."

"Zatím," řekl Rawlins zasmušile.

Věděl, že nesmí propadnout panice. Hladový a prochladlý se opřel zády o stěnu a čekal. Zahlédl jak na náměstí, zhruba sto metrů od klece, malá mrštná šelma vyslídila a pak zabila mnohem větší zvíře. Viděl, jak se ze všech stran sbíhají mrchožrouti a trhají zbytky krvavého masa. Slyšel, jak mlaskají, jak drtí svou kořist mezi zuby. Výhled z klece měl částečně zakrytý a tak musel pořádně natáhnout krk, když se chtěl podívat, jestli už konečně nepřichází pomoc.

Žádného robota však nezahlédl.

Připadal si jako posvátná oběť, připravená na smrt.

Mrchožrouti skončili svou práci. Táhli teď přes náměstí směrem k němu - drobná zvířata podobná lasičce. Měli protáhlé hlavy a ploutvovité končetiny, ze kterých vyčnívaly žluté zahnuté drápy. Na žlutém pozadí jejich očí se rozhořel bezpočet rudých světél. Ty oči si ho prohlíželi pozorně, hloubavě, takřka slavnostně. Čumáky měli potřísněné hustou fialově rudou krví.

Už stáli docela blízko. Mezi mřížemi klece se protáhla úzká, dlouhá tlama. Rawlins ji kopancem zahnal zpátky. Nalevo se však vysunula druhá. Pak třetí, čtvrtá...

A pak mrchožrouti zaplavili klec jako povodeň.

## KAPITOLA DEVÁTÁ

1

Boardman se do tábora v Zóně F nastěhoval se všim komfortem.

Vysoký věk ho k tomu opravňoval. Boardman nikdy nebyl žádný asketa, při svém postavení se snažil zpříjemnit si

namáhavé a nebezpečné cestování, jak jen to bylo možné. Roboty mu sem přivezly z lodi veškeré osobní příslušenství. Pod mléčně bílým obloukem výtláčné kupole si nechal přepážkou oddělit svůj soukromý sektor s termozářičem, s vyhřívanými závěsy a s omezovačem gravitace. Nechyběl mu tu ani přenosný bar - a brandy i ostatní lahůdky měl tedy stále po ruce. Spal na měkké nafukovací matraci, pokryté silnou prošívanou dekou s ohřívacími vlákny. Věděl, že muži v táboře proti tomu nebudou nic namítat, i když jejich vybavení se zdaleka nedalo srovnat s Boardmanovým. Museli přece vědět, že Charles Boardman si bude žít dobře, ať je kdekoliv.

Dovnitř právě vstoupil Greenfield. "Přišli jsme o dalšího robota, pane," řekl úsečně. "Ve vnitřních zónách nám zbyly už jenom tři."

Boardman odklepal doutník do popelníku. Zhluboka nasál kouř, hodil si nohu přes nohu, ale hned je zase obě narovnal, potom vydechl mohutný oblak dýmu a zasmál se: "To bude pro Mullera hračka, co?"

"Obávám se, že ano. Zná přístupové cesty líp než my. Má je pod kontrolou všechny."

"Poslali jste nějakou sondu po nezmapovaných cestách?"

"Dvě, pane. Ztratili jsme je taky."

"Hmm. Bude lepší, když tam pošleme víc sond najednou. Snad alespoň jedna z nich kolem Mullera proklouzne. Ten kluk už má té klece plné zuby. Co takhle změnit program? Počítač by, doufám, zvládl nějaký zastírací manévr. Řekněme, že by dovnitř vniklo dvacet sond současně."

"Zbyly nám jenom tři," řekl Greenfield.

Boardman se křečovitě zakousl do svého doutníku. "To myslíš tady v táboře - nebo má tahle výprava k dispozici už jen všehovšudy tři roboty, co?"

"Tři jsou tady v táboře. Pět jich je mimo bludiště. Akorát postupují směrem dovnitř."

"Jak se to mohlo stát? Zavolejte Hosteena! Z těch zatracených matric se budou roboti jen sypat, rozumíš?! Do rána jich chci mít padesát!"

Ne, osmdesát! To je vrchol blbosti, Greenfelde!"

"Rozkaz, pane."

"Vypadni!"

"Rozkaz, pane."

Boardman vztekle vyfoukl kouř z doutníku. Začal si programovat brandy - silnou, těžkou a hnusnou, jak ji vyrábějí Prorokové na Denebu XIII. Vzniklá situace ho doháněla k zuřivosti. Obrátil do sebe náraz půl sklenice brandy, zalapal po dechu a znovu si dolil. Věděl, že mu hrozí to nejhorší, co by ho mohlo potkat - ztráta perspektivy. Delikátnost svěřeného úkolu na něj teď doléhala plnou silou. Všechny ty nepatrné krůčky, drobné komplikace, pečlivé přibližování k vytčenému cíli a taktické ústupy. Rawlins v kleci. Rawlins a jeho výčitky svědomí.

Muller se svým neurotickým pohledem na svět. Roztomilá zvířátka, která se vám tu přilepí na paty a zamyšleně si prohlížejí váš krk. Nástrahy těch zdejších démonů. A nedočkaví mimogalakťané s očima jako talíře a s elektromagnetickými smysly, kteří se na něj i na Charlese Boardmana budou dívat jako na obyčejnou zeleninu. Neodvratná, dokonalá záhuba. Boardman podrážděně zamáčkl zbytek doutníku a vzápětí se zarazil. To je přece hloupost. Předklonil se a svazkem infračervených paprsků z pokojového generátoru doutník znovu zapálil. Několikrát po sobě prudce zabafal, aby se doutník pořádně rozhořel. Pak netrpělivým pohybem ruky obnovil spojení s Nedem Rawlinsem. Na obrazovce se objevilo měsíční světlo, zahnuté mříže a malé huňaté tlamy plné zubů.

"Nede?" řekl. "Tady Charles. My tam ty roboty dostaneme, chlapče. Za pět minut budeš z té pitomé klece venku. Slyšíš mě? Za pět minut!"

2

Rawlins měl o zábavu postaráno.

Připadalo mu to komické. Nekonečný zástup malých bestii.

Přicházeli po dvou, po třech, prostrčili čumák mezi mřížemi - lasičky, fretky, minkové, hranostajové nebo co to bylo - samé zuby a oči. Byli to však mrchožrouti, ne zabijáci. Bůh ví, co je do té klece hnalo.

Shromažďovali se kolem něj, otírali se mu svou hrubou srstí o kotníky, skákaly po něm, jejich drápy se mu zařezávaly do kůže, zuby se pokoušely zahryznout do lýtek.

Rawlins se s nimi nemazlil. Brzy přišel na to, že stačí těm potvorám dupnout botou na krk těsně za hlavou, aby jim rychle a snadno zlomil páteř. Pak ještě bleskově odkopnout svou oběť do opačného rohu klece - a všichni ostatní se tam hned sesypou. Kanibalové. Rawlins si pro jejich zabíjení vytvořil určitý rytmus. Otočit, dupnout, kopnout. Otočit, dupnout, kopnout. Otočit, dupnout, kopnout. Chrup. Chrup...

Ale stejně byl podrápaný čím dál víc.

Během prvních pěti minut se málem nestačil ani nadechnout.

Otočit. Dupnout. Kopnout. Za tu dobu jich kopancem vyprovodil na poslední cestu přinejmenším dvacet. Na opačné straně klece rostla hromada krvavé srstí, roztrhaného masa a ohlodaných kostí, kolem které čenichali živí mrchožrouti a slídili po nových a nových pamlscích.

Nakonec přece jen přišla chvíle, kdy všichni mrchožrouti v kleci měli práci se svými mrtvými kolegy a zvenčí nikdo nepřicházel. Rawlins měl čas na krátký odpočinek. Opřel se rukama o mříže a zvedl levou nohu, aby si mohl prohlédnout četné krvavé stopy drápů a zubů.

Jestlipak mi dají Hvězdný kříž in memoriam, když umřu na galaktickou vzteklinu, pomyslel si. Noha mu krvácela od kolena dolů. Rány sice nebyly hluboké, ale přesto nesnesitelně pálily a bolely. Najednou si uvědomil, proč se

mrchožrouti do klece tak hrnou. Když se nadechl, ucítil těžkou vůni zahnívajícího masa. Ta vůně vytvářela v Rawlinsových představách obraz velkého mrtvého zvířete s rozervaným břichem a vyhrzlými lepkavými vnitřnostmi. Kolem mršiny poletují velké černé mouchy a na povrch zapáchajícího masa právě vylézá nějaký červ a kousek od něj další... Žádné maso tu však nezahnívalo.

Zabití mrchožrouti nedostali šanci v klidu shnit. Teď už z nich zbyly jen ohryzané kosti.

Rawlinsovi bylo jasné, že se jedná o další hříčku bludiště: o pachovou léčku, nastraženou v téhle kleci. Ano, opravdu je tu všude cítit maso v rozkladu. Proč? Má klec přilákat dovnitř to stádo lasiček?

Nepochybně. Rafinovaná forma mučení. Možná, že za tím stojí Muller. Odešel do nejbližšího řídicího centra, aby to tu takhle navoněl. Na další úvahy už Rawlins neměl čas. Přes náměstí směrem k jeho kleci mířil nový batalión mrchožroutů. Tihle se zdáli být trochu větší, ale ne tak velcí, aby se nemohli protáhnout mezi mřížemi. Jejich tesáky se v měsíčním světle odporně třpytily. Rawlins chvatně zašlápl tři kanibaly z hejna, které ještě funělo uvnitř klece a hlalo své mrtvé druhy. Náhle mu hlavou bleskl báječný nápad. Vzal do ruky tři smrtelně zraněné mrchožrouty, prostrčil je mezi mřížemi, a pak je prudkým pohybem zápěstí odhodil osm nebo deset metrů od klece. Výborně. Nově přichozí se okamžitě zastavili a vzápětí se vrhli na kořist, která jim přistála před čenicí. Jenom několik mrchožroutů se obtěžovalo vstoupit do klece. Naštěstí se trousili jeden po druhém, a dali tak Rawlinsovi možnost každého z nich zabít a obratem ho předhodit jako potravu blížící se hordě. Když to takhle půjde dál, pomyslel si, zbavím se vás všech. Jestli zas nepřijdou další.

Přívál mrchožroutů se konečně zastavil. V té chvíli už jich měl Rawlins na svém kontě sedmdesát nebo osmdesát. Syrová vůně krve přehlušila syntetický hnilobný zápach. Rawlinse po tom masakru bolely nohy a točila se mu hlava. Zároveň však cítil nevýslovnou úlevu.

Upřímně se radoval z klidné noci, která opět zavládla všude kolem. V širokém oblouku před klecí leželi rozmetané zbytky ohlodaných kostí a chomáče roztrhané srsti. Krev zabitých živočichů se slévala do jedné husté, temně rudé kaluže, roztekla na ploše dobrých deseti čtverečních metrů. Poslední zbytky stáda mrchožroutů právě ukojily svou žravost a plížily se někam pryč, aniž by vůbec pomyslely na klec a na Rawlinse.

A Rawlins nevěděl, jestli se má smát nebo plakat. Byl na pokraji vyčerpání. Měl strašnou žízeň. Držel se mříží a bál se podívat dolů na roztrhané, zakrvácené nohy. Rány ho pálily, jako kdyby stál po kolena v plamenech. Představoval si, jak celá flotila neznámých mikroorganismů proplouvá řečištěm jeho krevního oběhu. Do rána ze mě bude opuchlá červenofialová mrtvola, oběť scestných nápadů Charlese Boardmana.

Proč mě do té klece vlastně posílal? Taková hloupost! Pěkně idiotský způsob odbourávání Mullerovi nedůvěry!"

Vtom si Rawlins s hrůzou uvědomil, že klec ještě zdaleka neskončila svou odpornou hru.

Ze tří různých stran k němu mířily tři mohutné, sádelnaté zrůdy. V jejich pohybech se mísila krutost a krvelačnost lva s nenasytností divokých prasat. Krátké nohy nesly nepředstavitelně objemný, přinejmenším stokilogramový žok, zavěšený na ostrém vystouplém hřbetu, který ústil do krátké jehlanovité tlamy s tenkými uslintanými pysky a s dvěma páry malých přimhouřených očí, usazenými po obou stranách hlavy těsně před splihlými střapatými ušima. Zahnuté kly byly namířené dolů a křížily se s menšími, ale ostřejšími špičáky, vyrůstajícími z mohutné spodní čelisti.

Trojice bestií se k sobě chovala nanejvýš ostražitě. Složitá spleť krátkých a rychlých pohybů byla názornou ukázkou toho, jaké problémy vzniknou, když někdo při kontrole svého výsostného území náhodou zjistí, že se trasa jeho obchůzky kříží s cestami ostatních.

Všichni tři se rypáky přehrabovali v krvavých kostech, nahromaděných před klecí, ale žádný z nich nejevil nejmenší chuť pustit se do těch potrhávaných zbytků. Ne, tihle se sháněli po živém mase, určitě to nebyli mrchožrouti. Zřejmě už je omrzelo vzájemné prověřování, a tak obrátili svou pozornost k Rawlinsovi. Stáli tam nehnutě, hlavy natočené, aby se na něj mohli upřeně dívat jedním ze dvou párů očí. Jako kdyby jim měl namalovat portrét ze tříčtvrtečního profilu. Teď byl Rawlins rád, že je v kleci. Docela dobře si dokázal představit, co by ho čekalo venku - neozbrojeného a unaveného - ve společnosti těch tří oblud, které tu slídí po nějaké večeři.

A právě v tom okamžiku se mříže jako na zavolanou začaly zasouvat zpět do dlažby...

Tentokrát Mullerovi otvírání klecí neuniklo. Na několik vteřin zůstal stát a se zalíbením pozoroval, jak mříže ladným pohybem mizí v podzemí. Potom zahlédl i tři velká hladová prasata a přímo proti nim bezbrannou, ničím nechráněnou postavu zakrváceného Neda Rawlinse.

"K zemi!" zařval Muller bez váhání.

Rawlins uskočil čtyři kroky vlevo a pak se vrhl na uhlazenou dlažbu tak prudce, že sklouzl až ke krvavé hromadě ohlodaných kostí u stěny vedlejšího domu. V té chvíli už Muller pálil jednu ránu za druhou. Nezdřezoval se ručním zaměřováním, stejně to nebyla zvířata k jídlu. Prasata klesla k zemi jako podřátá. Žádné z nich se pak ani nepohnulo. Muller se rozběhl směrem k Rawlinsovi, ale vzápětí se zarazil.

Po ulici za nimi vesele postupoval robot, vyslaný z tábora v Zóně F. Muller tiše zaklel. Vytáhl z kapsy destruktční kouli a namířil okénko na robota. Ten stačil zareagovat jen překvapeným pohledem svých bezmyšlenkovitých očí. Pak ulici ozářilo světlo a výbuch...

Z robota zbyly jen trosky. Rawlins se pokoušel vstát. "To jsi nemusel," řekl nevýrazným hlasem. "Šel mi na pomoc, sakra."

"Nebylo třeba," odpověděl Muller. "Půjde to?"

"Doufám."

"Jak ti je?"

"Jako vyplivnuté žvýkačce. Ne, není to tak zlé, jak to vypadá."

"Pojď se mnou," řekl Muller. Tajemná vůně krve přilákala na náměstí novou vlnu mrchožroutů. Jejich drobné, ostré zuby budou mít s těmi třemi zabitými prasaty spoustu práce. Rawlins se málem neudržel na nohou. Vrávorál a něco si -

zřejmě sám pro sebe - polohlasem mumlal. Muller zapomněl na své záření a pokusil se ho podepřít.

Rawlins sebou trhl a odtáhl se od něj pryč, ale potom se s omluvným výrazem ve tváři o Mullera sám opřel. Náměstí přešli společně. Rawlins byl otřesený a Muller nevěděl, jestli na tom má větší podíl to, co právě prožil, nebo to, co právě prožívá. "Tudy," řekl Muller stroze.

Vstoupili do šestistěnné buňky, kde byl umístěný diagnostat.

Muller zavřel dveře a vyčerpaný Rawlins se zhroutil rovnou na podlahu.

Jeho plavé vlasy se lepily k zpotenému čelu. Zornice měl rozšířené, nejistý pohled mu přeskakoval z bodu na bod.

"Jak dlouho tam kolem tebe strašili?" řekl Muller.

"Patnáct, dvacet minut. Nevím. Muselo jich být padesát nebo sto. Já... šlapal jsem jim na krk. Vždycky to v nich tak křuplo, víš, jako když praskne větev. A ta klec byla najednou pryč." Rawlins se nervózně zasmál. "To bylo ze všeho nejlepší. Sotva jsem se zbavil těch mrňavých bastardů, už se tam objevily ty tři zrůdy. Ani jsem nestačil pořádně popadnout dech. A v tu ránu se ta zatracená klec začala otevírat a..."

"Jenom klid," řekl Muller, "mluvíš moc rychle. Málem ti není rozumět. Dokážeš si zout boty?"

"Myslíš to, co z nich zbylo?"

"Jo. Zuj si je, ať můžeme ty boty nějak vyspravit. A honem.

Lemos rozhodně nemá nouzi o všelijaké bakterie. A prvoky. A pokud vím, tak i řasy a trypanozómy a kdoví co ještě."

Rawlins se potýkal se zapínáním svých bot. "Pomůžeš mi?"

Bohužel nějak mi to nejde..."

"Myslím, že by se ti nelíbilo, kdybych přišel blíž," upozornil ho Muller.

"Na to ti teď kašlu!"

Muller pokrčil rameny, přistoupil k Rawlinsovi a opatrně začal rozepínat potrhane a zprohýbané spony na jeho botách.

Kovové drážky byly poškrábané drobnými ostrými zuby stejně jako samotné boty a Rawlinsovy nohy. Zakrátko už Rawlins na sobě neměl ani boty, ani nohavice. Ležel na podlaze jak široký, tak dlouhý, šklebil se, zatínal zuby a snažil se vypadat jako hrdina. Do smíchu však nebylo ani Mullerovi.

Ty rozdrásané nohy mu dělaly starosti. Ne, ani jedno zranění se nezdálo být příliš vážné. Problém byl v tom, že těch nepříliš vážných zranění bylo příliš mnoho. Muller uvedl do chodu diagnostat. Lampy se rozzářily, receptor byl připraven.

"Nějaký zastaralý model," řekl Rawlins. "Nevím, jak se s ním zachází."

"Polož si nohy před snímač."

Rawlins se otočil. Na nohy mu dopadaly paprsky modrého světla a pomalu přejížděly od jedné rány ke druhé. V útrokách diagnostatu se něco přesypalo a cvakalo. Potom se z něj na kloubovém rameni vysunul tampón. Citlivě, lehce a hbitě Rawlinsovi klouzal po levé noze až nad koleno. Pak stroj zakrvácený tampón pohltit, aby ho někde uvnitř rozložil na jednotlivé molekuly, a druhý tampón zatím Rawlinsovi čistil pravou nohu. Rawlins se hryzal do rtů. Ať už byly tampóny napuštěné nějakým srážedlem nebo čistidlem, každopádně se jim podařilo odstranit z ran veškerou krev a odkryt mělké šrámy a oděrky. Pořád to ještě není dobré, pomyslel si Muller, ale z nejhoršího je venku.

Prostřednictvím ultrazvukového uzlu diagnostat vstříkl Rawlinsovi do těla nazlátlou tekutinu - uklidňující prostředek, odhadoval Muller. Další injekce, jantarově žlutá, obsahovala zřejmě univerzál ní antibiotikum na likvidaci infekce.

Napětí z Rawlinsovy tváře zjevně ustupovalo. Z různých sektorů přístroje teď vystartoval celý soubor ramen, který podrobně zkoumal Rawlinsova zranění a určoval způsoby jejich ošetření. Pak se ozval pronikavý bzukot a po něm trojí klapnutí. Potom diagnostat začal stahovat a uzavírat rány.

"Lež klidně," řekl Muller. "Za pár minut budeš v pořádku."

"Neměl jsi to dělat," řekl Rawlins. "V našem táboře je taky ošetřovna. Takhle si zbytečně odčerpáváš zdroje. Kdybys nechal toho robota, aby mě odvezl zpátky do tábora..."

"Už jsem ti jednou povídal, že mi sem ty vaše kraksny nemají co lézt. A diagnostat je zásobený nejmiň na padesát let dopředu. Já nejsem často nemocný. Diagnostat mi všechno potřebné dokáže syntetizovat sám. Zatím stačí, když ho čas od času nakrmím protoplazmou."

"Aspoň ho trochu vylepšíme novými léky."

"Není třeba. Jenom žádnou dobročinnost. Podívej! Zalátal ti to pěkně. Bez jediné jizvy."

Diagnostat ukončil svou práci a Rawlins se obrátil zpátky k Mullerovi. Do jeho chlapecké tváře se znovu vrátil klid. Muller spokojeně seděl u zdi a opíral se zády o průsečík dvou stěn buňky. "Netušil jsem, že by se něco mohlo dostat dovnitř do klece, jinak bych tě tam nenechával tak dlouho samotného. Ty nemáš zbraň?"

"Ne."

"Ale mrchožrouti si živých tvorů zpravidla ani nevšimnou."

Proč šli po tobě - to nechápu."

"To ta klec," řekl Rawlins. "Začal z ní táhnout zápach shnilého masa. Jako návnada. A najednou jich bylo všude plno. Snad by mě sežrali zaživa."

Muller se usmál. "Zajímavé. Takže klec funguje zároveň jako past. No vida. Za takovou důležitou informaci ta drobná nepříjemnost rozhodně stála. Nevím, jak ti vysvětlit, proč mě ty klece tak zajímají."

A nejen klece. Všechny ty záhady kolem Akvadukt. Pylony co slouží jako kalendář. Mechanismus čištění ulic. Jsem ti vděčný, že mi pomáháš trochu tomu všemu přijít na kloub."

"Teď jsi mi někoho připomněl," řekl Rawlins. "Důležité jsou informace, které získáš, ne cena, kterou za ně zaplatíš."

Board..."

Zarazil se uprostřed slova a strnul.

"Kdo?"

"Bordoni," řekl Rawlins. "Emilio Bordoni, náš profesor gnoseologie.

Měl perfektní přednášky. Vlastně to byla aplikovaná hermeneutika, takový kurs o tom, jak se učit."

"To je heuristika," řekl Muller.

"Vážně? A já bych myslel..."

"Vážně," řekl Muller. "Mluvíš přece s odborníkem.

Hermeneutika je umění interpretace. Původně se týkala jen výkladu bible. Teď se ale rozšířila na všechny oblasti komunikace. Tvůj otec by to věděl. Má mise k Hydžanům - to byl koneckonců taky hermeneutický experiment.

Neúspěšný experiment."

"Heuristika. Hermeneutika." Rawlins se zasmál. "Ať je to, jak chce, hlavně že jsem ti pomohl objevit něco nového o těch tvých klecích.

Pro mě to byla lekce heuristiky v praxi. A doufám, že příště omluvíš mou neúčast na podobných seminářích."

"Uvidíme," řekl Muller. Už dlouho neměl tak dobrou náladu jako teď. Málem by zapomněl, jak příjemné je pomáhat druhým. Nebo se těšit z nezávazné, krásně rozvleklé konverzace. "Piješ, Nede?" zeptal se.

"Alkohol?"

"Pochopitelně."

"Trochu."

"Máme tu takový místní likér," řekl Muller. "Vyrábějí ho skřítkové někde v nitru planety." Postavil před Rawlinse elegantní láhev a dva poháry s širokým hrdlem. Opatrně nalil do obou pohárů asi dva decilitry. "Našel jsem ho v Zóně C," doplnil na vysvětlenou a podal Rawlinsovi jeho sklenici. "Vytéká tam z jedné fontány. Nejspíš by na etiketě měl mít napsáno VYPIJ MĚ."

Rawlins ochutnal nepatrný doušek. "To je ale síla!"

"No, asi šedesát procent alkoholu. Pánbůh ví, kde se to tam bere, jak se to syntetizuje a proč. Zkrátka to tam je a hotovo. Navíc mi strašně chutná. Člověk se po něm cítí kouzelně, nemá starosti, je plný elánu. A samosebou se hned opije. I ten likér je podle mého vlastně past. Dostaneš se do nálady - a pak labyrint dostane tebe." Muller přátelsky pozvedl číši. "Na zdraví!"

"Na zdraví."

Zasmáli se tomu předpotopnímu připitku a oba se zhluboka napili.

Brzdí, Dicku, brzdí, říkal si v duchu Muller. Nějak to kamarádství s tím klukem přeháníš. Nezapomínej, kde jsi. A proč... Namouduši, chovám se jako strašidlo.

"Můžu si trochu vzít s sebou do tábora?" zeptal se Rawlins.

"Samozřejmě. Proč?"

"Víš, my tady v táboře máme jednoho experta přes pití. Hotový labužník. Neudělá ani krok bez příručního baru. A ten bar mu dokáže připravit nejmíň sto různých nápojů snad ze čtyřiceti světů. Ani si nevzpomenu, jak se všechny jmenují."

"Nemá náhodou něco z Marduku?" zeptal se Muller. "Z Denebských světů? Z Rigelu?"

"Opravdu nevím. Já se rád napiju, ale nejsem žádný znalec."

"Třeba by ten tvůj přítel se mnou vyměnil..." Muller se zarazil.

"Ne. Ne. Zapomeň na to. S nikým nic měnit nebudu."

"Kdybys šel se mnou do tábora," řekl Rawlins, "probral by s tebou ten svůj bar od začátku až do konce. Určitě."

"Na to mě nenachytáš. Ne." Muller se zamračeně díval do své sklenice. "Já nechci, Nede. Od nikoho nic nechci."

"To je mi líto."

"Napiješ se ještě?"

"Ne. Musím se vrátit do tábora. Je pozdě. Nepředpokládal jsem, že tu zůstanu celý den. Už takhle mě jistě čeká duchaplné kázání o tom, proč zanedbávám svou práci."

"Byl jsi zavřený v kleci. Nemůžou ti nic vyčítat."

"Ale můžou. I včera měli řeči. Myslím, že nechtějí, abych za tebou chodil."

Muller cítil, jak mu neurčitý pocit tísně stahuje hrdlo.

Rawlins pokračoval: "Ten zabítý den si budu muset nadělat.

Vsaď se, že sem teď pár dní nebudu smět přijít. Ti páprdové si nevidí na špičku nosu. Podle mého jim došlo, že se od tebe žádné spolupráce nedočkají, a tak nemají zájem, abych s tebou ztrácel čas, když je v Zóně E a F práce až nad hlavu." Rawlins dopil a vstal. Při vstávání ještě trochu zasyčel bolestí. Podíval se dolů na své neoblečené nohy.

Diagnostat pokrýl všechna zranění výživným sprejem tělové barvy. Po nějakých šrámech nezůstala nikde ani stopa.

Rawlins si těžkopádně navlékl své rozedrané nohavice. "Na boty se vykašlu," řekl. "Stejně jsou z nich cáry. Zbytečně by mi překážely. To radši půjdu do tábora pěšky."

"Po dlažbě ti to bude klouzat," řekl Muller.

"Dal bys mi trochu toho likéru pro mého přítele?"

Muller mu beze slova podal poloprázdnou láhev.

Rawlins si ji připnul k opasku. "Byl to zajímavý den. Doufám, že budu moct zase brzo přijít."

4

"Co dělají nohy?" zeptal se Boardman, když se Rawlins dobelhal do Zóny E.

"Ale jo, hojí se rychle. Až si odpočinu, budu zase fit."

"Dávej pozor, ať nerozbiješ tu láhev."

"Neboj se, Charlesi. Je dobře upevněná. Přece bych tě nepřipravil o takovou lahůdku."

"Poslouchej mě, Nede - my jsme se snažili k tobě ty roboty dostat. Já jsem sledoval útok těch zvířat minutu po minutě a nebylo to pro mě lehké, věř mi. Ale nic jiného se nedalo dělat. Muller všechny roboty zaregistroval a zničil."

"No dobrá," řekl Rawlins.

"On vážně nemá nervy v pořádku. Nesnese ve vnitřních zónách jediného robota."

"No dobře, Charlesi. Přežil jsem to."

Boardman se nechtěl nechat odbýt. "Napadlo mě, že by pro tebe bývalo bylo lepší, kdybychom tam vůbec žádné roboty neposílali, Nede. Jejich likvidace zabrala Mullerovi spoustu času. Jinak by se zřejmě vrátil k tvé kleci už dřív. A dostal by tě ven. A nebo by zabil ta zvířata. On..." Boardman se odmlčel. Zkřivil rty a v duchu spílal sám sobě za to své bezmyšlenkovité tlachání. Příznak stárnutí. Cítil na břiše převislé záhyby tuku. Bude potřebovat novou rekonstrukci. Posunout svůj zdánlivý věk zhruba na šedesát a skutečnou fyziologickou opotřebovanost zredukovat na biologických padesát. Být starší zvenčí než uvnitř. Pod fasádou prohnanosti se skryje další prohnanost.

"Zdá se, že si s Mullerem docela dobře rozumíte," řekl Boardman po chvíli ticha. "To mě těší. Co nevidět přijde čas vylákat ho ven."

"A jak to asi udělám?"

"Vzbudíš v něm naději na vyléčení," řekl Boardman.

## KAPITOLA DESÁTÁ

### 1

Setkali se až o tři dny později, v poledne, v Zóně B. Boardmanův plán vycházel na sto procent. Muller už se ani nesnažil skrývat svou radost. Rawlins se k němu blížil přes nějaké oválné prostranství nebo hřiště, které se rozkládalo mezi dvěma nízkými, tmavě modrými věžemi.

"Co nohy?" pokýval Muller hlavou na pozdrav.

"Bez problémů."

"A tvůj přítel - chutnal mu líkér?"

"Zamiloval si ho," řekl Rawlins a vzpomněl si na jiskry v Boardmanových lišáckých očích. "Vrací ti zpátky tvou láhev a posílá v ní nějakou prvotřídní brandy. Doufá, že od tebe na oplátku dostane zas ten tvůj zážrak."

Muller se podíval na láhev v Rawlinsových rukou. "Dostane starou bačkoru," řekl mrazivě. "Nestojím o žádný výměnný obchod."

Jestli mi tu láhev dáš, praštím s ní o zem."

"Proč?"

"Podej mi ji a uvidíš. Ne... Počkej... Počkej. To ne. Podej mi ji." Rawlins ho poslechl. Muller vzal tu nádhernou láhev něžně do dlaní, aktivizoval uzávěr a přiložil si ho k ústům. "Vy ďáblové," řekl měkce, "že je to z kláštera na Denebu XIII?"

"Nevím. Ale říkal, že ti to bude chutnat."

"Ďáblové. Uvádíte mě v pokušení. Čertovský obchod! Ale jen pro jednu. Jestli se tu ještě někdy ukážeš s dalším líkérem, nepřijmu ho, i kdyby to byl božský elixír. A vůbec - kde jsi byl celý týden?"

"V práci. Říkal jsem ti, že se jim ty moje návštěvy ani trochu nelíbí."

Chyběl jsem mu, pomyslel si Rawlins. Charles má pravdu: asi se mi to vážně povedlo. Škoda, že je s ním tak těžké pořízení.

"Kde teď kopou?" zeptal se Muller.

"Nikde. Vůbec nekopou. Používají ultrazvukové sondy. Teď zrovna zkoušejí na rozhraní Zóny E a F určit chronologii - jestli celé bludiště bylo postavené naráz, nebo jestli se rozrůstalo po jednotlivých vrstvách směrem od středu. Jaký je tvůj názor, Dicku?"

"Dej mi pokoj. Nechoď za mnou s archeologií!" Muller upil další doušek brandy. "Nestojíš u mě moc blízko?"

"Asi čtyři nebo pět metrů, odhaduji."

"Když jsi mi podával brandy, byl jsi ještě blíž. A nezdálo se, že by ti to vadilo. Ty nic necítíš?"

"Cítím. Jak jinak."

"A skrýváš své pocity jako správný stoik, co?"

Rawlins pokrčil rameny. "Podle mého ztrácí záření při opakovaném působení účinnost," řekl bodře. "Pořád je pěkně silné, ale už ne tak jako první den. Nevšiml sis toho ještě u někoho jiného?"

"Na nikoho jiného záření opakovaně nepůsobilo," řekl Muller.

"Pojď se tu radši trochu projít, kamaráde. Prohlédnout si zajímavosti."

Tohle je můj přívod vody. Elegantní, co? To černé potrubí se táhne celou Zónou B. Myslím, že je z onyxu... z toho polodrahokamu. Každopádně je docela pěkné." Muller si klekl a poklepal rukou na akvadukt.

"Tady je čerpací systém. Přivádí vodu z podzemí, snad až z hloubky tisíce kilometrů, nevím. Jestli se nepletu, tak na téhle planetě nejsou žádné povrchové vody."

"Jsou tu oceány."

"No ovšem - kromě oceánů. A tohle je čep. Vidiš ho? A padesát metrů odtud je další. A tak to jde pořád, po celé délce potrubí. To potrubí je vlastně jediný zdroj vody ve městě. Aspoň o jiném nevím."

Zdejší obyvatelé asi víc vody nepotřebovali. Kdyby pro ně byla stejně důležitá jako pro nás, zařídili by si to tu jinak.

Nikde jsem nenašel žádný vodovod. Ani kanalizaci. Nechceš se napít?"

"Ani ne."

Muller spojil dlaně do tvaru misky a vložil je pod čep, ozdobený rytinami a soustřednými hřebeny. Z čepu začala prýštit voda. Muller chvatně spolykal několik doušků. Proud vody se zastavil ve chvíli, kdy dal Muller ruce stranou. Asi nějaký snímač, pomyslel si Rawlins.

Šikovná věcíčka. Jak to mohlo vydržet tolik miliónů let bez poškození?

"Napij se," řekl Muller, "za pár hodin budeš mít žízeň."

"Dneska tu nemůžu dlouho zůstat." Rawlins se přesto napil.

Pak se volným krokem vydali do Zóny A. Klece byly opět zavřené.

Při pohledu na ně Rawlinsovi přeběhl mráz po zádech. Na podobné experimenty už neměl náladu. Došli k lavicím, k deskám z uhlazeného kamene, které se na okrajích stáčely ve tvaru jakýchsi sedadel, určených pro bytosti s mnohem širším zadkem, než má obvykle Homo sapiens. Když se na ty lavice posadili, byli od sebe dost daleko, aby Rawlins příliš netrpěl Mullerovým zářením a zároveň dost blízko, aby spolu mohli klidně mluvit.

Muller se rozpovídal.

Rozhovor s ním však nebyl nijak souvislý, často se rozplýval v kyselé spršce vzteku a sebelitosti, ale většinou Muller působil klidně a dokonce i přitažlivě - starší muž, který má nelíčenou radost ze společnosti mladšího a vyměňuje si s ním názory, zkušenosti, zlomky životní filozofie. Muller vyprávěl o své předchozí kariéře, o nejrůznějších planetách, o složitých a delikátních jednáních mezi Zemí a jejími koloniemi.

Nejednou se zmínil o Boardmanovi. Rawlins se na to jméno úzkostlivě snažil vůbec nereagovat. Mullerův vztek na Boardmana se zdál být směsí hlubokého obdivu, prosyceného zuřivou nenávistí. Nikdy Boardmanovi neodpustí, že zneužil jeho slabé stránky k tomu, aby ho poslal mezi Hydřany. To není nejrozumnější, pomyslel si Rawlins. Bezmezná zvědavost a samolibost by Mullera stejně ten úkol donutila přijmout. Bez ohledu na Boardmana, bez ohledu na riziko.

"A co ty?" zeptal se Muller nakonec. "Jsi bystřejší, než vypadáš."

Měl bys být trochu odváznější, ale mazanosti máš na rozdávání, i když ji pečlivě skrýváš za vybroušeným chováním chlapečka z univerzity.

Co vlastně chceš, Nede? Co ti dává archeologie?"

Rawlins mu pohlédl do očí. "Šanci prožít milióny lidských osudů, ztracených v minulosti. Jak vidíš, nejsem o nic menší nenasyta než ty. Chtěl bych vědět, jak se všechno stalo a proč. Nejen na Zemi nebo v naší soustavě. Všude."

"Hezky řečeno!"

Taky si myslím, pochválil se v duchu Rawlins a doufal, že jeho nejnovější řečnická improvizace potěší i Boardmana.

"Třeba jsem měl odejít do diplomatických služeb, stejně jako ty," řekl, "ale já si vybral tohle. A podle mě je to správná cesta. Zbývá toho ještě tolik objevit, tady i všude jinde. Teprve jsme se začali pořádně rozhlížet."

"Tvůj hlas je plný odhodlání."

"Proč ne?"

"To rád slyším. Já vlastně mluvívám zrovna tak... kdysi."

"Aby sis nemyslel, že jsem tak beznadějně čestný," řekl Rawlins, "musím se přiznat, že mě pohání spíš osobní zvědavost než láska k poznání."

"Pochopitelně. Na tom není nic špatného. Mezi námi není žádný velký rozdíl. Opravdu. Až na těch čtyřicet let. Nesmíš si moc lámat hlavu se svými motivy. Jen běž ke hvězdám, Nede, snaž se, měj oči otevřené. Raduj se ze života, i když tě třeba rozdrtil stejně, jako rozdrtil mě. Ale až později. Nebo nikdy. Kdoví? Zapomeň na to."

"Pokusím se," řekl Rawlins.

Cítil teď proud vřelých sympatií toho muže. Jenže i v téhle podobě to pořád byla ta děsivá nosná vlna, ten nekonečný přenos nepřijemného záření z hlubin duše, znímaný sice jejich vzdáleností, ale přesto víc než zřetelně patrný.

Výčitky svědomí Rawlinsovi bránily, aby řekl to, k čemu byl právě nejvhodnější čas. "No tak, chlapče! Ven s tím!" pobízel ho podrážděně Boardman.

"Kam jsi se zakoukal?" řekl Muller.

"Promiň. Přemýšlím, jak... jak je smutné, že nám ani trochu nevěříš, že se díváš na lidi skrz prsty."

"Moje vina to není."

"Nemáš přece zapotřebí strávit zbytek života v tomhle bludišti."

Zvláště, když existuje cesta ven."

"Nesmysl."

"Poslouchej mě," řekl Rawlins. Zhluboka se nadechl. Tváří mu znovu probleskl ten jeho letmý, průhledný úsměv.

"Mluvil jsem o tobě s naším doktorem. On studoval neurochirurgii. Ví o tvém případě všechno. Říká, že teď už by tě možná dokázali dát do pořádku. Použili by prý nějakou novinku, vyvinutou v posledních pár letech. Snad..."

snad by tím přerušili proud toho tvého záření, Dicku. Několikrát mi opakoval, abych ti to nezapomněl vyřídit. Vezmeme tě zpátky na Zem. Na operaci, Dicku. Na operaci. Na léčení."

2

To štiplavé, jiskřivé slovo ho zasáhlo rovnou do srdce a rozeznělo se v něm jako rajská hudba. Operace! Vytřeštil oči. Bylo to, jako by k němu tmavé obrysy okolních domů neustále vracely jednu a tutéž ozvěnu. Operace. Operace. Operace. Muller cítil, jak se mu svírá žaludek, jak se zalyká tou neodolatelnou nadějí. "Ne," řekl. "To je nesmysl. Žádná operace mi nepomůže."

"Proč myslíš?"

"Vím to."

"Za devět let se snad věda musela pohnout kupředu, ne? Už prý pochopili jak funguje mozek. Na elektrickém principu. Před pár lety sestrojili v nějaké laboratoři někde na Měsíci báječnou simulaci - no a rozebrali si ji od začátku až do konce. Určitě by jim přišlo ztraceně vhod, kdyby ses vrátil, protože bys potvrdil jejich teorie. Díky své nemoci. Oni by tě operovali, přerušili by tvé záření a dokázali by, že mají pravdu. Stačí, když se s námi vrátíš. Nic tím neriskuješ."

Muller si soustředěně pohrával s klouby svých prstů. "Proč ses o tom nezmínil už dřív?"

"Nic takového jsem nevěděl."

"Samozřejmě."

"Opravdu. Nečekali jsme přece, že tě tu najdeme. Nejdřív nikdo neměl tušení, kdo vlastně jsi a proč tu jsi. To už jsem vysvětlil. A pak si náš doktor vzpomněl na ten nový způsob léčby. Co se ti nezdá - nevěříš mi?"

"Tváříš se tak andělsky," řekl Muller. "Ty sladké modré oči a zlaté vlasy. Co máš za lubem, Nede? Proč mi vykládáš jeden nesmysl za druhým?"

Rawlins se začervenal. "To nejsou žádné nesmysly!"

"Nevěřím ti. A nevěřím ani tomu tvému léčení."

"Jak chceš. Ale bude to tvoje chyba, jestli..."

"Nevyhrožuj mi!"

"Promiň."

Jejich rozhovor teď vystřídalo dlouhé, napjaté, dusné ticho.

Muller bloudil labyrintem myšlenek. Opustit Lemnos? Zbavit se svého prokletí? Sevřít zas v náručí ženu? Cítit, jak se jeho kůže dotýká rozpálená ňadra? Rty? Stehna? Pokračovat v kariéře? Vzhlednout zas k nebesům? Hodit za hlavu devět let kruté samoty? Uvěřit? Odejít?

Nechat se léčit?

"Ne," řekl důrazně. "Moje nemoc se nedá vyléčit."

"To říkáš pořád. Ale jistě to nevíš."

"Nezapadalo by to do sebe. Já věřím na osud, chlapče. Na kompenzační tragédii. Na to, že pýcha předchází pád. Bohové nikdy netrestají smrtelníky nějakým pomíjivým neštěstím. Oidipovi přece taky nevrátili zrak. Nebo jeho matku. Ani Prométhea neodpoutali od skály. Oni..."

"Jenže tohle je život, a ne řecká tragédie," přerušil ho Rawlins.

"Žádná kaše se neji tak horká, jak se uvaří. Třeba bohové rozhodli, že už sis vytrpěl dost. Když zůstaneme u těch literárních příkladů - Orestovi snad odpustili, ne? Tobě se devět let zdá málo?"

"Vážně by mě vyléčili?"

"Doktor povídal, že jo."

"Myslím, že mi lžeš, kamaráde."

Rawlins pohlédl stranou. "Proč bych ti měl lhát?"

"To mi právě vrtá hlavou."

"Dobře, tak teda lžu," řekl Rawlins ostře. "Nikdo už ti nepomůže."

Budeme se bavit o něčem jiném. Ukážeš mi fontánu, kde pramení ten tvůj likér?"

"Fontána je v Zóně C," řekl Muller. "A já nemám sebemenší chuť teď tam jít. Proč jsi mi vyprávěl tu historku, když nebyla pravdivá?"

"Obrat'me list."

"I kdybych na okamžik připustil, že je to pravda," nedal se odbýt Muller, "a že mě po návratu na Zemi dokážou vyléčit, kde bereš takovou jistotu, že o nějakou léčbu vůbec stojím? Já poznal pravou tvář Pozemšťanů. Odkopli mě, když jsem byl na kolenou, Nede. Bezohledně."

To oni ve mně budí hnus. To oni páchnou. A já bych jim měl dělat pokusného králíka?"

"Tak to není!"

"Co ty o tom víš? Kolik ti tehdy bylo let? Tenkrát jsi znal svět ještě míň než teď. Zacházeli se mnou jako s hnojem, protože jsem jim ukázal, co v sobě skrývají. Nastavil jsem zrcadlo jejich mizerným dušičkám. Proč bych se k nim měl vracet? Já je nepotřebuju! Ty červy. Prasata. Stačilo mi po Betě Hydry pár měsíců života na Zemi, abych je dokonale poznal. Ten pohled v jejich očích, ten nervózní úsměv, když ode mě odcházeli. Ano, pane Mullere. Samozřejmě, pane Mullere. Jenom, prosím, nechod'te tak blízko, pane Mullere. Zastav se. Jenom, prosím, nechod'te tak blízko, pane Mullere. Zastav se tu někdy v noci, chlapče, a já ti ukážu lemnosská souhvězdí. Už jsem si je i pojmenoval. Mám tu Dýku, dlouhou a ostrou. Je namířená tak, jako by se ji někdo chystal zabodnout do zad. Dalšímu souhvězdí říkám Oštěp."

Pak tady můžeš vidět ještě Opici a Žábu. Ty jsou vzájemně spojené.

Stejná hvězda tvoří čelo Opice a levé oko Žáby. Ta hvězda, to je Slunce, příteli. Malá nehezká žlutá hvězda, zbarvená jako řídké zvratky.

A její planety obývají malí nehezci lidé, kteří se rozléti po celém vesmíru jako pramínek moči."

"Teď asi řeknu něco, kvůli čemu se urazíš. Můžu?" zeptal se Rawlins.

"Ty mě nemůžeš urazit. Ale můžeš se o to pokusit."

"Myslím, že máš trochu zkreslený pohled na svět. Vytrácí se ti z něj po všech těch letech tady rozlišovací schopnost."

"Ne. Teprve tady jsem se naučil dívat na svět kolem sebe."

"To je absurdní. Vyčítáš lidem, že jsou jenom lidi. Že se nedokážou vyrovnat s účinky tvého záření, s tvou nemocí. Ale kdybys seděl na mém místě a já na tvém, pochopil bys je. Být blízko tebe, to bolí. Bolí to. I teď cítím bolest v každém

nervu. A když přijdu blíž, zblázním se. Věř mi, Dicku, člověk si na to musí zvykat postupně.

Dokonce i ten, kdo tě má rád..."

"Neznám nikoho, kdo by mě měl rád."

"Byl jsi přece ženatý."

"Smlouva už dávno vypršela."

"Tak jsi snad s někým chodil, ne?"

"To skončilo, když jsem se vrátil."

"A co přátelé?"

"Nechali mě ve štychu," řekl Muller. "Utíkali ode mě, div se nepřerazili."

"Nedal jsi jim čas."

"Času měli dost."

"Ne," trval na svém Rawlins. Neklidně si poposedl na kamenné lavici. "Teď ti řeknu věc, která se ti vůbec nebude líbit, Dicku. Je mi líto, ale musím. To, co mi tady vyprávíš, to už jsem jednou slyšel.

Zhruba ve druhém ročníku univerzity - tehdy jsme všichni pořádali přebory v cynismu. V dětinském cynismu.

Namlouváš si, že svět je hnusný. Ohavný, mrzký, bídný. Poznal jsi pravou tvář lidstva a už nikdy s ním nechceš mít nic společného. Jenže tak člověk mluví v osmnácti; později ho to přejde. Až se přesvědčí, že svět je ve skutečnosti strašně fajn, že lidi dělají, co můžou, že jsou nedokonalí, ale ne odporní..."

"V osmnácti nemá nikdo na takové názory právo. Ale mně, sakra, není osmnáct. Mě k mé nenávisti dovedla zatraceně tvrdá zkušenost."

"A všechno ostatní pro tebe přestalo existovat. Vždyť ty se úplně vyžíváš ve svém neštěstí. Odpoutej se od toho!

Seřes to ze sebe!

Vrať se s námi na Zem a zapomeň na minulost. Nebo se s ní aspoň pokus smířit."

"Žádné zapominání. Žádné smířování." Muller se zamačal.

Otřásl jim nečekaně prudký nával obav a nejistoty. Co když je to pravda? Co když by mě opravdu vyléčili? Mám opustit Lemnos? Muller se zmítal v rozpacích. Ten kluk se s tím dětinským cynismem trefil do černého. Ano. To jsem vážně takový misantrop? Anebo je to trik?

Chce, abych sám o sobě začal pochybovat. Z polemických důvodů. Já se snad zadusím svou vlastní tvrdohlavostí. Ale ta léčba, to je přece hloupost. Lže. Jenom idiot by na něm nepoznal, že lže. Ovšem. Ale proč? Aby mě chytil do pastí. Aby mě dostal na palubu té jejich lodi.

A třeba je to správné. Proč se nevrátit? Na tuhle otázku si Muller mohl odpovědět sám. Zkrátka měl strach. Strach ze setkání s miliardami Pozemšťanů. Ze vstupu do dravého proudu života. Po devíti letech na pustém ostrově se děsil návratu. Pod záplavou krutých pravd sklouzl do propasti deprese. Místo boha je teď ze mě ubohý neurotik, který lpí na své izolaci a plive po tom, kdo ho chce zachránit. To je smutné, pomyslel si Muller. Hrozně smutné.

"Zdá se mi, jako by se změnila chuť tvých myšlenek," řekl Rawlins.

"Chuť?"

"No... nic určitého. Ale předtím mi tvé myšlenky připadaly zlostné a hořké. Teď mě zasahuje něco... melancholického."

"Ještě nikdo mi neřekl, že by se to záření mohlo nějak měnit," zarazil se Muller. "On toho se mnou vlastně nikdo moc nenamluvil.

Říkali jenom, že je příšerné být v mé blízkosti. Že je to nechutné."

"Nad čím ses tak zamyslel? Jestli se teda nepletu. Vzpomínáš na Zemi?"

"Možná." Muller netrpělivě hledal záplatu, kterou by ucpal tu nečekanou trhlinu ve svém krunýři. Jeho tvář se zachmuřila. Zat' al zuby. Vstal a došel až těsně k Rawlinsovi. Pozorně sledoval, jak se ten mladík úporně snaží skrýt své nepříjemné pocity. "Myslím, že bys měl... pro změnu... hledat rozptýlení v té své archeologii, Nede," řekl trpce. "Tví přátelé se zase budou zlobit."

"Mám ještě chvíli času."

"Ne. Nemáš. Vypadni!"

3

Bez ohledu na tmou a přes naléhavé příkazy Charlese Boardmana odmítl Rawlins přenocovat v Zóně E a pokračoval v cestě do tábora v F. Jako záminka mu posloužila nová láhev likéru, kterou nakonec z Mullera přece jen vymámil a kterou chtěl přinést. Boardman, ve snaze ušetřit Rawlinse nástrah Zóny F, namítal, že tu láhev s sebou mohl vzít kdokoliv jiný. Ale Rawlins potřeboval s Boardmanem hovořit tváří v tvář. Měl za sebou příliš těžký den. A tomu odpovídalo i jeho rozhodnutí.

Zastihl Boardmana u večeře. Seděl za jídelní deskou z leštěného tmavého dřeva prokládaného světlým. Jedl kandované ovoce, zeleninu naloženou v brandy, výtahy z masa, pronikavě vonící šťávy nalité do elegantních kameninových nádob. Karafa s vínem syté olivové barvy stála na dosah jeho masité ruky. V mělkých prohlubních podlouhlého kvádru z černého skla čekaly tajemné pilulky nejrůznějších druhů až si je Boardman jednu po druhé postupně vloží do úst.

Rawlins stál dost dlouho u vchodu, než mu Boardman vůbec začal věnovat pozornost.

"Povídal jsem ti, že sem nemáš chodit, Nede," řekl konečně unaveným hlasem starého muže.

"Tohle ti posílá Muller." Rawlins postavil láhev vedle karafy s vínem.

"Mohli jsme si promluvit bez téhle návštěvy."

"Takového mluvení mám už po krk. Potřeboval jsem tě vidět."

Boardman ho nechal stát, aniž by se přestal věnovat svému jídlu.

"Charlesi, já ho nemůžu věčně obelhávat."

"Dneska jsi náhodou odvedl dobrou práci," řekl Boardman a usrkl doušek vína. "Bylo to celkem přesvědčivé."

"Jistě, naučil jsem se lhát. Ale k čemu je to dobré? Slyšel jsi ho. Má lidstva plné zuby. Nebude s námi spolupracovat, i když ho nakrásně dostaneme ven z labyrintu."

"On to nemyslí doopravdy. Tys to vystihl, Nede. Laciný dětinský cynismus. Člověk se bez lidí nedokáže obejít. Musí je mít rád. Nic jiného mu nezbyvá. Muller je zatrpklý, protože mu jeho láska hoří na jazyku. Ale nemění se v nenávist. Ani nevíš, jak daleko má ke skutečné nenávisti."

"Tys tam nebyl, Charlesi. Nemluvil jsi s ním."

"Viděl jsem ho. A slyšel. A znám Dicka Mullera už víc než čtyřicet let."

"Jenže teď musíš počítat hlavně těch devět let tady. A ty ho určitě nezměnily k lepšímu." Rawlins se sklonil nad stůl tak, aby viděl Boardmanovi přímo do očí. Ten si nenuceně napíchl na vidličku kandovanou hrušku a po mnoha pečlivých úpravách si ji loudavým pohybem setřásl do úst. Vždyť on mě vůbec nebere vážně, pomyslel si Rawlins.

"Vnímáš mě aspoň trochu, Charlesi?" řekl. "Já jsem s ním mluvil úplně stejně jako teď mluvím s tebou. Napovídal jsem Mullerovi nestydatě úplnou horu lži. Navrhl jsem mu i tu vymyšlenou operaci."

A on mě s tím vším stejně poslal do háje."

"Ale prosím tě... Jenom říkal, že ti nevěří. Vtip je v tom, že ti ve skutečnosti věří, Nede. Zkrátka se bojí vylézt z ulity. To je všechno."

"Bud' tak hodný a poslouchej mě. Dejme tomu, že mi uvěří."

Dejme tomu, že opustí bludiště a vydá se nám do rukou. Co potom?

Kdo mu řekne, že žádný nový způsob léčby neexistuje, že jsme ho sprostě podrazili, že po něm chceme, aby byl zas naším vyslancem a odletěl na návštěvu k někomu, kdo je pro nás dvacetkrát vzdálenější a patnáctkrát nebezpečnější než ti, co mu zničili život? Já mu nic takového říkat nebudu!"

"Ani nemusíš, Nede. To bude moje práce."

"A jak na to podle tebe asi zareaguje? Snad nečekáš, že se usměje, ukloní se ti a sametovým hlasem řekne: tak jsi to znovu dokázal, Charlesi? Že se od tebe nechá přesvědčit a udělá všechno, co chceš? Ne. To nepřichází v úvahu. Můžeš ho sice dostat ven z bludiště, ale tvoje prazvláštní metody ti naprosto znemožní jakoukoliv spolupráci s ním, až bude venku."

"Jeho spolupráce není nezbytně nutná," řekl Boardman chladně.

"Vysvětlíš mi konečně svůj plán? Co máš v záloze pro chvíli, kdy se dozví, že ho místo operace čeká jenom další zatraceně nebezpečná práce?"

"O mých plánech se teď nebudeme bavit."

"V tom případě já končím," řekl Rawlins.

4

Boardman něco podobného čekal. Vznesené gesto. Svěhlavé odepření poslušnosti. Záchvat ctnosti. Odložil masku strojeného klidu a upřeně pohlédl Rawlinsovi do očí. Ano, byla v nich síla. I odhodlání.

Ale ne lest. Ještě ne.

"Ty končíš?" řekl Boardman tiše. "Po všech svých proslovech o službě lidstvu? My tě potřebujeme, Nede. Jsi pro nás nepostradatelný."

Jsi naše jediné spojení s Mullerem."

"Má služba lidstvu, doufám, zahrnuje i Dicka Mullera," řekl Rawlins ostře. "On je snad taky člověk, ne? I když si o tom myslí svoje."

A já jsem mu už ublížil víc než dost. Jestli mě nezasvětíš do zbytku svého plánu, musel bych se propadnout hanbou, kdybych pokračoval v jeho plnění."

"Obdivuji tvůj smysl pro spravedlnost."

"To nic nemění na mé rezignaci."

"Ale vždyť já s tebou souhlasím," řekl Boardman. "Ani já nejsem hrdý na to, co tady musíme dělat. Chápu to jako součást historické nutnosti - nutnosti dopouštět se zla ve jménu dobra, I já mám svědomí, Nede, osmdesát let staré svědomí - a celkem slušně rozkošaté."

Svědomí spolu s věkem nezakrní. Člověk se jenom naučí žít s jeho výčitkami, nic víc."

"Jak chceš přimět Mullera ke spolupráci? Píchneš mu nějaké drogy? Budeš ho mučít? Výpláchněš mu mozek?"

"Nic takového."

"Tak co? Já to myslím vážně, Charlesi. Má role v téhle hře končí, když se okamžitě nedozvím, co bude dál."

Boardman si odkašlal, napil se vína, snědl broskev a rychle za sebou spolykal tři pilulky. Rawlinsovu naivní vzpouru nebylo těžké předvídat a Boardman se na ni dobře připravil. Její vypuknutí ho ale přesto vyvedlo z rovnováhy. Teď nastal čas na zakalkulované riziko.

"Vidím, že přišla chvíle, kdy s tebou budu muset začít mluvit na rovinu, Nede," řekl. "Povím ti, co mám v záloze pro Dicka Mullera - ale chci, abys o tom přemýšlel v širších souvislostech. Nezapomínej, že hra, kterou na téhle planetě hrajeme, není jen záležitostí tvé osobní morálky. Možná to bude znít příliš honosně, ale musím ti připomenout, že v sázce je osud lidstva."

"Poslouchám tě, Charlesi."

"Dobrá. Dick Muller musí odletět k našim mimogalaktickým přátelům a přesvědčit je, že i lidské bytosti rozhodně patří k

intelligentním formám života. Souhlasíš? On jediný to může dokázat - díky té unikátní neschopnosti skrývat své myšlenky."

"Souhlasím."

"A teď dávej pozor. Není nutné přesvědčovat cizince, že jsme dobří, čestní, roztomilí a kdovíco ještě. Stačí jim ukázat, že máme vědomí a že to vědomí je schopné myslet. Že je schopné cítit a vnímat."

"Že nejsme jen inteligentní stroje. Pro náš cíl tedy nemá žádný význam to, jaké emoce budou z Dicka Mullera vyzařovat, ale sám fakt jejich existence."

"Už ti začínám rozumět."

"No.... a proto - jakmile opustí své bludiště - mu můžeme klidně a bez omezíček vysvětlit jeho úkol. Nepochybuji o tom, že nás kvůli našemu podvodu bude k smrti nenávidět. Ale kromě vzteku se v něm probudí i smysl pro povinnost. To je můj názor. Tobě se zdá, že ne. Budiž. Ono je to koneckonců jedno. Až vyjde ven ze svého doupěte, stejně nebude mít možnost volby. Zkrátka ho vezmeme a předáme jim ho. Je to poněkud krutý způsob kontaktu, já vím. Ale nic jiného nám nezbývá."

"Takže na jeho spolupráci nezáleží ani za mák," řekl Rawlins pomalu. "My ho k nim prostě pošleme. Jako balík."

"Jako myslící balík. Jak naši vzdálení přátelé jistě brzy pochopí..."

"Já..."

"Počkej, Nede. Teď nic neříkej. Já vím, na co myslíš. Nemáš podobné plány. Máš pravdu. Ani mně se to nelíbí. Bude lepší, když teď odejdeš a budeš o všem přemýšlet. Rozvaž si to znovu ze všech stran dřív, než se rozhodneš. Kdybys do zítřka nezměnil svůj názor, museli bychom si nějak poradit bez tebe. Ale slib mi, že se na to nejdřív pořádně vyspíš. Ano? Teď není vhodná doba na kategorické soudy."

Rawlinsova tvář zbledla. Vzápětí celá zrudla. Rawlins sevřel rty. Boardman se na něj vlídně usmál. Rawlins zaťal pěsti, přivřel oči do úzké štěrbiny, potom se obrátil a odešel chvatným krokem pryč.

Zakalkulované riziko.

Boardman spolkl další pilulku. Pak sáhl po láhvi, kterou mu poslal Muller. Trochu si nalil. Výtečný likér. Sladký, kořeněný, silný.

Labužnický ho převaloval na jazyku...

## KAPITOLA JEDENÁCTÁ

1

Muller si Hydřany téměř zamiloval. Nejjasnější a nejmilejší vzpomínky se týkaly ladnosti jejich pohybů. Připadalo mu to, jako kdyby se vznášeli. Neobvyklé tvary jejich těla mu nikdy příliš nevadily.

S oblibou říkal, že neměl zapotřebí letět tak daleko od Země, aby mohl sledovat grotesku. Dejme tomu takové žirafy. Humři. Mořské sasanky. Hlavonožci. Velbloudi. Při objektivním pohledu člověk stěží může rozhodnout, jestli je podivnější tělo velbloudů nebo tělo Hydřanů.

Přistál ve vlhkých, ponurých končinách té jejich planety, pár mil severně od rovníku, na amébovitém kontinentu, obsazeném zhruba tuctem jakýchsi velkoměst, roztažených na plochách o průměru nejméně tisíc kilometrů. Jeho systém podpory životních funkcí, projektovaný speciálně pro tenhle úkol, byl trochu silnější než obvyklý tenký filtrační povlak a přiléhá mu k tělu jako druhá pokožka. Muller dýchal prostřednictvím tisíce dialyzačních destiček. Jeho pohyby nebyly v podstatě ničím omezené.

Po přistání musel jít asi hodinu lesem obrovských houbovitých stromů, než narazil na první domorodce. Stromy se zvedaly do výšky několika set metrů. Ta jejich neuvěřitelná výška zřejmě souvisela se zdejší gravitací, která dosahovala přibližně pěti osmin zemské normy.

Zkroucené kmeny stromů se nezdály být nijak zvlášť pevné. Muller měl dojem, že vnější dřevitá vrstva není tlustší než špička prstu, a přitom obepíná mohutnou střední část, plnou mazlavé dřevě. Klobouky těch gigantických hub se mu nad hlavou téměř spojovaly do jedné souvislé klenby a omezovaly na minimum přístup světla k vlastnímu povrchu planety. I ta mlhavá, perleťově zbarvená záře, propouštěná oblačnou vrstvou, tak byla zachycována korunami houbovitých stromů a v lese převládalo kaštanově hnědé přitní.

Při setkání s cizinci ho nejvíc překvapila jejich výška. Všichni měřili kolem tří metrů. Takhle malý a nepatrný si připadal naposledy v dětství. Skupina cizinců ho obklopila ze všech stran a on se pořádně snažil dívat vzhůru, aby jim viděl do očí. Teď přišel čas pro praktické cvičení z aplikované hermeneutiky. "Jmenuji se Richard Muller," řekl klidným, vyrovnaným hlasem. "Přicházím v míru jako posel od lidí z Pozemské kulturní sféry."

Rozumět mu pochopitelně nemohli. Ale zatím zůstávali klidní.

Nepůsobili na něj nepřátelským dojmem.

Muller si klekl na kolena a nakreslil do měkké země Pythagorovu větu.

Pohlédl na ně. Usmál se. "Základní pojem geometrie. Univerzální obraz logického myšlení."

Sklonili hlavy. Jejich vertikální štěrbinovité nozdry se nepatrně chvěly. Vypadalo to, jako by si vyměňovali zamyšlené pohledy. Jenže tvorové, kteří mají hlavu posázenou celým prstencem očí, nepotřebují kvůli pohledu měnit svůj postoj.

"Když dovolíte, ukážu vám další symboly naší spřízněnosti," řekl jim Muller.

Načrtl na zem přímku. Kousek od ní načrtl dvojicí přímek. A ještě dál potom tři přímků. Doplnil znaménka.  $I + II = III$ .

"Ano?" řekl. "Nazýváme to sčítání." Končetiny spojené v jediném kloubu se začaly pohupovat. Dva z jeho posluchačů

se dotýkali svými pažemi. Muller si vzpomněl, jak bez váhání zlikvidovali tu sondu, aniž by se ji pokusili nějak prozkoumat. Byl připravený na stejnou reakci. Ale oni ho stále se zájmem poslouchali. Dobré znamení.

Vstal a ukázal na značky vyryté do hlíny.

"Teď je řada na vás," řekl. Mluvil co nejhlasitěji. Usmíval se co nejvýrazněji. "Ukažte, že mi rozumíte. Promluvme si univerzálním jazykem matematiky."

Nejprve nedostal žádnou odpověď. Nenechal se tím ale odradit.

Znovu ukázal na své symboly a pak natáhl ruku se vztyčenou dlaní směrem k nejbližšímu Hydřanovi.

Po dlouhém otálení nakonec jeden z Hydřanů elegantně vyšel vpřed a kulovitou patou několikrát přejel přes Mullerovy přímky. Cizincova noha jemnými, nadýchanými pohyby uhlazovala zeminu tak dlouho, dokud přímky a vzorce úplně nezmizely.

"Dobrá," řekl Muller. "A teď nakresli něco ty."

Hydřan se vrátil na své místo v kruhu.

"Tak fajn," řekl Muller. Známe ještě jednu univerzální řeč.

Doufám, že neurazím vaše uši." Vytáhl z kapsy sopránovou flétnu a přiložil si ji ke rtům. Filtrační povlak mu při hraní dost překážel. Muller se nadýchl a pak přehrál diatonickou stupnici. Jejich končetiny se nepatrně zachvěly. Zřejmě ho neslyšeli, ale každopádně dokázali vnímat vibrace. Přешel na moll a přehrál jim další diatonickou stupnici.

Potom vyzkoušel púltónovou stupnici. Zdálo se, že je zaujala ještě o trochu víc. To je dobře, pomyslel si. Pánové jsou znalci. Možná, že stupnice z celých tónů by se spíš hodila k podmračenosti téhle planety, usoudil. Přehrál je obě a navíc přidal i pár tónů z Debussyho.

"Líbilo se vám to?" zeptal se.

S největší pravděpodobností se mezi sebou o něčem radili.

Pak ho opustili.

Pokusil se jít za nimi. Jejich chůze však byla mnohem rychlejší a on je v temném, zamlženém lese brzy ztratil z dohledu.

Přesto vytrvale kráčel dál a za chvíli je dostihl. Stáli v hloučku, jako by na něj čekali. Když se k nim přiblížil, dali se opět do pohybu. Tímhle přerývaným pochodem ho dovedli až do svého města.

Živil se syntetickou stravou. Chemická analýza ukázala, že by nebylo moudré ochutnávat místní potraviny.

Pythagorovu větu kreslil ještě mnohokrát. Načrtl celou řadu aritmetických vzorců. Hrál jim Bacha. Kreslil rovnostranné trojúhelníky.

Pokoušel se i o prostorovou geometrii. Zpíval i mluvil francouzsky, rusky, čínsky a samozřejmě anglicky, aby jim předvedl rozmanitost lidských jazyků. Ukázal jim periodickou tabulku prvků. A po šesti měsících ještě stále o jejich myšlení nevěděl víc než hodinu před přistáním.

Hydřané sice snášeli jeho přítomnost bez zjevného nepřátelství, ale o komunikaci s ním nejevili zájem. A když se dorozumívali mezi sebou, jednalo se především o letmé prchavé pohyby, dotyky končetin, chvění nozder. Měli snad i mluvenou řeč, ale ta byla tak jemná a nezvučná, že Muller vůbec nedokázal rozeznat jednotlivá slova nebo dokonce slabiky. Pro jistotu však nahrával všechno, co slyšel.

Nakonec vyčerpalí svou trpělivost a přišli si pro něj.

V tom okamžiku Muller spal.

Až mnohem později se dozvěděl, co mu provedli.

2

V osmnácti letech ležel nahý pod kalifornskými hvězdami.

Nebe bylo plné jejich záře. Muller měl pocit, že se jich může dotknout a utrhnout je z oblohy.

Být bohem. Mít u nohou celý svět.

Obrátil se k ní. Pokožka jejího štíhlého těla byla chladná a mírně napjatá. Vrcholky ňader mu vklouzly do dlaní. Muller ji pohladil po plochem, rovném břiše. Trochu se zachvěla. "Dicku," řekla.

"Ach." Být bohem, pomyslel si. Políbil ji, nejdřív jemně, potom prudce.

"Počkej," řekla. "Ještě ne." Čekal. Pomáhal jí, vlastně se snažil dělat to, o čem si myslel, že by jí mohlo pomoci. Zakrátko začala těžce odychovat. Opakovala pořád jeho jméno. Kolik hvězd může člověk za svůj život navštívit? Jestli kolem každé hvězdy obíhá v průměru dvanáct planet a jestli galaktický glóbus o průměru x světelných let obsahuje snad sto miliónů hvězd... Cítil, jak se její klín pomalu rozevívá.

Zavřel oči. Do kolen a loktů se mu zabodávalo staré borové jehličky.

Nikdy na ni nezapomněl, i když to nebyla jeho první dívka. Matně, jako kdyby mu mozkem projel blesk, si uvědomoval její reakce, zpočátku váhavé a zdrženlivé a potom tak prudké. Jejich intenzita ho málem vylekala, ale jenom na chvíli. Pak se s ní domíloval až na samotný vrchol štěstí.

Tak nějak se musí cítit bůh...

Převalovali se z místa na místo. Muller jí ukazoval hvězdy a odříkával jejich jména. Dobrou polovinu z nich pojmenoval špatně, ale to nemusela vědět. Rozdělil se s ní o své sny. Potom se znovu milovali a on byl snad ještě šťastnější...

Přál si, aby o půlnoci pršelo, aby mohli tančit v dešti, ale nebe bylo jasné. Místo tance si tedy šli zaplavat a vrátili se rozesmátí, roztřesení zimou. Když ji odnesl domů, zapila svou tabletku chartreskou.

Tehdy jí řekl, že ji má rád... a pak si několik let vyměňovali vánoční pozdravy.

3

Osmá planeta soustavy Alfa Centauri B byl obr s jádrem nízké hustoty a s gravitací, která se nezdála být o nic nepříjemnější než na Zemi. Muller sem jel na svou druhou svatební cestu. Zčásti se však jednalo i o cestu služební - kvůli potížím s kolonisty na šesté planetě.

Jablkem sváru byl jejich návrh odsát prostřednictvím vířivého efektu většinu hodnotné atmosféry osmé planety a získat z ní suroviny.

Rozhovory s jejich zástupci dopadly velmi dobře. Mullerovi se podařilo přesvědčit je o výhodách těžebních kvót pro atmosférická chapadla a ještě vzbudit jejich obdiv za malou lekci meziplanetární morálky, kterou jim udělil. Po úspěšném uzavření dohody strávil Muller s Nolou dovolenou na osmé planetě jako vládní hosté. Nole, na rozdíl od Lorayn, proudila v žilách toulavá krev. Pokud si vzpomínal, doprovázela ho snad při všech podobných cestách.

V ochranných oblecích si spolu klidně plavali ledovým jezerem z metanu. S úsměvem se proháněli po amoniakových sjezdovkách.

Nola byla stejně vysoká jako on, její nohy byly samý sval, měla temně rudé vlasy, zelené oči. Objímali se ve vyhřívané kabině s jednostrannými okny, zavřené nad bezútesným oceánem, rozprostřeným od obzoru k obzoru.

"Navždycky," řekla.

"Ovšem. Navždy."

Do týdne se znovu nepříjemně pohádali. Ale nebrali to příliš vážně. Čím divočejší byla hádka, tím vážnější bylo smířování. Na chvíli. Později se hádat přestali. Když vypršela lhůta manželské smlouvy, ani jednomu z nich se ji nechtělo obnovit. Čas od času pak od ní dostával přátelské dopisy. Tehdy už jeho reputace závratně vzrůstala. Po návratu z Bety Hydry IV na Zemi se ji pokoušel vyhledat.

Nola, říkal si, Nola mi pomůže v mém trápení. Ona jediná ze všech lidí. Ona se ode mě neodvrátí. Nikdy nezapomněla na staré dobré časy.

Jenže Nola byla právě se svým sedmým manželem na dovolené v soustavě Vesty. Muller se to dozvěděl od jejího pátého manžela.

On sám byl její třetí. Nakonec jí ani nezavolaal. Uvědomil si, že by to stejně nemělo smysl.

4

"Je mi líto, pane Mullere," odpověděl mu chirurg. "Nic pro vás nemůžeme udělat. Nechci ve vás vzbuzovat falešné naděje. Probrali jsme do nejmenších detailů celý váš nervový systém. Neobjevili jsme žádné podezřelé změny. Je mi to opravdu moc líto."

5

Měl devět let na zpracování svých vzpomínek. Především v prvních letech zdejšího vyhnanství naplnil svou minulostí hned několik boxů. Obával se, aby mu jeho minulost nezmizela někde v mlhách zapomnění. Pak ale zjistil, že se mu paměť s ubíhajícími roky naopak zbystřuje. Možná to také byla otázka tréninku. Dokázal si vzpomenout na obrazy, zvuky, chutě i vůně. Dokázal přesně rekonstruovat průběh svých rozhovorů. Mohl citovat rozsáhlé pasáže z textů smluv, které sjednával. Pamatoval si jména všech anglických králů od Williama I.

Pamatoval si jména i těla dívek, s nimiž se miloval.

Ano, chtěl se vrátit - kdyby to bylo možné. A jestli někdy tvrdil něco jiného, tak jenom žvanil a lhal. Bylo zbytečné dělat hlupáka z Neda Rawlinse a ještě zbytečnější obelhávat sám sebe. Skutečně cítil opovržení nad lidstvem, ale zároveň si nepřál zůstat sám. Netrpělivě čekal, až se Rawlins vrátí a během svého čekání vypil pěkných pár sklenic místního likéru. Vyrázil do města na divokou štvanici a jako smyslů zbavený postřílel tolik zvířat, že by je nestačil zkonzumovat snad ani za rok. Vedl sám se sebou spleť hovorů. Snil o Zemi.

6

Rawlins utíkal. Muller stál asi sto metrů hluboko v Zóně C a viděl, jak celý udýchaný probíhá vstupní branou, viděl, jak se mu do tváře hrne krev.

"Tady bys neměl utíkat," zavolaal na něj Muller. "Dokonce i v bezpečnějších zónách není absolutně jisté..."

Rawlins se zhroutil na zem nedaleko vápencové kašny. Držel se rukama jejího okraje a lapal po dechu. "Dal bys mi napít?" nepřestával se zadýchávat. "Ten tvůj likér..."

"Jsi v pořádku?"

"Ne."

Muller přistoupil blíž k fontáně a naplnil příruční láhev ostrým likérem. Rawlins ani nemrkl, když se k němu Muller přiblížil tak, aby mu láhev mohl podat. Zdálo se, že Mullerovo záření vůbec nevnímá.

Několika hltavými doušky láhev vyprázdnil. Bez povšimnutí si nechal stékat po bradě a po šatech potůčky trpytivé tekutiny. Pak na chvíli zavřel oči.

"Vypadáš dost příšerně," řekl Muller. "Jako kdyby se ti stalo bůhvíco."

"Taky stalo."

"V čem je problém?"

"Počkej... Počkej, až si trochu vydechnu. Běžím celou cestu až ze Zóny F."

"To teda můžeš mluvit o štěstí, že jsi ještě naživu."

"Kdoví."

"Napiješ se ještě?"

"Ne," řekl Rawlins. "Teď ne."

Muller ho sledoval překvapeným pohledem plným rozpaků.

Změna v jeho chování byla tak nápadná a znepokojivá, že se nedala vysvětlit jen pouhou únavou. Rawlins měl zarudlé oči, tváře mu hořely, sotva popadal dech. Svaly v obličeji byly napjaté k prasknutí. Oči mu neustále přeskakovaly z místa na místo, jako by něco hledaly a nevěděly co. Je opilý? Nemocný? Zfetovaný?

Rawlins mlčel.

Muller se rozhodl zaplnit to nepříjemné ticho. "Hodně jsem přemýšlel o našem posledním rozhovoru," řekl. "Došlo mi, že jsem jednal jako úplný blázen. Všechna ta laciná misantropie, kterou jsem ti stále znovu a znovu strkal pod nos."

Muller si klekl a pokusil se zachytit Rawlinsův neklidný pohled. "Dívej se mi do očí, Nede. Beru zpátky to, co jsem ti řekl. Rozhodl jsem se vrátit na Zem a nechat se léčit. I kdyby to byl jenom experiment, je to pro mě šance. Myslím, že v nejhorším případě jim to zkrátka nevyjde, ale..."

"Nikdo tě léčit nebude," řekl Rawlins mrtvě.

"Nebude... léčit..."

"Nebude léčit. Nikdo. Od začátku až do konce to byla lež."

"Ano... Ovšem..."

"Sám jsi to říkal." Rawlins potřásl hlavou. "Nevěřil jsi mi ani slovo. Vzpomínáš si?"

"Lež?"

"Nechápal jsi, proč ti to vyprávím, ale věděl jsi, že je to nesmysl."

Řekl jsi mi, že lžu. Nebylo ti jasné, proč bych měl lhát. A já jsem opravdu lhal, Dicku."

"Lhal?"

"Ano."

"Ale vždyť už jsem změnil názor," řekl Muller měkce. "Jsem připravený k návratu na Zem."

"Nemáš naději na vyléčení," odpověděl mu Rawlins. Pomalu vstal a pročísl si rukou své dlouhé zlaté vlasy. Potom si upravil pomačkaný oděv. Sebral ze země láhev a odešel ji doplnit k fontáně s likérem. Když se vrátil, podal láhev Mullerovi. Muller se napil jen trochu. Rawlins pak dopil zbytek. Něco malého a vyhladovělého proběhlo kolem nich směrem k bráně do Zóny D.

"Nechtěl bys mi pár věcí vysvětlit?" řekl Muller konečně.

"My nejsme archeologové."

"Pokračuj."

"Přiletěli jsme sem kvůli tobě. Nebyla to náhoda. Víme o tobě od začátku. Vlastně tě sledovali už před devíti lety, hned jak jsi opustil Zemi."

"Zabezpečil jsem se..."

"Zbytečně. Boardman věděl, kam letíš a dal tě sledovat. Devět let tě nechal na pokoji, protože by z tebe neměl žádný užitek. Ale teď si tě chce zase vyzvednout, protože tě potřebuje. Držel si tě tu v zásobě, abych tak řekl."

"Vás tedy posílá Charles Boardman?" zeptal se Muller.

"Ano. Proto jsme tu. Jiný cíl naše expedice nemá," řekl Rawlins bezbarvým hlasem. "Vybrali mě, abych se s tebou setkal první."

Mohl bys mi věřit, protože jsi znal mého otce. A protože se prý tvářím jako nevinátko. Boardman mě celou dobu dirigoval. Napovídal mi, co mám říkat, připravoval mě na nejrůznější situace, dokonce mi radil, kdy mám udělat chybu, jaké trapasy mám způsobit. Například mi nařídil, abych vlezl do té klece. Myslel, že tím získám tvé sympatie."

"Boardman je tady? Tady na Lemnosu?"

"V Zóně F. Má tam tábor."

"Charles Boardman?"

"Ano, ten. Je tady."

Mullerova tvář zkameněla. Pod ní však vládl naprostý zmatek.

Proč to všechno dělá? Co ode mě chce?

"Asi budeš vědět, že kromě nás a Hydřanů existuje v blízkém vesmíru ještě třetí inteligentní forma života," řekl Rawlins.

"Jistě. Objevili je už před mým odletem. V podstatě to byl hlavní důvod cesty k Hydřanům. Měl jsem s nimi vyjednávat o obranném spojení dříve, než nás budou kontaktovat ti druzí, ti mimogalakťané."

Nepodařilo se... Ale jak s tím souvisí..."

"Kolik toho výš o mimogalakťanech?"

"Skoro nic," zamyslel se Muller. "Jenom to, co jsem ti právě řekl. Poprvé jsem o nich slyšel toho dne, kdy jsem potvrdil, že poletím na Betu Hydry IV. Řekl mi to Boardman, ale nic víc mi nechtěl prozradit."

Vyprávěl něco o tom, že jsou abnormálně inteligentní - nějaká nóbl rasa - a že žijí v jedné z nejbližších hvězdokup. Prý by nás co nevidět mohli obšťastnit svým galaktickým výpadem a přiletět k nám na návštěvu."

"Teď už se známe trochu líp," řekl Rawlins.

"Nejdřív mi pověz, co ode mě chce Boardman."

"Když ti povím všechno po pořádku, bude to mnohem jednodušší," usmál se Rawlins. Zřejmě byl už trochu opilý. Opřel se o kamennou kašnu a natáhl nohy daleko před sebe. "Ono to s těmi našimi vědomostmi o mimogalakťanech taky není moc slavné," řekl. "Pokud vím, tak se tam posílala loď. Vystřelili ji z prostoru a zase ji tam vrátili pár tisíc světelných let odtud. Nebo to byly milióny světelných let?"

Detaily už si nepamatuju. Každopádně šlo o automatickou loď s nejrůznějšími sondami. Měla namířeno k jedné z rentgenových galaxií - to je přísně tajná informace - ale slyšel jsem, že se jednalo buď o Cygnus A, nebo o Scorpius II.

A na jedné z planet galaktického systému objevila značně vyspělou civilizaci velmi cizího typu."

"Jak cizí jsou?"

"Vidí všechno nad i pod spektrem," řekl Rawlins. "Jejich základní zrkové rozpětí se soustřeďuje do vyšších frekvencí. Vidí rentgenové paprsky. Dokáží zpracovat i rádiové vlny možná zrakem, možná jiným druhem smyslů. A zachytí taky většinu vlnových délek mezi tím, přičemž je ze všeho nejmenší zajímaví vlnové délky od infračerveného světla k ultrafialovému. Tedy to, čemu tak rádi říkáme viditelné spektrum."

"Počkej okamžik. Rádiové smysly? Umiš si vůbec představit, jak dlouhé jsou rádiové vlny? Víš, jak gigantické rozměry by musely mít jejich oči - nebo co je to vlastně za receptory - aby z takových vln získaly nějaké informace? Jak velké ty bytosti podle vás mají být?"

"No... slon by jim k snídani snad stačil," odpověděl Rawlins.

"Inteligentní formy života přece nikdy nedosahují tak zřůdné velikosti."

"Proč by nedosahovaly? Oni žijí na obrovské plyné planetě, samý oceán, gravitace tam nestojí za řeč. Vznášejí se. Se svou váhou si nemusí dělat starosti."

"A tahle banda supervelryb vybudovala rozvinutou technologickou civilizaci?" zeptal se Muller. "Vždyť tomu by nevěřil ani..."

"Ovšemže vybudovala," řekl Rawlins. "Povídal jsem ti přece, že jsou to děsně cizí mimozemšťané. Oni neumějí stavět stroje jako my. Ale mají otroky."

"Ach tak," řekl Muller nevzrušeně.

"Teprve to celé začínáme chápat a já navíc nemám přístup k důvěrným informacím, ale když si ty oficiální zprávy zkombinuješ, je zkrátka jasné, že využívají vývojově nižší formy a vyrábějí si z nich rádiem řízené roboty. Zpracují všechno, co má ruce nebo nohy, všechno, co se pohybuje. Nejdřív se pustili do zvířat na své vlastní planetě, do takových malých tvorů, podobných delfinům - a stojících zřejmě na prahu inteligence. Jejich prostřednictvím pronikli do vesmíru.

Pak se zaměřili na sousední planety, které už se mnohem víc podobaly Zemi, a ovládli tamní pseudoprimáty - prašimpanze, abych tak řekl. Na těch je zaujali především prsty. Manuální zručnost pro ně byla nesmírným přínosem. A v současnosti sféra jejich vlivu zahrnuje dobře osmdesát světelných let a s největší pravděpodobností poroste geometrickou řadou."

Muller zakroutil hlavou. "To je horší pitomost než ty žvásty o léčení. Přenos pomoci rádiových vln má přece omezenou rychlost, ne?"

Kdyby řídili ty svoje poskoky na vzdálenost osmdesáti světelných let, nedostaly by se k nim jejich povely dřív než za osmdesát roků. Každé škubnutí svalů, každý pohyb..."

"Ale oni můžou opustit svou mateřskou planetu," přerušil ho Rawlins.

"I když jsou velcí jako..."

"Používají své otroky při stavbě gravitačních tanků. Oni taky létají ke hvězdám. Na oběžné dráze jejich kolonií sídlí dozorcí. Vznášejí se v simulovaných podmínkách svého přirozeného prostředí a z výšky několika tisíc kilometrů ovládají celou planetu. Na jednu kolonii připadá jeden dozorce. Předpokládám, že se čas od času střídají ve službě."

Muller na chvíli zavřel oči. Zkoušel si představit, jak se ty kolosální, nepředstavitelné bestie rozlézají po své odlehle galaxii, nutí zvířata všech druhů, aby jim sloužila, zdokonalují si svou vězeňskou společnost a nechávají za sebe pracovat jiné. Jak plují na oběžné dráze jako vesmírné velryby, řídí a koordinují činnost svérázných grandiózních tovarů, protože sami nejsou schopni pohybu. Monstrózní masy lesklé růžové protoplazmy, vzešlé z moře, poseté receptory, které fungují po obou stranách spektra. Domlouvají se mezi sebou rentgenovými impulsy. Svým otrokům dávají příkazy pomocí rádiových vln.

Ne, blesko mu hlavou. Ne.

"Hmm," řekl rozvláčně, "a co má být? Jsou v jiné galaxii."

"Už ne. Napadli pár našich kolonií na periférii. Víš, co udělají, když objeví planetu obývanou lidmi? Zkrátka tam ubytují svého orbitálního dozorce a ten okamžitě převezme kontrolu nad životem kolonistů.

Pochopitelně přišli brzy na to, že z lidí jsou vynikající otroci.

Zatím obsadili šest našich světů. Měli by ve své moci i sedmý, ale tam se nám podařilo jejich dozorce odpravit. Teď už si na nás dávají pozor.

Zachytí naše rakety hned, jak je začneme navádět na cíl a vrhají nám je zpátky."

"Jestli mi lžeš i tentokrát," řekl Muller, "zabiju tě!"

"Tohle je pravda. Přisáhám."

"Kdy s tím začali?"

"Vloni."

"A co se děje teď? To je necháte hospodařit v naší galaxii, až dokud z nás všech neudělají zombie?"

"Boardman myslí, že máme jedinou možnost, jak je zastavit."

"A to?"

"Oni pravděpodobně nepochopili, že jsme inteligentní bytosti," řekl Rawlins. "Nedokážeme s nimi komunikovat. Oni prakticky vůbec neznají mluvenou řeč, k dorozumívání jim slouží nějaký telepatický systém. Zkoušeli jsme se s nimi spojit nejrůznějšími způsoby, bombardovali jsme je signály všech délek - bez jediného náznaku odezvy z jejich strany. Podle Boardmana by je stačilo přesvědčit, že máme... no, duši... a oni by nám dali pokoj. Bůhví, proč si to myslí. Prý to vydedukoval počítač. Boardman má pocit, že se ti cizinci řídí pevným morálním schématem. Že schlamstnou každé zvíře, ze kterého by mohli mít užitek, ale že se ani nedotknou druhů stojících na stejné straně dělící čáry inteligence jako oni. A když jim nějak naznačíme..."

"Copak nevidí naše města? Naše kosmické lodě? To není důkaz inteligence?"

"Bobří si taky staví hráze," řekl Rawlins. "A přesto s nimi neuzavíráme smlouvy. Neplatíme reparace, když jim odvodníme mokřiny.

Pocity bobrů se v takovém případě zkrátka neberou v úvahu."

"Vážně? Anebo jsme jenom svévolně rozhodli, že nás pocity bobrů nezajímají? A co vůbec znamenají ty řeči o dělicí čáře inteligence?"

Podle mě existuje souvislé spektrum inteligence od prvoků až po primáty. Jistě, my jsme o něco chytřejší než šimpanzi, ale proto ještě mezi námi nemusí být kvalitativní rozdíl. Nebo ano? Jsme lepší než oni kvůli pouhému faktu, že umíme zaznamenávat svoje poznatky a pak je znovu používat?"

"Nechci s tebou teď vést filozofickou debatu," řekl Rawlins chraplavě. "Snažím se ti vysvětlit, jaká je situace - a jak to souvisí s tebou."

"Ano, jak to souvisí se mnou?"

"Boardman se domnívá, že ty rádiové nestvůry odtáhnou z naší galaxie, když pochopí, že se blížíme jejich inteligenci mnohem víc než obyčejní otroci. Když jim vysvětlíme, že i my máme emoce, touhy, ambice, sny..."

Muller si odplívl. "A Židi snad nemají oči? Nemají stejné ruce, stejné orgány, stejné rozměry jako my? Nemají smysly, city, vášně?"

Když se zraníme, nekrvácíme stejně jako oni?"

"Ano, je to tak."

"A jak jim to chceš vysvětlovat? Jestli neznají mluvenou řeč, slovní komunikaci..."

"Ty nevíš?" zeptal se Rawlins.

"Ne, já... ano. Ano... Proboha!"

"Mezi miliardami Pozemšťanů žije muž - jeden jediný muž, který ke komunikaci nepotřebuje slova. Vyzařují z něj jeho vnitřní pocity. Jeho duše. Frekvenci toho záření rozluštit nedokážeme, ale oni by třeba mohli."

"Ano... Ano."

"A proto by se tě Boardman rád zeptal, jestli bys neprokázal lidstvu jednu službu. Jestli by se ti nechtělo ještě jednou letět k mimozemšťanům.

Seznámit je se svým zářením. Ukázat jim, kdo jsme... že jsme víc než jen zvířata."

"Tak proč jste mě nejdřív otravovali těmi žvásty o léčení?"

"To byl trik. Past. Abychom tě nějak dostali ven z bludiště. Až bys vyšel ven, všechno bychom ti řekli a požádali tě o pomoc."

"A přiznali se, že to s tím léčením byl sprostý podraz?"

"Ano."

"Nepadlo vás vůbec, že v tom případě bych pro záchranu lidstva nehnul ani prstem?"

"Pak už bys nám pomohl v každém případě," odpověděl Rawlins.

7

Byl jako povodeň - prudký, nespoutaný přívál nenávisti, strachu, úzkosti, nedůvěry, utrpení, hořkosti, výsměchu, ošklivosti, pohrdání, zoufalství, zlomyslnosti, vzteku, beznaděje, vzrušení, nervozity, horečnosti, zármutku, bolesti, pobouření, zuřivosti. Rawlins ustoupil o několik kroků dozadu, jako kdyby se bál, že ho sežehne plamen. Muller se zmítal v hlubinách deprese. Podvod, podvod, všechno je podvod!

Zase ho chtěli jenom zneužít. Pěšák na Boardmanově šachovnici.

Mullerovi z očí sálal hněv. Nahlas neřekl víc než pár slov. Zbytek sršel odněkud z jeho nitra, rozléval se jako voda, která protrhla přehradní hráz a už se ničím nedá zastavit. Jenže místo vody z něj prýštila zlost.

"Boardman by mě předhodil cizincům bez ohledu na to, jestli bych souhlasil nebo ne?" řekl Muller, když ho přešel nejdivočejší záchvat zuřivosti. Stál rozkročený uprostřed široké ulice, připravený ke všemu.

"Přesně tak. Povádal, že nemůže spoléhat na tvé rozhodnutí, že v sázce je příliš mnoho. Tvůj souhlas ho vůbec nezajímá. Neměl bys šanci odmítnout."

"Ty jsi součástí jejich komplotu," řekl Muller s vražedným klidem. "Proč mi to tedy celé vyprávíš?"

"Skoncoval jsem s nimi."

"Pochopitelně."

"Ne, já to myslím vážně, Dicku. Patřil jsem k nim. Skákal jsem přesně podle toho, jak si Boardman pískal. Ano, lhal jsem ti skoro ve všem. Ale to poslední jsem nevěděl - nevěděl jsem, že se k tobě chtějí zachovat tak sprostě. Musel jsem jim utéct. Musel jsem jim v tom zabránit. Musel jsem ti říct pravdu."

"Ó, jak ušlechtilé! Díky, Nede. Teď mám místo jedné možnosti dvě. Můžu se odtud nechat odvléct, abych zas tahal za Boardmana kaštanů z ohně - nebo se můžu zabít. Okamžitě. A lidstvo poslat ke všem čertům. Co?"

"Nemluv tak," řekl Rawlins podrážděně.

"Proč ne? Jinou možnost nemám. Jsem ti vděčný, že mi vysvětlil moji skutečnou situaci, ale teď už se zařídím podle svého. Ty jsi mě vlastně odsoudil k smrti, Nede."

"To ne."

"A co mi zbývá? Zase vám dělat sluhu?"

"Můžeš... spolupracovat s Boardmanem," řekl Rawlins. Olízl si rty. "Já vím, že to zní šíleně. Ale aspoň bys mu dal za vyučenou."

Kdybys zapomněl na svou hořkost. Kdybys nastavil i druhou tvář.

Uvědom si, že Boardman není jediný člověk na světě. Co ty miliardy nevinných lidí..."

"Bože, odpusť jim. Oni nevědí, co činí."

"Právě!"

"A kdo z těch miliard by mi byl ochotný podat ruku? Kdo z nich přede mnou nebude utíkat?"

"A co má být? Oni si nemůžou pomoci! Ale jsou to přece tvoji vlastní lidé!"

"A já jsem přece také jejich. Na to docela určitě nemysleli, když mě odkopli."

"Ty nemáš rozum."

"Ne, nemám. A už o něj ani nestojím. Když - ačkoliv tomu příliš nevěřím - vezmu v úvahu, že by má cesta k těm vašim rádiovým kašparům mohla sebezmeně ovlivnit osud lidstva, tak se na tuhle svatou povinnost s největší radostí vykašlu. Moc ti děkuju za tvé varování."

Konečně vím, na čem jsem. Konečně vím, co mě čeká. A znám tu stovky míst, kde smrt bude rychlá a bezbolestná. Ať si pan Charles Boardman promluví s cizinci sám. Já..."

"Nehýbej se, Dicku," ozval se náhle Boardmanův hlas ani ne třicet metrů za Mullerovými zády.

## KAPITOLA DVANÁCTÁ

### 1

Boardmana to už všechno zhnusilo. Ne, nebyl překvapený prudkým obratem událostí. Byl jenom znechucený. Zároveň si však uvědomoval, že jiné řešení neexistuje. Ve své původní analýze předpokládal dvě základní, nejpravděpodobnější varianty: buď Rawlins dokáže vylákat Mullera ven z labyrintu, nebo se nakonec vzbouří a vyžvaní Mullerovi pravdu. Boardman se připravil na obě eventuality.

Ted' spěchal z tábora v Zóně F do středu bludiště, aby dostihl Rawlinse dřív, než způsobí nenapravitelné škody.

Především se bál, že Muller spáchá sebevraždu. Byť snad ze zoufalství - ale z touhy po pomstě.

Za Boardmanem šel Ottavio, Davis, Reynolds a Greenfield.

Hosteen je s dalšími muži sledoval z vnějších zón. Všichni měli zbraně.

Muller se otočil. Boardmanovi bylo jasné, že před tím zlověstným a divokým pohledem nesmí uhnout, i kdyby ho to stálo poslední zbytky sil.

"Je mi líto, Dicku," řekl pomalu. "Jinak to nešlo."

"Ty se nezastavíš před ničím, co?" vyštěkl Muller.

"Ne... když je to v zájmu Země."

"To vím už dávno. Ale až dodnes jsem tě pokládal za člověka."

Podcenil jsem tě, Charlesi."

"Věř mi, Dicku, že kdybych nemusel, ted' bych tu nestál. Bohužel, musím. Pojď s námi."

"Ne."

"Nemůžeš odmítnout. Slyšel jsi, co je v sázce. Stejně ti vždycky budeme dlužni víc, než jsme schopni splatit, Dicku. Co na tom, jestli se ten dluh ještě trochu zvýší. Prosím..."

"Já se z Lemnosu ani nehnu. Nemyslím si, že bych měl vůči lidstvu nějaké povinnosti. Naopak. Poradte si sami."

"Dicku..."

"Až udělám padesát kroků na severozápad," řekl Muller, "dojdu k pasti, ze které šlehají plameny. Stačí si na ni jenom stoupnout."

Za deset vteřin nezůstane z Richarda Mullera ani smítko. Zkrátka zmizím ze světa a Země na tom nebude o nic hůř než v dobách, kdy jsem ten mimořádný dar ještě postrádal. Dřív jste si ho neuměli vážít vy a ted' zase já nevidím důvod, proč bych vám ho měl dát k dispozici."

"Pro mě za mě se klidně můžeš zabít, jestli po tom tak toužíš," řekl Boardman, "ale až za pár měsíců."

"Až vám prokážu svou poslední službu?"

"Říkáš nesmysly. Jediný hřích, kterého by ses nikdy nedopustil, je - podle mě - právě sebevražda."

"Mou největší hloupostí byl sen o hvězdách," řekl Muller.

"Díky tobě jsem zmoudřel. Ať si tě galaktici třeba sežerou zaživa. Já se mezi vás míchat nebudu. Líbí se ti práce otroka? Jenom si to představ: někde uvnitř své lebky jsi to pořád ještě ty, vřískáš, že chceš svobodu a po rádiových vlnách k tobě putují instrukce o tom, kterou ruku máš zvednout, kterou nohou máš pohnout. Na tohle bych se opravdu rád podíval. Škoda, že mě čeká ta nešťastná procházka k ohnivému jámě. Nepopřeješ mi příjemnou cestu? Pojď blíž, podáme si ruce."

Ještě jednou si vychutnáš ten můj poklad. Naposledy. Pak ti přestanu ztrpčovat život." Muller se třásl po celém těle. Obličej měl orosený potem. Horní ret se mu rozčilením prudce chvěl.

"Pojď se mnou aspoň do tábora v Zóně F," řekl Boardman.

"Tam si v klidu sedneme a všechno probereme nad lahví brandy."

"U jednoho stolu?" zasmál se Muller. "Ty bys to vydržel? Ty by ses nepozvracel?"

"Musím s tebou mluvit."

"Ale já s tebou ne." Muller nejistě vykročil směrem na severozápad.

Jeho vysoká, mohutná postava ted' vypadala schoulená a zchřadlá - samé šlachy napjaté na ohebné kostře. Další krok. Boardman z něj nespouštěl oči. Ottavio a Davis stáli vlevo od něj, Reynolds a Greenfield na druhé straně - mezi Mullerem a ohnivou pastí. Rawlins zůstal stát stranou. Nebyl schopný jediného slova, ani pohybu.

Připadal si jako ve zlém snu.

Boardman cítil, jak se mu rozechvívá hrtan, cítil mrazení v zádech.

Přemáhala ho únava, ale zároveň s ní v něm rostlo takové vzrušení, jaké nepoznal snad ani v mládí. Počkal, až Muller udělá třetí krok. Potom letným pohybem dvou prstů vydal pokyn svým mužům.

Greenfield s Reynoldsem se vrhli vpřed. Skočili po Mullerovi jako dvě šelmy a pevně sevřeli jeho předloktí. Boardman viděl, jak jim pod vlivem Mullerova záření šedne obličej. Muller se nevzdával, zápasil s nimi ze všech sil, pokoušel se jim vytrhnout. To už se do rvačky zapojil i Davis s Ottaviem. Muller postupně klesal pod tíhou těl čtyř mužů, kteří se na něj pověsili s buldočí sveřepostí. Uspávací střela by to vyřešila mnohem jednodušeji, napadlo Boardmana. Ale pro lidi je to příliš riskantní, Mullerovo srdce by to nemuselo vydržet a defibrilátor si s sebou nevzal.

Za chvíli už Muller klečel na kolenou.

"Odzbrojte ho," řekl Boardman.

Ottavio s Davisem Mullera drželi. Reynolds a Greenfield mu prohledávali kapsy. Greenfield objevil černou smrtící kouli.

"Zdá se, že nic jiného u sebe nemá," řekl. "Prohledejte ho pořádně."

Muller nekladl jejich slídění prakticky žádný odpor. Jeho tvář zkameněla, oči se ledově dívaly někam do dálky. Byla to póza - nebo spíš výraz muže, kterého právě přivlekli na popraviště? Nakonec Greenfield znovu vzhlédl k Boardmanovi.

"Nic," řekl.

"V levé horní stoličce mám ampulku s jedem," řekl Muller nezúčastněně.

"Až napočítám do deseti, rozkousnu ji a vy se můžete jít klidně vycpat."

Greenfield se bleskově otočil a zkušeným hmatem roztáhl Mullerovi čelisti.

"Nech ho být," řekl Boardman. "Dělá si z tebe legraci."

"Jak můžete vědět..." začal Greenfield.

"Nechte ho. A ustupte," přikázal jim Boardman. "Stačí, když budete stát pět metrů od něj a zasáhnete až v případě potřeby."

Odstoupili od Mullera s viditelnou úlevou. Síla jeho záření klesala krok po kroku a ze vzdálenosti pěti metrů už byla nesrovnatelná s přímým kontaktem. To však neznamenal, že by se dala přehlédnout.

Boardman cítil jemné záchvěvy bolesti, i když stál o patnáct metrů dál. Blíž se mu nechtělo ani o centimetr.

"Můžeš vstát," řekl Mullerovi. "Ale nezkoušej nám zase utíkat..."

Prosím... Je mi to všechno hrozně moc líto, Dicku."

Muller vstal. Jeho tvář byla zkřivená vztekem. Přesto neřekl ani slovo. Nehýbal se.

"V případě potřeby," pokračoval Boardman, "tě připoutáme k pěnovému lůžku a odneseme tě v něm z bludiště až na palubu loď. V tom lůžku můžeš zůstat koneckonců celou dobu. Mohl bys v něm i letět k cizincům. Budeš absolutně bezmocný. Nedělal bych to rád, ale udělal bych to, Dicku. Znáš mě. Ale máš i druhou alternativu - dobrovolně spolupracovat. Pojď s námi na loď o své vlastní vůli. Nenuť nás ke zbytečné krutosti. Pomoz nám ještě jednou."

"Kéž by ti zpráchnivěla střeva," řekl Muller téměř lhostejně.

"Aby tě červi žrali tisíc let. Zalkni se tou svou vlastní nadutostí, ale nikdy z toho docela nepojdi."

"Pomoz nám. Dobrovolně."

"Přivaž mě k tomu krámu, Charlesi. Jinak se při první příležitosti zabiju."

"Ty mě ale musíš nenávidět, že jo?" řekl Boardman. "A přitom ani nevíš, jak by mě mrzelo, kdybych ti zase musel ublížit. Pojď s námi dobrovolně, Dicku."

Muller místo odpovědi cosi vztekle zavrčel.

Boardman si povzdechl. Bylo to k vzteku. Podíval se na Ottavia.

"Lůžko," řekl.

Rawlins, který do té doby stál jako v transu pořád na stejném místě, nečekaně vybuchl a začal s nebývalou prudkostí jednat. Vyrazil kupředu, vytrhl Reynoldsovi z pouzdra pistoli, doběhl k Mullerovi a vtiskl mu zbraň do ruky.

"Tady máš," řekl zastřeným hlasem. "Teď se můžeš rozhodnout sám!"

2

Muller se podíval na pistoli, jako by ji viděl poprvé v životě.

Jeho údiv ale trval jen zlomek vteřiny. Pak přešel dlaní po dokonale tvarované pažbě a položil prst na spoušť. Byl to důvěrně známý model - od zbraní, jaké Muller kdysi sám používal, se lišil jen nepatrně. Jediným zábleskem by je zabil všechny. Nebo sebe. Začal couvat ke stěně jednoho z domů tak, aby mu nikdo nemohl vpadnout do zad. Když přistoupil až ke zdi, zkontroloval nejdřív botou její pevnost a teprve potom se o ni opřel. Musel pohybovat pistolí v úhlu zhruba 270 stupňů - to byla jediná možnost, jak udržet na mušce celou skupinu.

"Běžte blíž k sobě," řekl. "Všech šest. Postavte se tak metr od sebe, pěkně do řady. A ať mám pořád na očích vaše ruce."

Muller se škodolibě radoval ze vztekklých a zamračených pohledů, kterými Boardman probodával Neda Rawlinse.

Chlapec vypadal zmateně a provinile, tváře mu zrudly jako v horečce, rozpačitě se díval kolem sebe jako dítě probuzené ze spaní. Muller trpělivě čekal, až se těch šest mužů seřadí přesně podle jeho pokynů. Byl příjemně překvapen svou chladnokrevností.

"Netvař se tak smutně, Charlesi," řekl. "Kolik ti už vlastně je, co? Osmdesát let? A předpokládám, že bys rád žil ještě dalších sedmdesát, osmdesát nebo devadesát, co? Máš přece svou kariéru naplánovanou do nejmenších podrobností, nemám snad pravdu? A ten plán asi nezahrnuje smrt na Lemnosu, vid'? Stůj klidně, Charlesi. A narovnej se. Nesnaž se ve mně vzbudit lítost tím, že ze sebe budeš dělat shrbeného starce. Na to znám tvoje finty příliš dobře. Když

nepočítáme tu hranou schlíplost, tak jsi stejně zdravý jako já. Ne-li zdravější. Narovnej se, Charlesi!"

"Když ti to udělá dobře, Dicku," řekl Boardman unaveným hlasem, "tak mě klidně zabij. A potom nastup na loď a udělej všechno to, co je třeba. Já nejsem nenahraditelný."

"To myslíš vážně?"

"Ovšem."

"Klidně bych tomu uvěřil," řekl Muller s úžasem. "Ty starej prohnanej ďáble! Zase chceš uzavírat výměnný obchod! Svůj život za mou spolupráci! Ale kde je quid pro quo? Já se nevyžívám v zabíjení."

Ne, opravdu by mi nepomohlo, kdyby se z tebe stal škvarek. Nic by to nezměnilo."

"Nabídka pořád platí."

"Zamítá se," řekl Muller. "Když tě zabiju, nebude to ono."

Mnohem lepší je zabít sám sebe. Víš, že jsem v jádru slušný člověk."

Pravda, trochu nevyrovnaný. Ale kdo mi to může vyčítat? Nikdo. A proto teď radši vyzkouším tu pistoli sám na sobě. Jsem nemocný."

Mám právo to skoncovat."

"Kdybys doopravdy nechtěl žít," poznamenal Boardman, "zabil by ses už dávno. Měl jsi tu na to celých devět let. A zatím pořád ještě žiješ. Nejen to - den za dnem vkládáš všechny své schopnosti do boje s tímhle prokletým městem. Do boje o svůj život."

"Ano. Jistě. Ale to je něco jiného! To byla výzva - člověk proti labyrintu. Chtěl jsem si vyzkoušet, co dokážu. Co umím. Ale když se teď zabiju, zničím tě. Udělám vám všem čáru přes rozpočet. Říkáš, že jsem pro vás nepostradatelný?"

Výborně! Existuje snad lepší možnost, jak si s lidstvem vyřídit staré účty?"

"Nikdo ti tvou nemoc nepřál," řekl Boardman.

"Samozřejmě. Všichni jste nade mnou hořce plakali. Jenom plakali... ale nic víc. Nechali jste mě, abych se od vás odplazil co nejdál."

Vyhnali jste mě ze svého života jako něco zkaženého, nečistého, shnilého. A teď se vám to všechno vrátí. Ne, to nebude sebevražda, to bude odplata." Muller se zasmál. Seřídil pistoli na nejtenčí paprsek a přiložil si ústí její hlavě k hrudníku. Teď stačí stisknout spoušť...

Přelétl pohledem po jejich tvářích. Čtveřice vojáků ho sledovala celkem nezúčastněně. Rawlins byl v hlubokém šoku.

Jen Boardman měl v očích neklid a zděšení. "Možná bych měl nejdřív zabít tebe, Charlesi."

Jako poučení pro našeho mladého přítele. Aby viděl, jaká odměna se platí za zradu. Ale ne. Tím bych to celé pokazil. Ty musíš žít, Charlesi."

Musiš se vrátit na Zem a podat hlášení o tom, jak ti ta nesmírně cenná kořist proklouzla mezi prsty. Konec tvé kariéry ozdobí pořádná kaňka. Báječná představa! Zpackat nejdůležitější úkol ve svém životě!"

Ano. Ano. Za chvíli budu mrtvý a ty se tu budeš moct vzteky třeba rozkrájet." Muller pomalu tiskl spoušť. "Tak sbohem," řekl. "A nevzpomínej na mě ve zlém."

"Ne!" zaječel Boardman. "Pro lásku..."

"...lidí," dodal Muller, usmál se a uvolnil prst ze spouště. Pak s pohrdavým úšklebkem hodil zbraň Boardmanovi k nohám."

"Lůžko!" vykřikl Boardman. "Rychle!"

"Nech se v něm odnést," odsekl Muller. "Já dojdou ven i po svých."

3

Rawlins měl plnou hlavu starostí. Především se spolu s ostatními musel nějak dostat ven z bludiště. A to byla namáhavá cesta, dokonce i když jim Muller dělal průvodce. Jak předpokládali, při zpáteční cestě fungoval systém pastí jinak, než při cestě dovnitř. Muller se dobře vyznal v Zóně E, dokázal se orientovat i v Zóně F - a když vyklidili základní tábor, vydali se pod jeho vedením do Zóny G. Rawlins Mullera neustále pozoroval. Měl strach, že se jim pokusí uprchnout, že se bude chtít vrhnout do některé z pastí. Zatím se však Muller tvářil tak, jako kdyby i jeho nesmírně potěšil úspěšný návrat z bludiště. Kupodivu, Boardman si zřejmě myslel totéž a nesnažil se ani trochu bránit Mullerovi v pohybu, i když ho sledoval snad ještě pozorněji."

Rawlins cítil, že je v nemilosti. Během celého pochodu ven z bludiště se mlčky držel stranou. Dospěl k závěru, že ho ta pistole, kterou podal Mullerovi, bude stát místo. Vždyť ohrozil životy svých kolegů a málem způsobil nezdar celé expedice. Ale stejně to stálo za to, říkal si v duchu. Některé věci člověk zkrátka musí udělat."

Morální zadostiučinění však samo o sobě nemohlo zahladit nepříjemný pocit z toho, jak naivně, romanticky a pošetile se zachoval."

Rawlins marně hledal ztracenou sebedůvěru, bál se pohlédnout Boardmanovi do očí. Už několikrát se přistihl při myšlence, že bude nejlepší, když nechá jednu z těch zatracených pastí ve vnějších zónách, aby ho poslala na onen svět. Ale to - uvědomil si vzápětí - by také bylo naivní, romantické a pošetilé."

Viděl Mullera. Viděl, že kráčí v čele skupiny - vysoký, hrdý, veškeré napětí z něj spadlo, nejistota byla ta tam. Rawlins se snad stokrát ptal sám sebe, proč jim Muller hodil zpátky tu pistoli."

Nakonec mu to vysvětlil Boardman, když v noci tábořili na nepříliš bezpečném náměstí poblíž vnějšího východu ze Zóny G."

"Podívej se na mě," řekl Boardman. "Co je s tebou? Co se stalo?"

"Nehraj si se mnou, Charlesi. Zkus mě pochopit."

"Co mám pochopit?"

"Moji užvaněnost. Moji hloupost."

"To je v pořádku, Nede. Bez tebe bychom nikdy nebyli tam, kde jsme teď. Proč bych se tedy měl zlobit?"

"Ale ta pistole... dal jsem mu přece pistoli..."

"Zase zaměňuješ cíl a prostředky. Jde s námi nebo ne? Dělá to, co chceme? Tak v čem je problém?"

"A kdyby zabil sebe, nebo nás?" zeptal se Rawlins zmateně.

"Neudělal by ani jedno, ani druhé."

"To říkáš teď. Ale v první chvíli, když pistoli držel v ruce...!"

"Ne," přerušil ho Boardman. "Už jednou jsem ti vysvětloval, že musíme hrát na jeho smysl pro čest. Že v něm ten smysl pro čest musíme znovu probudit. To byla tvoje práce, Nede. Chápeš? Na jedné straně jsem stál já - bezohledný agent kruté a amorální společnosti."

Ztělesnění všeho, co Muller na lidstvu nenávidí. Proč by měl pomáhat smečce vlků? A na druhé straně ty... mladý a neviný, plný nadějí a snů. Připomínáš mu to lidstvo, kterému sloužil dřív, než ho naleptal cynismus. Tím svým nemotorným způsobem jsi se snažil chovat morálně ve světě, kde po morálce nezůstala ani stopa. A rázem jsi pro Mullera byl něco jako symbol. Symbol soucitu, lásky k bližnímu, ochoty k dramatickým gestům v zájmu spravedlnosti. Dokázal jsi Mullerovi, že lidstvo zdaleka není ztracené. Rozumíš? Ty ses vzepřel mým rozkazům, dal jsi mu do ruky zbraň. Díky tobě se stal pánem situace. Jistě, mohl si zvolit naprosto banální postup a roztavit nás do jednoho paprskem z pistole. Mohl si zvolit méně banální postup a roztavit sám sebe. Nebo si mohl zvolit stejný postup jako ty, vyrovnat se tvému gestu, překonat ho, úmyslně se vzdát své výhody, vyjádřit svou morální převahu. A to bych nesměl znát Dicka Mullera, abych předem nevěděl, jak se rozhodne. Že tu pistoli nakonec zahodí a... Odvedl jsi skvělou práci, Nede. Byl jsi perfektní nástroj, který pomohl chytit ho do pastí."

"Řekni mi, Charlesi, proč ty tvoje výklady zní pokaždé tak odporně?"

Jako kdyby sis naplánoval dokonce i tohle. Dohnat mě až k tomu, že Mullerovi podám zbraň, a vědět..."

Boardman se usmíval.

"Vid', že ne?" zeptal se náhle Rawlins. "Ne. Nevěřím, že bys měl předem propočítané všechny možné zápletky a zvraty. Teď, když to máme z krku, tak se snažíš kdekomu namluvit, že to klaplo zásluhou tvého dokonalého plánu. Ale já tě viděl v okamžiku, kdy jsem tu pistoli dával Mullerovi do ruky. Viděl jsem v tvých očích panickou hrůzu a vztek. Neměl jsi ani tušení, co bude dál. Žádná konstrukce."

Žádný plán neexistoval. Vymyslel sis ho až teď. Já už jsem ty tvoje finty prohlédl, Charlesi!"

"To mě mrzí, jak jsem průhledný," řekl Boardman pobaveně.

4

Bludiště je zřejmě nechtělo příliš zdržovat ve svých zákoutích.

Kladlo jim do cesty minimum překážek. Dovolilo jim dojít rychle a bez velkého rizika po pečlivě vytyčené trase až k lodi. Muller se ubytoval v přední kabině, dobře izolované od ubikací posádky. Nijak proti tomu neprotestoval, ujišťoval je, že jejich opatření chápe jako nutnost, vyplývající z jeho choroby. Byl uzavřený, tichý, ukázněný. Po obličeji mu čas od času přelétl ironický úsměv, oči se nejdříve zaleskly pohrdáním. Ale přesto ve všem dbal jejich pokynů. Jako kdyby se nějak vnitřně smířil s tím, že ta loď patří jim, že mají právo tady rozhodovat. Jako on ve svém bludišti...

Hosteenovi lidé spěchali, aby loď byla co nejdřív připravena ke startu. Muller zůstával ve své kabině. Boardman tam přišel za ním.

Sám, beze zbraně. I on byl přece schopný ušlechtilého gesta. Dívali se na sebe přes malý nízký stůl. Muller seděl tiše, jeho tvář byla jako odlitá z bronzu.

"Děkuji ti, Dicku," řekl Boardman po dlouhém mlčení.

"Nenamáhej se."

"Já chápu to, co ke mně cítíš, i když jsem jenom plnil svou povinnost."

A ten kluk zrovna tak. A ty ji, doufám, splníš taky. Koneckonců, ani ty jsi nemohl zapomenout, kam patříš."

"Přál bych si, aby to byla pravda."

"Tak nesmíš mluvit, Dicku. Každá zahořklost je příliš pohodlná, líbivá a příliš levná. Na povrchnost jsme už oba dva moc staří. Život je zkrátka velmi nebezpečná věc. Kdekdo se snaží, jak může. A všechno ostatní jsou prázdné řeči." Seděl nedaleko od Mullera. Záření ho zasahovalo se zničující silou, Boardman se však přinutil zůstat na místě. Ta vlna beznaděje, která se rozlévala kolem něj, vyvolávala v Boardmanovi pocit, že zestárl snad o tisíc let. Chátrající tělo, rozklad duše, tepelná smrt galaxie...

příchod zimy... prázdnota... popel...

"Hned po přistání na Zemi," řekl Boardman rázně, "tě budu podrobně informovat. Musíš vědět všechno, co se nám podařilo zjistit o těch rádiových bytostech - bohužel, je toho strašně málo. Pak už se budeš muset spoléhat jen sám na sebe. Ale věř mi, Dicku, že srdce a duše miliard Pozemšťanů se budou modlit za tvůj úspěch a šťastný návrat."

"Nepovídal jsi mi před chvílí něco o povrchnosti a frázích?"

zeptal se Muller.

"Chtěl bys někomu vzkázat, aby tě čekal na kosmodromu, až se spojíme se Zemí?"

"Ne."

"Dalo by se to snadno zařídit. Spousta lidí tě nikdy nepřestala mít ráda, Dicku. Budou tam, když je pozvu."

"Vidím na tobě, jak se přemáháš, Charlesi," řekl Muller pomalu.

"Cítíš mě a nejradši bys utekl někam hodně daleko. Cítíš mě ve svých vnitřnostech. Ve své hlavě. V zádech, v hrudníku. Tváře ti šednou pořád víc a víc. Celý obličej máš skleslý. Musí to pro tebe být peklo. Ty tu samozřejmě

budeš sedět, i kdyby tě to mělo zabít, protože neodbytnost patří k základním rysům tvé povahy. Ale já nechci dělat ze života peklo ani těm lidem, kteří mě podle tebe nepřestali mít rádi, Charlesi. Nechci se s nikým setkat. Nechci nikoho vidět. Nechci s nikým mluvit."

"Jak si přeješ," řekl Boardman. Krůpěje potu se mu řinuly zpod hustého obočí a stékaly mu po tvářích. "Třeba změníš názor, až budeme blíž k Zemi."

"Já už nikdy nebudu mít blízko k Zemi," zabručel Muller.

## KAPITOLA TRINÁCTÁ

### 1

Muller strávil tři týdny studiem všech dostupných informací o těch obrovských mimogalaktických bytostech. Trval na tom, že za celou dobu na Zem ani nevzkročí. Veřejnost se o jeho návratu z Lemnosu neměla vůbec dozvědět. Dostal k dispozici byt v bunkru na Měsíci, žil si nerušeně pod Koperníkem, chodil jako robot po ocelově šedivých chodbách, ozářených výhřevnými lampami. Prohlédl si nejrůznější boxy. Nechal si vypracovat celou řadu rekonstrukcí v jednotlivých senzorických rovinách. Poslouchal. Absorboval. Sám hovořil jen výjimečně.

Vyhýbali se mu stejně jako při zpáteční cestě z Lemnosu. Někdy uplynuly celé dny, aniž by zahlédl živého člověka. A když už k němu přijít museli, drželi se zpravidla ve vzdálenosti větší než deset metrů.

Muller proti tomu nic nenamítal.

Jedinou výjimkou byl Boardman, který ho navštěvoval třikrát týdně a pokaždé, když vstupoval do zóny intenzivního záření, se úporně snažil chovat co nejpřirozeněji. Jeho návštěvy dováděly Mullera k nepřičetnosti. Shovívavá trpělivost, s jakou se Boardman zcela zbytečně a úmyslně vystavoval vlnám Mullerových emocí, byla čím dál tím nesnesitelnější. "Už tě tu nechci vidět," řekl mu Muller při páté návštěvě. "Můžeme si povídat přes obrazovku. Anebo aspoň zůstaň u dveří."

"Proč? Já se tu cítím dobře."

"Ale já ne," řekl Muller. "Napadlo tě někdy, že byste ve mně mohli budít stejný odpor, jaký já budím ve vás? Ne třeba konkrétně zápach tvého masitého těla, ale vy všichni. Hnusíte se mi. Zvedá se mi žaludek, sotva zahlédnu ty vaše zpoceně tváře. Ty hloupě rozevřené rty. Uši. Jednou si pořádně prohlédni lidské ucho, Charlesi. Nic odpudivějšího než tu zkroutenou růžovou baňku hned tak neuvidíš. Zkrátka už vás mám až po krk!"

"To je mi líto," řekl Boardman.

Instruktaž pokračovala pořád dál. Muller se cítil připravený k akci hned po prvním týdnu, ale ostatní o něčem takovém nechtěli ani slyšet. Nejdřív do něj museli nacpat veškeré údaje z databanky. Muller absorboval informace s křečovitou netrpělivostí. Matný stín jeho někdejšího já byl opět ve svém žilvu. Zase přijal výzvu. Zase může jít.

Zase může sloužit jako kdysi. Zase může plnit svou povinnost.

Nakonec mu řekli, aby se začal chystat ke startu. Loď byla připravena.

V lodi s iontovým pohonem ho dopravili z Měsíce na oběžnou dráhu Marsu, kde přestoupil na palubu hvězdoletu, programovaného k cestě prostorovým zakřivením do vnějších vrstev galaxie. Ten hvězdolet měl i tentokrát nést jenom jednoho, jediného muže. Mullera. Nebylo by totiž výhodné, kdyby se cestou vyčerpával problémy, plynoucími ze vzájemného soužití s posádkou. Muller to chápal. Viděl i další důvody. Oficiální místa byla nucena připustit, že se jedná v podstatě o sebevražednou misi - a když loď mohla letět bez posádky, bylo by nerozumné riskovat životy lidí - kromě Mullera, samozřejmě. Ale on byl dobrovolník. A navíc - i on si přál letět sám.

V posledních pěti dnech před startem neviděl ani Boardmana, ani Neda Rawlinse - ten ho po návratu z Lemnosu nenavštívil vůbec.

Boardmana Muller nepostrádal, ovšem s Rawlinsem by si ještě pár hodin docela rád povídal. Z toho kluka jednou něco bude, říkal si. Pod slupkou té jeho naivity, zmatenosti a nejistoty se skrývá zárodek opravdové mužnosti.

Z kabiny dlouhého, protáhlého hvězdoletu sledoval techniky, kteří se vznášeli ve volném prostoru a připravovali všechno potřebné k protžení transsférové linie. Když byli hotovi, vrátili se zpátky do své lodi. Těsně před odletem si ještě musel vyslechnout Boardmanův slavnostní, inspirující proslov. Jeho obvyklé fráze o cestě vpřed, o povinnostech, o dobru lidstva a tak dále. Muller mu co nejvlídněji poděkoval.

Pak byl komunikační kanál přerušen.

Za okamžik už Mullera pohltilo prostorové zakřivení a loď zmizela.

### 2

Cizinci se zmocnili tří slunečních soustav na okraji galaktického disku. Kolem každé z těch tří hvězd obíhaly vždy dvě planety pozemského typu. Mullerova loď mířila ke zlaté, poněkud nazelenalé hvězdě, jejíž světy byly kolonizovány před pouhými čtyřiceti lety.

Pátá planeta, vyprahlá jako troud, patřila Středoasijské kolonizační společnosti, která se zde pokoušela zřídit soustavu pasteveckých kultur s možností uplatnění nomádského způsobu života. Šestá planeta se svým klimatem a přírodním prostředím podobala Zemi mnohem víc, proto ji také obsadili představitelé pultuctů nejrůznějších kolonizačních společností a rozdělili si ji po jednotlivých kontinentech. Vztahy mezi jejich kolonisty, často spleť a výbušné, během uplynulých dvanácti měsíců ztratily význam, protože obě planety teď byly pod kontrolou mimogalaktických dozorců. Muller se vynořil z prostorového zakřivení ve vzdálenosti dvaceti světelných sekund od šesté planety. Loď

automaticky přešla na oběžnou dráhu a snímací zařízení začala přinášet zprávy. Na monitorech se objevil obraz povrchu planety. Muller mohl pomocí šablony srovnávat současné uspořádání zdejších základů s jejich modelem z doby před příchodem mimozemšťanů. Zvětšeniny těch obrazů se zdály být velmi zajímavé. Původní osídlení mělo na monitorech fialovou barvu a nová přistavba červenou. Muller zpozoroval, že kolem všech kolonií, bez ohledu na jejich dřívější územní plán, vyrostla síť ostrouhých, klikatých ulic. Instinktivně rozpoznával cizí geometrii nových staveb.

Hlavou mu bleskla živá vzpomínka na labyrint. I když se architektura bludiště vůbec nepodobala architektuře staveb, které právě sledoval, okamžitě si uvědomil, že je spojuje nedostatek jakékoliv symetrie - symetrie chápané v lidském smyslu toho slova. Myšlenku, že by snad Lemnoský labyrint mohl být postaven před dávnými lety pod vedením těch rádiových bytostí, však Muller vzápětí zavrhl. Obě architektury si byly podobné pouze totální odlišností od pozemské architektury. Úplně jiné civilizace staví zkrátka úplně jinak.

Na oběžné dráze, sedm tisíc kilometrů nad povrchem šesté planety, se vznášela třípytlivá družice o hmotnosti a rozměrech velké mezihvězdné transportní lodi, přičemž jedna osa družice byla delší než druhá. Podobnou družici Muller objevil i na oběžné dráze páté planety.

Dozorci.

Muller nemohl navázat spojení ani s družicí, ani s planetou.

Všechny komunikační kanály byly blokovány. Kroužil tedy kolem v nepravidelných, přerušovaných spirálách víc než hodinu, neohlížel se na podrážděné reakce palubního počítače, který mu neustále radil, aby se svého nápadu vzdal.

Nakonec ho Muller poslechl.

Přivedl hvězdolet blíž k orbitální stanici. Ke svému překvapení zjistil, že loď pořád ještě zůstává pod jeho kontrolou.

Destrukční rakety by se už touhle dobou vymkly dálkovému řízení a změnily by dráhu letu podle pokynů dozorce.

Jenže Muller loď stále navigoval úplně sám. Dobré znamení? Sledují ho vůbec? Dokáže ho snad ten cizinec odlišit od nepřátelské zbraně? Nebo ho prostě ignoruje?

Ve vzdálenosti milionu kilometrů Muller vyrovnal svou rychlost s rychlostí cizí družice a stabilizoval hvězdolet na parkovací dráze.

Pak ustoupil do výsadekové kabiny. Odpoutal se od své lodi a vklouzl do temnoty.

3

Ted' už ho cizinec zachytil, o tom nebylo pochyb. Výsadeková kabina byla naprogramována tak, aby po nejkratší možné dráze prolétla v předem stanoveném čase podél dozorce, Muller si ale okamžitě všiml, že se začala odchylovat. A žádná odchylka nikdy není náhodná.

Let kabiny se zrychloval mnohem víc, než bylo propočteno v programu.

To mohlo znamenat jediné - že ho nějaká síla pohání vpřed. Muller se tím nenechal vyvést z rovnováhy. Byl ledově klidný. Nečekal nic a připravil se na všechno. Rychlost výsadekové kabiny začala vzápětí prudce klesat. Muller před sebou viděl blyštivý trup cizí družice.

Oba stroje se k sobě nezadržitelně blížily... pak do sebe narazily svými kovovými pláště... a nakonec se spojily. Ve stěně družice se náhle otevřel poklop. Muller vlétl dovnitř.

Výsadeková kabina se zastavila na rampě v úžasně prostorné místnosti, sto metrů dlouhé, vysoké i široké. Muller si oblékl skafandr a vyšel ven. Aktivoval své gravitační podrážky. Jak předpokládal, přitažlivost tu byla tak blízká nule, že se prakticky nedala vůbec postřehnout.

Do tmy, která panovala všude kolem, se vpíjelo jen slabé červenofialové světlo. Na pozadí naprostého ticha vynikaly rezonanční dunivé zvuky, podobné mnohonásobně zesíleným vzdechům, a rozechvívaly všechny nosníky a příčky uvnitř družice. I s gravitačními podrážkami Muller cítil závrať. Podlaha se mu zmítala pod nohama v nepřetržitém pohybu. Mullerovi ten pohyb připomínal rozbouřené moře. Velké vlny se rozbíjejí o pusté pobřeží, obrovská masa vody víří a sténá ve svých hlubinách, svět se chvěje pod nezměrnou tíhou. I Muller se třásl chladem, proti němuž byl jeho skafandr bezmocný.

Nepřekonatelná síla ho táhla někam pryč. Muller váhavě kráčet kupředu, mile překvapený tím, že dosud neztratil vládu nad svým tělem, i když už nebyl jeho svrchovaným pánem. Do vědomí se mu vkrádal neurčitý dojem blízkosti něčeho ohromného, čehosi tíživého, pulsujícího a bolestného.

Připadal si jako na nočním bulváru bez osvětlení. Narazil na nízké zábradlí - matnou červenou přímku v hluboké tmě - opřel se o něj, udržoval s ním kontakt při dalším postupu vpřed. Když na jednom místě uklouzl a zavadil loktem o zábradlí, slyšel, jak se kovový zvuk rozléhá po celé konstrukci. Nejasné ozvěny se k němu vracely ze všech stran. Bylo to stejné, jako ve chvílích, kdy při cestě labyrintem vstupoval do různých chodeb a bran ve všelijak propletených úsecích, přecházel po mostech klenoucích se nad bezednými propastmi a unikál ze vznešených pokojů, jejichž strop se ztrácel v nedohlednu. Ale tady se musel pohybovat se slepou důvěrou. Tady nevěděl, čeho se má bát. Nemohl se spolehnout ani na svůj zrak. Neměl představu o struktuře lodi. Nechápal smysl jejího vnitřního uspořádání.

To neznámé mohutné něco ze sebe vyzařovalo nepostižitelné vlny, všudypřítomný rostoucí tlak. Muller se chvěl v jeho sevření.

Přesto došel až do jakési centrální galerie, stál tam a v kalném, bledě modrém světle postupně rozeznával jednotlivé stupně klesající směrem dolů k široké nádrži, ve které plavalo něco jiskřivého, gigantického, nestvůrného...

"Tady jsem," řekl. "Richard Muller. Člověk z planety Země."

Muller pevně uchopil zábradlí a pohlédl přes něj dolů. Žaludek se mu stahoval nejistotou a zvědavostí. Pohne se ta obluda? Obrátí se?

Bude chrochtat? Nebo ho osloví v nějakém srozumitelném jazyce?

Nezaslechl jedinou hlásku. Tím víc to však cítil: pomalu, pozvolna si začínal uvědomovat, jak je kontaktován, jak je zaplavován, pohlčován...

Měl pocit, že mu duše všemi póry uniká z těla. Ten odliv neochaboval. A Muller se mu ani nebránil. Podléhal mu, vítal ho, dobrovolně se mu odevzdával. Monstrum dole v nádrži jeho duši vstřebávalo, odsávalo z něj jeho energii, vtahovalo ji do sebe, pořád víc a víc a víc...

"Jen pokračuj," řekl Muller a ozvěna jeho hlasu se roztančila po celé galerii, odrážela se od stěn, zněla jako úderý znovu. "Pij! Jak ti to chutná? Trochu hořké, co? Pij! Pij!" Pak se mu podlomila kolena.

Muller klesl na podlahu a opřel se čelem o studené zábradlí. Teď už nebylo z čeho brát.

Muller se cítil, jako když z něj v prchavých, jiskřivých kapénkách uniklo jeho vlastní já. Ochotně tomu netvorovi předal své první lásky, první zklamání, dubnový déšť, horečky, bolest. Hrdost i naději, vřelost i chlad, sladkost i trpkost. Vůni potu a doteky lidských těl, bouřlivost melodií a melodičnost bouře, hedvábné vlasy proplétající se mezi jeho prsty, brázdy vyorané v kypré půdě. Divoké odfrkávání hřebců, třpytivá hejna rybiho potěru, věže Nového Chicaga, bordely v dolním New Orleansu. Sníh. Mléko. Vín. Hlad. Oheň. Utrpení. Spánek.

Smutek. Jablka. Svítání. Pláč. Bacha. Škvařeně sádla. Smích starých mužů. Slunce na obzoru, odlesk měsíce na mořské hladině, světlo hvězd, kouř spalovaných pohonných látek rakety, letní květiny na úbočí ledovce. Matku. Otce. Ježíše. Svěží rána. Sklíčenost. Radost.

Dal mu to všechno a ještě mnohem víc. Čekal na odpověď, ale žádnou nedostal.

Ležel bezvládně, tvář k zemi, prázdný jako vymačkaný citron, a jeho oči nevnímaly nic než obrovskou, bezednou hlubinu.

4

Když byl schopen odejít, odešel. Poklop se před ním znovu otevřel a propustil výsadkovou kabinu zpět do volného prostoru. Muller se okamžitě vydal ke své lodi. Zakrátko zmizel v prostorovém zakřivení.

Většinu cesty prospal. Poblíž Antaresu pak přerušil program letu, převzal řízení lodi a změnil kurs. Nebylo přece třeba vracet se na Zem. Monitorovací stanice zaznamenala jeho požadavek, běžným způsobem zkontrolovala, jestli je dráha volná, a bez jakýchkoli dalších otázek mu povolila, aby hned pokračoval směrem k Lemnosu. Muller se vzápětí zase ponořil do prostorového zakřivení.

Nedaleko Lemnosu zpozoroval na oběžné dráze nějakou loď.

Bezpochyby ho tu čekala. Muller ji nejdřív chtěl prostě ignorovat, ale nakonec přece jen vyhověl opakovaným žádostem její posádky o spojení.

"Tady je Ned Rawlins," ozval se podivně zdrženlivý hlas.

"Proč jsi změnil svůj letový plán?"

"Záleží na tom? Práci jsem odvedl a..."

"Nepodal jsi hlášení."

"Tak ho podávám teď... Navštívil jsem ho. Strávili jsme spolu příjemné chvíle v srdečném, přátelském rozhovoru. Pak mě nechal odejít. Teď se vracím domů. Nevím, jaký vliv bude mít moje návštěva na budoucnost lidstva. Nevím ani, jestli bude mít vůbec nějaký... Konec hlášení."

"Co budeš dělat."

"Vrátím se domů, povídám. Tohle je můj domov."

"Lemnos?"

"Lemnos."

"Rád bych zašel k tobě na palubu, Dicku. Můžu? Dej mi deset minut. Prosím, neříkej ne."

"Neříkám ne," odpověděl Muller.

Po chvíli se od lodi odpoutal malý člun a začal srovnávat svou rychlost s Mullerovým hvězdoletem. Muller trpělivě připravoval všechno potřebné ke kontaktu. Když Rawlins vstoupil dovnitř a sejmul si z hladiny přilbu, vypadal nějak starší, unavený, pobledlý. Jeho oči měly úplně jiný výraz. Dlouho a tiše se oba dívali jeden na druhého.

Rawlins postoupil o několik kroků vpřed a na pozdrav stiskl Mullerovi zápěstí.

"Nikdy bych nemyslel, že tě ještě znovu uvidím, Dicku," začal.

"A chtěl jsem ti říct..."

Náhle se zarazil.

"Ano?" zeptal se Muller.

"Necítím to," řekl Rawlins. "Já to necítím!"

"Co?"

"Tebe. Tvoje zařízení. Podívej se, vždyť jsem až u tebe. A necítím nic. Žádná bolest, ani hnus, ani zoufalství - nic takového mě nezasahuje."

"Samořejmě," řekl Muller s naprostým klidem, "on to vypil."

Má duše opustila mé tělo. A ne všechno se zase vrátilo zpátky."

"O čem to, proboha, mluvíš?"

"On ze mě vysál všechno, co jsem měl uvnitř. Věděl jsem, že mě tím musel změnit. Ne úmyslně. Byla to jenom nahodilá úprava."

Vedlejší produkt."

"Tak tys to věděl," řekl Rawlins pomalu. "Ještě dřív, než jsem se tu objevil..."

"Ale teprve ty jsi moje tušení potvrdil."

"A přesto se chceš vrátit do bludiště. Proč?"

"Je to můj domov."

"Země je tvůj domov, Dicku. Teď už nemáš důvod, proč bys tam nemohl žít. Jsi přece zdravý."

"Ano," řekl Muller. "Šťastný konec dojemné historky. Už jsem zas pro lidstvo dost dobrý. Odměnou za to, že jsem tak ušlechtilé riskoval svůj život a letěl za mimozemšťany i podruhé. Jaká nádhera!

Ale je lidstvo dost dobré pro mě?"

"Nevracej se do toho labyrintu, Dicku. Nebylo by to rozumné."

Víš, že mě sem poslal Charles? On je na tebe strašně hrdý. My všichni."

Uděláš velkou chybu, když se teď znovu zahrabeš v bludišti."

"Běž zpátky na svou loď, Nede," řekl Muller.

"Jestli půjdeš do labyrintu, půjdu s tebou."

"To bych tě radši zabil. Chci zůstat sám, Nede. Rozumíš? Dokončil jsem svou práci. Svou poslední práci. A odcházím, osvobozený od nočních můr." Muller se pokusil o úsměv. "Nechod' za mnou, Nede."

Já jsem ti věřil a tys mě vodil za nos. To ostatní je obyčejná náhoda."

Teď laskavě opusť mou loď. Už jsme si řekli všechno, co bylo třeba. Snad kromě rozloučení."

"Dicku..."

"Sbohem, Nede. A pozdravuj ode mě Charlese, A vůbec lidi na Zemi."

"Neblázni, Dicku!"

"Něco tam dole mě přitahuje," řekl Muller. "Poznal jsem pravou tvář Pozemšťanů. Tak půjdeš nebo ne?"

Rawlins si mlčky nasadil přílbu a vykročil směrem k východu z Mullerovy lodi. "Vyříd' lidem, že se s nimi loučím, Nede," zavolal za ním Muller. "Jsem rád, že jsi byl poslední, koho jsem viděl. Takhle to pro mě bylo snazší."

Rawlins zmizel v průlezu.

Muller ihned začal pro svou loď programovat hyperbolickou dráhu s dvacetiminutovým odkladem, potom nastoupil do výsadkové kabiny a připravil se k sestupu. Průlet atmosférou byl rychlý, přistání hladké. Dopadl přesně v předem určené oblasti, dva kilometry od brány do bludiště. Slunce jasně zářilo vysoko na obloze. Muller energicky vyrazil rovnou domů ke vchodu do labyrintu.

Beze zbytku splnil to, co po něm chtěli.

Teď se vracel domů.

5

"Pořád se vyžívá v těch hloupých gestech," řekl Boardman.

"Ale nakonec odtud stejně vyleze."

"Těžko," namítl Rawlins. "On to myslel vážně."

"Stál jsi až u něj a necítil jsi nic?"

"Nic. To záření se zkrátka ztratilo."

"A ví to?"

"Ovšem."

"V tom případě určitě vyjde ven," řekl Boardman. "Budeme ho sledovat - a když se mu zachce opustit Lemnos, odvezeme ho. Dřív nebo později se té samoty přejí. Má toho za sebou tolik, že si to teď celé musí srovnat v hlavě. A podle mě je pro něj nejlepším místem k přemýšlení právě labyrint. Řekl bych, že prostě nedokázal okamžitě skočit rovnýma nohama do normálního života. Potřebuje čas. Dáme mu dva roky, možná tři, čtyři. On vyjde ven. Ty dvě party cizinců si vlastně navzájem vymazaly všechno, co mu způsobily. Mezi ním a lidskou společností už nestojí žádná překážka."

"Pochybuju, že by to s tím vzájemným vymazáním bylo tak jednoduché," řekl Rawlins tiše. "Charlesi, já pochybuju i o tom, jestli je vůbec ještě člověk..."

Boardman se zasmál. "Vsadíme se? Nabízím pět ku jedné, že Muller dobrovolně opustí bludiště do pěti let."

"Dobrá..."

"Tak tedy platí."

Rawlins odešel z Boardmanovy kanceláře. Byla noc. Přecházel po mostě před budovou úřadu. Za hodinu bude večeřet v blízkosti hřejivého, měkkého, poddajného těla dívky, která už touhle dobou jistě čeká na svého slavného Neda Rawlinse. Jeho nejvděčnější posluchačka. Nikdo jiný ho neuměl tak laskavě přemlouvat, aby vyprávěl svoje hrdinské příběhy. Jak a nadšeně zaujatě přikyvovala, když jí líčil své plány... a se stejným zaujetím se mu věnovala i v posteli.

Rawlins se zastavil a vzhledl ke hvězdám.

Milióny a milióny třpytivých bodů se mihotaly na jasné obloze.

Tam někde mezi nimi je i Lemnos a Beta Hydry IV a planety okupované rádiovými bytostmi a všechny lidské kolonie a také domovská galaxie těch druhých, i když ta odtud není vidět. Tam někde je labyrint uprostřed nekonečné pustiny, a les houbovitých stromů, vysokých stovky metrů, a tisíce planet, posetých novými městy Pozemšťanů, a podivné nádrže na oběžných drahách okupovaných světů. V těch nádržích plave něco nepochopitelně cizího. Tak cizího, že lidi na tisících světů svírá úzkost a strach z budoucnosti. A pod houbovitými stromy si klidně vykračují elegantní tvorové se spoustou končetin. A v Lemnoském labyrintu přebývá... člověk.

Možná, pomyslel si Rawlins, možná Mullera navštívím, za rok nebo za dva.

Na podobné předpovědi však bylo příliš brzy. Nikdo nemohl odhadnout, jak rádioví lidé zareagují na to, co se dozvěděli od Richarda Mullera. Pokud vůbec nějak zareagují. Nevyzpytatelnou záhadou zůstávala v té souvislosti role

Hydřanů i možné způsoby obrany Pozenšťanů proti vetřelcům. Jednoznačná nebyla ani odpověď na otázku, jestli se Muller někdy vrátí z bludiště. Úvahy o budoucnosti, o dalším životě v nejistých časech - to všechno mu připadalo vzrušující a děsivé zároveň.

Rawlins pořád ještě stál na mostě. Pozoroval odlesky družic, které při svých přeletech protkávaly noční oblohu. Bez dechu vnímal přitažlivou krásu hvězd. Byl okouzlený celým vesmírem a každou hvězdou zvlášť. Oslňující třpyt oblohy ho vábil k dalekým cestám.

Rawlins myslel na muže v labyrintu. A na svou dívku, na její oči, tmavé a lesklé jako zrcadla, na její náruč - pružnou, vášnivou...

Dick Muller se ve čtyřicetiletých letech cítil stejně. Viděl stejné hvězdy ve stejné galaxii a naslouchal jejich volání. Jaký je mezi námi vlastně rozdíl? Co cítíš ty, když se díváš na hvězdy? Co cítíš právě teď? Právě na tomhle místě? Ani ty tomu volání neodoláš. A půjdeš hledat. A ztrácet. A nalézat něco jiného. Stejně jako on. Vzpomínáš, Dicku? O čem přemýšlíš dnes večer v tom pustém bludišti? Vzpomínáš?

Proč jsi od nás odešel, Dicku?

Co bude dál?

Rawlins pospíchal za svou přítelkyní.

Popijeli spolu mladé víno, trpké a jiskřivé. Smáli se na sebe přes mihotavý plamen svíčky. Pak se milovali a potom vyšli na balkón a rozhlíželi se z něj po největším městě, jaké kdy člověk postavil. Jeho světla daleko na obzoru plynule přecházela do světél hvězd. Rawlins jí ovinul paži kolem nahých boků a přitiskl si ji pevně k sobě.

"Jak dlouho se zdržíš tentokrát?" řekla.

"Ještě tak čtyři dny."

"A potom? Kdy se vrátíš?"

"Až bude práce hotová."

"Odpočineš si někdy? Řekneš si někdy, že máš dost, že dál už nepůjdeš? Najdeš si někdy nějakou planetu a usadíš se na ní, Nede?"

"Ano," odpověděl nevyrazným hlasem. "Asi ano. Někdy... to možná udělám."

"Teď mi lžeš. Nikdo z vás už si nedokáže zvyknout na všední život. Sám jsi to povídal."

"To nejde," zašeptal. "Jak se má člověk zastavit, když je všude tolik nových světů... nových sluncí..."

"Vy chcete příliš moc. Vy chcete vesmír. To je hřích, Nede."

Musíte přijmout nějaké hranice."

"Ovšem," řekl. "Máš pravdu. Vím, že máš pravdu." Jeho prsty putovaly po hebké pokožce podobající se saténu.

Zachvěla se. "A přece bych nedokázal žít jinak," řekl. "Můžu se poučit z chyb druhých, ale musím sloužit naší věci. A snažit se jednat co nejčestněji. Jak jinak by to mohlo být?"

"Ten člověk, co se vrátil do bludiště..."

"...je šťastný," řekl Rawlins. "Vybral si dobrovolně svou vlastní cestu."

"Jak je to možné?"

"Já nevím."

"Musí nás všechny příšerně nenávidět, když se obrátil zády k celému světu."

"On je nějak mimo nenávisť," řekl Rawlins. "Našel svůj klid."

Ať už je čímkoli."

"Čímkoli?"

"Ano," řekl tiše.

Když se po půlnoci začalo ochlazovat, odešli zpět do místnosti.

Zastavili se u postele. Svíčka dohořovala. Líbali se a Rawlins vzpomínal na Dicka Mullera, ptal se sám sebe, jaké bludiště čeká na něj, až bude u konce své cesty. Cítil, jak se její prochladlé tělo zahřívá v jeho pevném objetí. Klesli na nízké lůžko. Jeho ruce hladily, laskaly, hledaly a nacházely. Její dech se zrychloval... a on myslel opět na Dicka...

Při našem příštím setkání si budeme mít o čem vyprávět, Dicku, blesklo mu hlavou.

"Proč se vlastně vracel do toho labyrintu, Nede?" řekla po chvíli.

"Podle mě za tím vězely stejné důvody jako za jeho první cestou k cizincům. Jako za vším, co dělal."

"A jaké to byly důvody?"

"Zkrátka měl rád lidi," řekl Rawlins.

Ta věta zněla skoro jako epitaf. Znovu ji sevřel v náručí. Ale z jejího bytu se vytratil ještě před svítáním.